

BESIM i Palëkundur

Gjej Gëzimin e Besimit tek Perëndia
Gjithnjë, për Gjithçka

JOYCE MEYER

AUTORJA MË E SHITUR SIPAS #1 *NEW YORK TIMES*

BESIM
I PALĚKUNDUR

BESIM I PALËKUNDUR

Gjej Gëzimin e Besimit tek Perëndia
Gjithnjë, për Gjithçka

JOYCE MEYER

NEW YORK NASHVILLE

BESIM I PALËKUNDUR

Joyce Meyer

Citimet biblike janë marrë nga Bibla, Versioni ABS.

E drejta autorit © 2002 nga Albanian Bible Society.

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.

Përdorur me leje.

Në raste të tjera të përdorimit të citimeve biblike, informacioni jepet menjëherë pas përdorimit të tyre.

Botim i Joyce Meyer Ministries

© 2018 nga Joyce Meyer

P.O.Box 655

Fenton, Missouri 63026

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Përveç rasteve të lejuara në ligjin mbi të drejtat e autorit, asnjë pjesë e këtij publikimi nuk mund të riprodhohet, të shpërndahet, apo të transmetohet në asnjë formë apo mjet, apo të ruhet në një bazë të dhënash ose sistem rikthimi kompjuterik, pa pasur më parë miratimin e shkruar të publikuesit.

Përktheu: Blerta Shëngjergji

Redaktoi: Hervin Fushekati

Faqosje: Gjergji Kollumbi

Kopertina: Amber Majors

Fotografia nga Chad Spickler.

E drejta e Autorit për Kopertinë © 2017 nga Hachette Book Group, Inc.

Shtypur në Shtëpinë Botuese AGStudio (www.agstudio.al), Tiranë

Emri dhe logoja e Joyce Meyer Ministries janë shenja dalluese me të drejta ekskluzive të kësaj shërbese.

PËRMBAJTJA

<i>Hyrje</i>	<i>viii</i>
Kapitulli 1: Çfarë Është Besimi?	11
Kapitulli 2: Besimi Sjell Shlodhje	19
Kapitulli 3: Kujt Mund t'i Besoj?	28
Kapitulli 4: Marrëzia e Vetëbesimit	38
Kapitulli 5: Beso tek Perëndia dhe Bëj të Mirën (Pjesa 1)	48
Kapitulli 6: Beso tek Perëndia dhe Bëj të Mirën (Pjesa 2)	58
Kapitulli 7: Vazhdimisht	70
Kapitulli 8: Nëse Perëndia është i Mirë, Përse Njerëzit Vuajnë?	81
Kapitulli 9: A e “Lejon” Perëndia Vuajtjen?	92
Kapitulli 10: Arsyet Përse Vuajmë (Pjesa 1)	102
Kapitulli 11: Arsyet Përse Vuajmë (Pjesa 2)	113
Kapitulli 12: Pas Vuajtjes	123
Kapitulli 13: Ditë pas Dite	134
Kapitulli 14: E Panjohura	143
Kapitulli 15: Në Dhomën e Pritjes së Perëndisë (Pjesa 1)	151
Kapitulli 16: Në Dhomën e Pritjes së Perëndisë (Pjesa 2)	159
Kapitulli 17: Kur Perëndia Hesht	168
Kapitulli 18: Beso tek Perëndia kur Gjërat Ndryshojnë	177
Kapitulli 19: Dëshiroj Fort të Ndryshoj	186
Kapitulli 20: Beso se Perëndia do t'i Ndryshojë Njerëzit	196
Kapitulli 21: Përballja me Dyshimin	205
Kapitulli 22: Sa Përvojë Ke?	214
Kapitulli 23: Dorëzoja Gjithçka Perëndisë	222

HYRJE

Nuk më vjen në mend asnjë tjetër subjekt më i rëndësishëm, mbi të cilin të shkruaj, sesa besimi tek Perëndia. Ky është një subjekt jetik, sepse, pasi të zgjedhim të besojmë tek Perëndia, përfitimet që do të marrim janë të panumërta dhe të jashtëzakonshme. Besimi tek Perëndia është një nga mënyrat më madhore për ta nderuar Atë.

Dua të theksoj që në fillim të këtij libri se besimi nuk është një detyrim i yni ndaj Perëndisë; është një privilegj që Ai e ka vënë në dispozicionin tonë. Ne jemi të ftuar që të besojmë tek Perëndia dhe, duke e bërë këtë gjë, i hapim derën një jete plot me paqe, gëzim dhe begati.

Nëse përfshijmë një sasi të shëndetshme të besimit tek Perëndia në çdo gjë që bëjmë, atëherë do të kemi mundësinë të jetojmë pa shqetësime, ankth, frikë, arsytetime të tepërta apo stres sfilitës. Për shembull, unë besoj se Perëndia do të më ndihmojë që ta shkruaj këtë libër. Kjo do të thotë se e pranoj që nuk e di gjithçka që duhet të di përsa i përket besimit tek Ai dhe jam e bindur se pa Të, ky libër nuk do të ketë vlera. Perëndia do që ne të mbështetemi tek Ai në çdo çast dhe për çdo gjë. Nëse fëmijët e Tij janë të shqetësuar, për Perëndinë nuk ka asgjë tepër të vogël për t'u përfshirë.

Meqë individët priren të mbështeten tek vetja dhe të jenë të pavarur, përgjithësisht u duhet një farë kohe që të mësojmë se si të besojmë tek Perëndia. Kjo vështirësi rrjedh pjesërisht nga përvojat tona jo të këndshme, që shpesh na mësojnë se nuk mund të kemi gjithnjë besim tek njerëzit. Por rrugët e Perëndisë qëndrojnë shumë më lart sesa këta njerëz dhe Fjala e Tij na mëson se karakteri i Tij është i atillë, që Ai nuk mund të gënjejë ose mashtrrojë.

Unë shpresoj që, me anë të këtij libri, ti të arrish të mësosh të *besosh pa kufij* dhe të ndash *këtë besim që ia tejkalon arsyes*. Qëllimi ynë duhet të jetë besimi i plotë tek Perëndia, jo vetëm sepse kjo gjë e nderon Perëndinë, por edhe për përfitimet e mahnitshme prej tij.

Kur ne besojmë tek Perëndia, Ai kënaqet. Hebrejve 11:6 thotë se pa besim është e pamundur t'i pëlqesh atij". Besimi dhe besueshmëria janë të lidhura dhe këto dy gjëra janë të pandashme. Besimi është siguria që e fton Perëndinë në jetët tona. Ai e mban praninë e Tij në jetët tona dhe na lidh me Të në një mënyrë shumë të fuqishme.

Ne kemi një armik, Satanin, i cili kërkon vazhdimisht të na pengojë të gëzojmë këtë marrëdhënie me Perëndinë dhe jetën që Ai na ofron. Satani na tundon me frikë, shqetësim, ankth, arsyetim, stres, dyshim dhe plot gjëra të tjera që e largojnë mendjen tonë nga Perëndia dhe na bëjnë të jetojmë jetë egoiste, e të kujdesemi deri në dëshpërim për veten tonë.

Antidoti i vetëm kundër këtyre vuajtjeve është besimi i plotë tek Perëndia. Unë lutem që, ndërkohë që e lexon këtë libër, ti të marrësh hirin për të çliruar veten tënde dhe për t'ia dorëzuar Perëndisë të gjitha shqetësimet e tua, në çdo situatë, dhe gjatë gjithë kohës.

Ndërsa e lexon dhe e studion këtë libër, mbaj në mendje këtë Shkrim:

Lum ai njeri që beson te Zoti dhe besimi i të cilit është
Zoti!

Jeremia 17:7

BESIM
I PALËKUNDUR

KAPITULLI 1

Çfarë është Besimi?

Fillimi i ankthit është fundi i besimit, dhe fillimi i besimit është fundi i shqetësimit.

George Mueller

Sa herë që besojmë tek dikush apo diçka e besueshme, ankthi ynë merr fund. Prandaj është shumë e rëndësishme që të mësojmë se çfarë është besimi dhe se si të besojmë. Ne duam të mësojmë në veçanti se si të besojmë tek Perëndia.

Fjalori i Noah Webster i vitit 1828 e përkufizon kështu besimin: “Siguri; mbështetje ose prehje e mendjes në integritetin, vërtetësinë, drejtësinë, miqësinë, ose të tjera parime të shëndosha të një njeriu tjetër.”¹ Por ai që ka besim te Zoti është i siguar (shih Fjalët e urta 29:25)

Besimi na jep mundësinë të jetojmë pa pesha, barra, apo shqetësime, sepse kemi besim se dikush tjetër do t’i zgjidhë gjërat për ne. Në vend që të ndihemi të ngarkuar vazhdimisht nga një barrë, ne mund të shijojmë një lehtësim të mrekullueshëm të shpirtrave tanë.

Vendosja e besimit tonë tek Perëndia dhe hedhja e shqetësimeve tona mbi Të kërkon nga ana jonë marrjen e vendimit për ta bërë këtë gjë. Psalmisti David ka folur shpesh për vendosjen e besimit tek Perëndia. Fjala “vendos” është një fjalë vepruese që e gjejmë shpesh në Fjalën e Perëndisë kur Ai na jep udhëzime për atë

Besimi na jep mundësinë të jetojmë pa pesha, barra apo shqetësime.

që duhet të bëjmë – gjëra si: *vishni dashurinë, vishni njeriun e ri, mbathni këmbët me paqen, sikurse edhe ki besim tek Perëndia.* (Shih Kolosianëve 3:14; Efesianëve 4:24; Efesianëve 6:15, Fjalët e urta 3:5).

Bibla thotë: “Hidh mbi Zotin barrën tënde, dhe ai do të të mbajë” (Psalmi 55:22). Më pëlqen ideja e lehtësimit të një barre. Ne shpesh jetojmë me zemrën të rënduar dhe mendjen të rënduar, por Perëndia na fton që të kemi një jetë më cilësore, që përjetohet vetëm duke patur besim tek Ai. Noah Webster ka thënë se besim do të thotë prehje e mendjes. Apostulli Pal e konfirmoi këtë kur tha se ata që besojnë (kanë besim) tek Perëndia do të hyjnë në paqen e Tij (Hebrenjve 4:3).

Një nga mënyrat se si të dallojmë që po e besojmë me të vërtetë Perëndinë, dhe jo vetëm po përpiqemi t'i besojmë Atij, është prehja që kemi ose jo tek besnikëria e Perëndisë. Nëse them se kam besim tek Perëndia, por vazhdoj të mbaj peshën e barrës duke u shqetësuar dhe patur ankth, atëhere nuk ia kam dhënë Zotit barrën time. Mbase dua që t'ia jap. Mbase po mundohem t'ia jap. Por nuk ia kam dhënë ende.

Kur e kuptova këtë, kuptova po ashtu se çfarë është besimi i vërtetë tek Perëndia. Ai është më tepër sesa fjalë – do të thotë të çlirohem nga pesha e barrës sime; një veprim vendimtar që i sjell prehje shpirtit tim (mendjes, vullnetit, emocioneve). Ta zëmë se ti ke në shpinë një çantë plot me gurë dhe e mban me vete kudo. E merr në punë, në pazar, në kishë, dhe është një barrë e rëndë, por ti ke vendosur që ta mbash me vete. Përfytyro pak sikur të duash ta lësh atë – mendo se sa më mirë do të ndiheshe dhe sa më të lehta do të ishin të gjitha gjërat.

E njëjta gjë ndodh edhe kur ne shqetësohemi dhe mbajmë me vete pesha, në vend që t'ia besojmë ato Perëndisë. Ne vazhdojmë

Ti mund të vendosësh sot që ta heqësh barrën tënde.

të funksionojmë dhe të bëjmë atë që duhet të bëjmë, por pesha e barrës na shkakton një stres të madh dhe na e vështirëson

shumë jetën. Ti mund të vendosësh ta heqësh barrën tënde sot duke besuar tek Perëndia, dhe nëse e zgjedh ta bësh, do të gëzohesh që e bërë.

Shpesh takoj njerëz që nxitojnë të më thonë se kanë besim se Perëndia do të kujdeset për problemet e tyre e, megjithatë, më thonë se kanë edhe frikë, shqetësim dhe po mundohen dëshpërimisht që të kuptojnë se si duhet të veprojnë. Kjo gjë më tregon mua se ata besojnë se duhet të kenë besim tek Perëndia, dhe duan të kenë besim tek Perëndia, por nuk e kanë besuar ende Atë. Ata thonë se e besojnë Perëndinë, megjithatë janë të rënduar nga shqetësimet për shumë gjëra.

Kam mësuar se mënyra më e mirë për të funksionuar në një marrëdhënie me Perëndinë është të kesh besim tek Ai. Ai e di me kohë të vërtetën, por do të na ndihmojë që të përballemi me të. Unë kam çuar dëm plot vite duke shpallur se kisha besim tek Perëndia, ndërkohë që isha e shqetësuar dhe e trishtuar; por kjo gjë më ndihmoi që të kuptoja se besimi i vërtetë jep frut të mirë. Ai prodhon paqen – paqen që ia tejkalon çdo zgjuarsie!

Nëse një person nuk ka arritur ende në pikën që të mund t'i besojë plotësisht Perëndisë, e mira është që ai të tregohet i sinqertë me Perëndinë për këtë gjë. Tek Marku kapitulli 9 gjejmë historinë e një babai që kërkoi shërim për të birin. Ai i tha Jezusit se besonte, por kishte nevojë për ndihmë për mosbesimin e tij (shih Marku 9:24). Mua më ka pëlqyer gjithnjë sinqeriteti i tij, dhe lajmi i mirë është se ai e mori mrekullinë që kërkoi. Ka raste kur besimi i secilit prej nesh përziejhet me pak dyshim. Shpresojmë që, me kalimin e kohës, do të mësojmë të besojmë gjithnjë e më shumë tek Perëndia, por rritja kërkon kohë dhe nuk ka arsye për ta dënuar veten nëse besimi yt tek Ai nuk është përsosur ende.

U bënë më shumë se dyzet vite që jap mësim nga Fjala e Perëndisë, megjithatë, shumë gjëra përsa i përket besimit tek Perëndia i kam mësuar në vitin e kaluar. Dhe jam e bindur se do të mësoj më tepër gjatë studimeve dhe kërkimeve të mia për të shkruar këtë libër.

Karakteri i Perëndisë

Fjalori i Merriam-Webster.com e përkufizon kështu besimin: “besim se dikush apo diçka është e besueshme, e mirë, e sinqertë, efektive, etj.”² Besimi varet nga ajo që dimë përsa i përket karakterit të atij tek i cili kemi besim. Nëse nuk mund të besojmë se ky njeri është i mirë, i drejtë, dashamirës, i dashur, dhe i besueshëm, atëherë nuk mund të vendosim besimin tonë tek ai.

Kam zbuluar se një studim i imtësishëm i karakterit të Perëndisë më ka ndihmuar jashtëzakonisht që të mësoj se si të vendos besimin tim të plotë tek Ai. Për shembull, një nga aspektet e karakterit të Perëndisë, që më jep shumë ngushëllim, është drejtësia e tij. Kjo do të thotë se Ai do t'i rregullojë gjithnjë me drejtësi gjërat e padrejta.

E kam përjetuar shumë herë në jetën time drejtësinë e Tij dhe, kur përballem me atë që mund të quhet një trajtim i padrejtë, kam besim se Perëndia do t'i rregullojë gjërat e padrejta në mënyrën dhe në kohën e Tij. Jeta nuk është gjithnjë e drejtë, por Perëndia është dhe, kur e vendosim besimin tek Ai, barra jonë lehtësohet, Ai vepron për të mirën tonë dhe sjell drejtësi në situatën tonë.

Nëse besoj se Perëndia do të sjellë drejtësinë, unë çlirohem edhe nga detyra dhe përpjekjet e mia për ta arritur vetë atë. Perëndia e thotë me qartësi në Fjalën e Tij se hakmarrja i përket Atij dhe se Ai do t'ua shpërblejë armiqve të popullit të Tij:

Sepse e njohim atë që ka thënë: «Hakmarrja [shpagimi dhe çlirimi me drejtësi më përkasin mua] më përket mua, unë do të shpaguej [shkelësin]», thotë Zoti. Dhe përsëri: «Zoti do të gjykojë popullin e tij».

Hebrenjve 10:30

Në mënyrë që të përjetojmë drejtësinë e Perëndisë, ne duhet të jemi të gatshëm që t'ia dorëzojmë Atij situatën e caktuar dhe të mos pranojmë ta zgjidhim me përpjekjet tona. Kjo është pjesa

e vështirë! Për mua, por mendoj edhe për shumicën e njerëzve, ne zakonisht e sfilisim veten duke u munduar që ta zgjidhim vetë, pa sukses, derisa më në fund vendosim të provojmë besimin tek Perëndia. Kur e bëjmë këtë gjë dhe nisim të përjetojmë besnikërinë e Tij, atëherë e kemi shumë më të lehtë që t'i besojmë sërish. Një nga arsyet përse besimi tek Perëndia mund të jetë sfidë për ne është sepse Perëndia nuk na e jep gjithnjë menjëherë atë gjë që i kërkojmë. Ne marrim nga Perëndia përmes besimit dhe durimit. Pjesa e pritjes është një sprovë që zakonisht e çon besimin tonë në nivele të reja.

Perëndia është i mirë, i mëshirshëm, i shenjtë dhe i dashur. Ai është plot hir dhe Ai është besnik dhe i vërtetë. Perëndia është dashuri! Ai është gjithmonë i njëjti dhe ne duhet të jemi të sigurt se Ai do ta mbajë fjalën e Tij.

Është e lehtë që ta vendosimin besimin tek dikush që besojmë se na do dhe, jo vetëm që ka fuqinë për të na ndihmuar, por dëshiron po ashtu që të na ndihmojë! Perëndia po pret që të më ndihmojë mua dhe ty dhe gjithçka që duhet të bëjmë është të besojmë se Ai do ta bëjë këtë gjë.

Nëse hedh një vështrim pas në jetën time, mund të them me bindje se Perëndia është besnik. Ai gjendet gjithnjë për ne, edhe kur nuk e shohim apo e ndiejmë Atë. Përsa kohë besojmë se Ai punon, Ai do të shfaqë ose zbulojë provat e punës së Tij në kohën e duhur. Mos hiq dorë edhe kur pritja duket e gjatë; vazhdo të besosh tek Perëndia!

Sa herë që e kam të vështirë të besoj tek Perëndia, më kujtohen gjëra që Ai ka bërë për mua në të kaluarën dhe sigurohem se Ai do t'i bëjë sërish ato. Unë kam dyzet vite që mbaj ditar dhe kohët e fundit kam rilexuar një ditar të viteve 1970, kur i kisha kërkuar Perëndisë të më siguronte rreth 12 peshqirë të rinj kuzhine. Dejvi dhe unë nuk kishim para për t'i blerë dhe, meqë ky ishte vetëm fillimi i udhëtimit tim me besim tek Perëndia, iu drejtova Atij si një fëmijë i vogël dhe ia kërkoja. Imagjinoni ngazëllimin tim kur pas disa javësh një grua që e njihja shumë pak më trokiti në

derë dhe më tha: “Shpresoj të mos më marrësh për të lajthitur, por kam kohë që e ndiej përbrenda se Perëndia do që të të sjell disa peshqirë të rinj kuzhine!” Aq shumë u emocionova, sa që ajo u habit; por më pas ia shpjegova se si isha lutur që Perëndia të m’i siguronte ato. Kjo është një nga përvojat e mia të gjalla me besnikëri tek Perëndia dhe, me kalimin e viteve, ka pasur edhe plot të tjera.

Në Bibël lexojmë që, kur Davidi duhet të vriste gjigandin Goliath dhe të gjithë e shkurajuan duke i thënë se do të dështonte, ai kujtoi luanin dhe ariun që i kishte vrarë më parë me ndihmën besnike të Perëndisë. Besimi i tij u forcua dhe ai nuk ndaloi, por e vrau Goliathin. (Shih 1 Samueli 17:34-36).

Andaj dua të të inkurajoj të gjesh kohë, mbase edhe tani, e të bësh një listë të disa prej rasteve kur ti e ke përjetuar besnikërinë e Perëndisë në jetën tënde. Mund të të siguroj se kjo gjë do ta ushqejë besimin tënd dhe do të të nxisë të besosh më lehtë tek Perëndia për nevojat që ke aktualisht në jetën tënde.

Kam dëgjuar që fjalën “besnik” ta përkufizojnë në këtë mënyrë: “të jesh i besueshëm, ose i gjendur”. Ne mund të mbështetemi tek Perëndia! Ne mund të vëmë kokën tek Ai. Ai na ka premtuar se nuk do të na lërë dhe nuk do të na braktisë kurrë, por do të jetë gjithnjë me ne (shih Mateu 28:20).

Sa herë që jemi në nevojë, mund të besojmë se Ai do të jetë me ne dhe do të na ndihmojë (shih Hebrenjve 13:5). Kur përjetojmë vështirësi, Ai na qëndron pranë dhe na ndihmon gjithmonë (shih 1 Korintasve 10:13). Dhe kur të gjithë të tjerët na braktisin, Ai është me ne dhe mbetet besnik (shih 2 Timoteu 4:16-17).

Një studim i sinqertë i çdo aspekti të karakterit të Perëndisë shërben shumë për të kuptuar se si të besojmë tek Ai. Në këtë libër do të gjesh shpesh të përmendura tiparet e karakterit të Tij, por të inkurajoj edhe ty që të shfletosh materiale lidhur me këtë temë dhe të bësh një studim tëndin.

Siguria

Thuhet se besimi është siguri! Ne të gjithë e dimë se sa më e lehtë do të ishte jeta po të kishim siguri. Nëse kemi besimin se mund të bëjmë diçka, do ta gjejmë forcën për të jetuar jetën me guxim dhe me pritshmëri optimiste. Ne si besimtarë në Jezusin duhet ta gjejmë sigurinë tonë tek Ai. Ne të gjithë kemi siguri në disa aspekte, por, nëse kemi besim tek Perëndia, mund të jemi të sigurt për të gjitha aspektet e jetës sonë. Për shembull, ndonjëherë kur jap mësim në një konferencë ndiej siguri, por ka raste të tjera kur nuk e ndiej atë. Në këto raste mund të zgjedh të jem e sigurt duke patur siguri në Krishtin dhe jo tek vetja ime, apo tek ndjesitë e mia.

Apostulli Pal e tha shumë qartë se ai nuk kishte siguri apo besim tek mishi. Edhe pse kishte shumë përparësi natyrore, ai nuk e vuri besimin e tij tek gjërat e jashtme. Por e thotë me forcë se siguria jonë është në Krishtin (shih Filipianëve 3:3). Besimi është siguri tek ai që i besojmë, dhe siguria në Krishtin na jep ngushëllim! Ajo na lejon që të punojmë me lehtësi, sepse besojmë se mund të bëjmë atë që duhet bërë. Siguria me besim e largon stresin, presionin, shqetësimin dhe frikën e dështimit.

Besimi është siguri tek ai të cilit i besojmë.

Më lart thashë se mund “të jemi” të sigurt edhe kur nuk “ndiejmë” siguri dhe kjo është një pikë shumë e rëndësishme. Ndjenjat janë të paqëndrueshme; ato mund të ndryshojnë kurdoherë në mënyrë të papritur, prandaj nuk është gjë e zgjuar të gjejmë siguri tek ndjenjat që përjetojmë.

Ti mund të shkosh të aplikosh për një punë dhe në fillim të ndihesh i sigurt, sepse beson se ke aftësitë e nevojshme. Por aty nga mesi i intervistës mund të të krijohet përshtypja se personi që po të interviston nuk të ka shumë qejf dhe papritmas ky mendim (që mund të mos jetë as i vërtetë) të bën të humbësh ndjenjën e sigurisë. Megjithatë, nëse siguria jote është tek Perëndia, ti

mund të besosh se Ai do të të japë hir dhe mund ta vazhdosh intervistën me sigurinë që, nëse është puna e duhur për ty, do ta fitosh atë.

Satani nuk do që ne të ndihemi të sigurt, sepse e di se, pa siguri, nuk mund të arrijmë asnjë gjë të madhe në jetë. Edhe njerëzit që janë shumë të talentuar, inteligjentë dhe të aftë kanë nevojë për siguri. Siguria është për ne një lloj si karburanti për aeroplanin: një aeroplan ka aftësinë për të fluturuar, megjithatë, nëse nuk ka karburant, nuk mund të ngrihet nga toka.

Është e pamundur të kemi vazhdimisht siguri nëse kjo siguri e jona është vendosur gabimisht tek njerëzit ose tek gjërat, sepse ata janë të ndryshueshëm; por Perëndia nuk ndryshon asnjëherë dhe Ai nuk gënjen! Ai është Shkëmbi tek i cili mbështetemi në këtë botë, e cila shpeshherë është si një vorbull oqeanike plot pasiguri.

KAPITULLI 2

Besimi Sjell Shlodhje

*Ejani tek unë, o të gjithë të munduar dhe të rënduar,
dhe unë do t'ju çlodh.*

Mateu 11:28

Në përkufizimin e tij për besimin, Noah Webster tregon se besimi është prehja mendore tek karakteri i mirë i dikujt tjetër. Unë mendoj se është e rëndësishme që t'ia kushtoj një kapitull të këtij libri idesë së shlodhjes së mendjes. Kjo është diçka për të cilën të gjithë kemi jashtëmase nevojë dhe shumica prej nesh e dëshirojnë. Jeta jonë ka aq shumë gjëra të cilat kërkojnë vëmendjen tonë, saqë, nëse do të mendonim për të gjitha, do të trulloseshim. Perëndia dëshiron të na ndihmojë, por nëse vazhdojmë të përpiqemi me forcat tona për t'i bërë vetë gjërat, Ai nuk do të na e imponojë ndihmën e Tij.

Shpesh Perëndia na ofron ndihmë duke na sjellë njerëz të tjerë të cilët do të na ndihmojnë duke mbajtur një pjesë të barrës sonë në jetë. Dejvi dhe unë punojmë bashkë me dy djemtë tanë në shërbimin tonë dhe këtë na e ka siguruar Perëndia, sepse na ndihmojnë duke mbajtur një pjesë të barrës së menaxhimit të një shërbimi kaq të madh. Në fillim të dy e patëm të vështirë që t'i delegonim djemve tanë punët që deri pak më parë i kishim bërë vetë. Por ishte një vendim që duhet të merrnim, dhe kjo gjë na ka dhënë paqe të madhe të mendjes dhe të shpirtit.

Ka plot gjëra dhe situata për të cilat nuk ka më nevojë të mendohemi, sepse djemtë tanë do t'i zgjidhin. Tani jam e lirë që të jap mësim, të shkruaj, të lutem, të studioj dhe të bëj programet

e mia televizive. Ndërsa jam këtu e ulur dhe po shkruaj, me shërbimin tonë po ndodhin shumë gjëra për të cilat nuk jam aspak në dijeni. Unë shoh rezultatit dhe është gjithnjë i mirë dhe kam besim se djemtë e mi do t'i menaxhojnë të gjitha aspektet që na çojnë drejt rezultatit. Dje djali im Deni më tha se programi ynë televiz tani shfaqet në Netflix dhe kjo ishte një surprizë e këndshme për mua. Kjo është një mundësi e madhe për të fituar më tepër njerëz dhe e gjithë kjo ndodhi pa përfshirjen time, sepse unë ia lashë dikujt tjetër këtë pjesë të menaxhimit.

Im bir Davidi më habiti kur më tregoi fotografitë e një projekti në Tanzani, të cilin ne e sponsorizojmë dhe e mbikëqyrim. Mua më bëhet qejfi dhe gëzoj për njerëzit që i ndihmojmë, por nuk m'u desh të shqetësohesha as edhe një herë të vetme për ndonjë nga mijëra hollësitë e përfshira në realizimin me sukses të këtij projekti.

Djemtë tanë na janë bërë partnerë në shërbim dhe, megjithëse ne vazhdojmë të punojmë fort, nuk jemi më të mbingarkuar dhe nuk mbajmë barra të mëdhaja. Shqetësimi dhe merak nuk na kanë vënë për fundi. Mendjet tona janë të shlodhura!

Perëndisë i pëlqen të na surprizojë dhe e bën shpesh këtë gjë, nëse ne i vëmë gjërat në duart dhe nën mbrojtjen e Tij. Ai dëshiron që të bëhet partner me ne në jetën tonë dhe, kur ia lejojmë këtë gjë, mendjet tona mund të gjejnë shlodhje. Sipas Shkrimit, Ai na thërret që të kemi bashkësi dhe të bëhemi pjesë me Të. 1 Korintasve 1:9 shprehet në këtë mënyrë:

Besnik është Perëndia, nga i cili u thirrët në bashkësinë
e Birit të tij Jezu Krishtit, Zotit tonë.

Marrëdhënia me Perëndinë është shumë më tepër sesa leximi i Shkrimit çdo ditë, vajtja një herë në javë në kishë, hedhja e parave tek ofertat, qoftë edhe bërja e një apo dy veprave të mira. Këto janë thjesht fetarizëm, por marrëdhënia e pasur dhe e mrekullueshme që na ofrohet nëpërmjet besimit në Krishtin është një partneritet.

Ai na jep aftësinë dhe pret që ne ta përdorim atë, ndërkohë që kemi besim tek Ai. Ai është gjithnjë gati që të zgjidhë çdo gjë që ne nuk e zgjidhim dot. Mua më pëlqen të them:

“Beso se Perëndia do të të ndihmojë të bësh më të mirën dhe beso se Ai do të bëjë pjesën që mbetet.”

Beso se Perëndia do të të ndihmojë të bësh më të mirën dhe beso se Ai do të të bëjë pjesën mbetet.

Paqja e Mendjes

Kur e vendosim besimin tek Perëndia, Ai na ofron paqen e mendjes. Gjatë gjithë ditës na vijnë në mendje shumë mendime që mund të shkaktojnë shqetësim dhe merakosje. Sot në mëngjes isha me dikë që ishte shumë e heshtur dhe aspak e interesuar për të biseduar me mua dhe mendja më tha diçka të tillë: *“Nuk mendoj se ajo më ka shumë qejf”*. Pasi e mendova këtë gjë, nisa të ndieja se mbase duhet të “bëja diçka” për ta ndryshuar situatën e, megjithatë, nuk kisha asnjë ide se çfarë mund të bëja.

Po të mundohemi të bëjmë gjëra për të cilat nuk kemi asnjë ide, kjo gjithmonë krijon stres, shqetësim, merak dhe ndonjëherë frikë. A ke në jetën tënde gjëra për të cilat ndjen përgjegjësinë “për t’i rregulluar”, por nuk ke asnjë ide se çfarë mund të bësh në lidhje me to? Nëse po, mund të bësh atë që bëra unë sot në mëngjes: të lutesh e t’ia dorëzosh situatën Perëndisë dhe të besosh se Ai “do ta rregullojë” atë. Unë bëra një lutje të tillë të thjeshtë me këto fjalë: *“Atë, e vendos marrëdhënien time me _____ në duart e Tua. Ta dorëzoj Ty dhe të kërkoj që ta çosh aty ku do Ti.”* Sapo e bëra këtë gjë, e rifitova sërish paqen e mendjes.

Menjëherë pas kësaj fola me një nga djemtë e mi dhe e kuptova se ai nuk ishte edhe aq mirë emocionalisht. E pyeta nëse mund ta ndihmoja në ndonjë mënyrë, por më tha jo dhe mendimi që më erdhi menjëherë në mendje ishte: “*Pyes veten se cili është problemi? A mos ka debatuar me dikë? A ka ndonjë dhimbje në trup? Çfarë ka ndodhur?*” E kisha çantën e shpinës të mbushur dhe isha gati ta mbaja gjithë ditën me vete, kur u kujtova se mund t’ia dorëzoj atë Perëndisë, që ishte i vetmi që e dinte se ku qëndronte problemi dhe se si mund të zgjidhej.

Aty u luta: “Atë, ndihmo _____ të vendosë të kalojë një ditë të mirë. Ndihmoje që të shohë se sa e bekuar është dhe të jetë mirënjohëse në vend që të ndihet e trishtuar.” Menjëherë pas kësaj lutjeje më erdhi ky mesazh: “Tani jam shumë më mirë. Të dua!”

Mbase ti përjeton shumë gjëra të tilla çdo ditë. Nuk është për t’u çuditur që njerëzit janë të stresuar përderisa nuk dinë se si të besojnë tek Perëndia dhe t’i hedhim shqetësimet e tyre mbi Të. Unë kam qenë një njeri i tillë për më tepër se gjysmën e jetës sime, por jam shumë mirënjohëse që tani e kam kuptuar se çfarë të bëj me telashet e mia.

Bëje Perëndinë pjesë të ditës tënde duke folur me Të për gjithçka. Lutja është thjesht bisedë me Perëndinë, prandaj të inkurajoj që të mos ta shohësh atë si një detyrë që duhet kryer. Lutja është mënyra se si e përfshijmë Perëndinë në çdo aspekt të jetës sonë, përfshirë ato aspekte që mundohen të na rrëmbejnë paqen dhe na shkaktojnë ankth.

Mos beso gabimisht se ti nuk je në kontroll të mendimeve të tua. Nëse mendimet që ke në mendje janë plot shqetësim dhe ankth, mund të zgjedhësh të mendosh për diçka tjetër. Fjala e Perëndisë na mëson që t’i shkatërrojmë mendimet e gabuara, dhe të bëjmë rob çdo mendim që t’i bindet Krishtit (shih 2 Korintasve 10:5). Unë kam zbuluar se biseda me Jezusin gjatë gjithë ditës, për gjithçka që bëj dhe për çdo merak që kam, është një nga mënyrat më të mira për të qëndruar në bashkësi me Të, për të

shijuar praninë e Tij, ndërkohë që marr ndihmë prej Tij.

Çfarë do të mendonte Jezusi përballë një situatë që Ai do ta klasifikonte si “telash”? Ne kemi shumë shembuj në Bibël për mënyrën se si Ai i zgjidhi situatat të tilla dhe, në çdo rast, Ai zgjodhi që të besonte tek Ati i Tij në Qiell. Edhe kur ishte mbi kryq dhe ndjeu se e kishin braktisur, Ai tha: “O Atë, në duart e tua po e dorëzoh frymën time” (Luka 23:46). Kjo ishte koha më e vështirë në jetën e Tij e, megjithatë, në mes të dhimbjes dhe vuajtjes së tmerrshme, Ai besoi tek Perëndia!

Bibla na jep gjithashtu një rast ku Jezusi ndodhej në një barkë në kohën kur u ngrit një stuhi me përmasa të frikshme. Dishepujt që ishin me Të e humbën toruan, kishin frikë dhe ndroje, por Ai qëndronte tek kiçi i barkës në gjumë. Kur ata e zgjuan nga gjumi dhe ia shprehën frikën e tyre, Jezusi tha: “Pse jeni kaq frikacakë? Si nuk keni besim (besim me themel të patundur)?” (Marku 4:40).

Perëndia pret nga ne që të kemi besim tek Ai! Ai na e ofron këtë mundësi, dhe do të tregohemi të zgjuar po të mësojmë të zgjedhim besimin sa herë që shqetësimi na tondon. Përse jemi të trishtuar kur nuk është e nevojshme të jemi?

Po Sikur të Mos Marr Atë që Dua?

Sipas meje, frika se nuk do të marrim atë që duam është shkaktari kryesor i vështirësisë që na pengon të mësojmë të besojmë tek Perëndia. Shumica prej nesh jemi të bindur se mënyra e vetme se si mund të sigurohemi që do të marrim atë që duam, është nëse kujdesemi për veten. Kjo frikë nuk na lejon që të besojmë plotësisht tek askush.

Për shkak se jam rritur me një baba dhe nënë egoiste dhe abuzive, unë isha e bindur se askush nuk mendonte me të vërtetë për të mirën time. Dhe ky ishte qëndrimi im: “*Nëse nuk kujdesem për veten, askush nuk do të kujdeset për mua!*”

Mbase ti e kupton këtë qëndrim dhe të ka bërë të ndihesh po aq fatkeq sa edhe mua.

Dejvi është lënduar shpesh për shkak se nuk kam patur besim tek ai, por unë nuk isha e bindur nëse ai nuk do të merrte vendime egoiste, që ishin vetëm për përfitimin e tij. E besoja se ai më donte, por edhe prindërit më kishin thënë se më donin, por e pashë se cili ishte realiteti.

Për mua ishte e pamundur të besoja dikë derisa arrita të besoja tek dashuria e pakushtëzuar e Perëndisë dhe e kuptova se, edhe

Perëndia ka gjithnjë interesin tonë më të lartë në mendimet dhe në planin e Tij.

sikur një person të më lëndonte, Perëndia do të më shëronte dhe do të më ngushëllonte. Perëndia ka gjithnjë interesin tonë më të lartë në mendimet dhe në planet e Tij, dhe me të besuar këtë gjë,

ne mund të besojmë tek Ai dhe të mësojmë të besojmë të tjerët.

Besimi tek Perëndia nuk na garanton se do të marrim gjithnjë atë që duam. Megjithatë, nëse nuk e marrim, kjo ndodh sepse Perëndia ka diçka më të mirë në mendje për ne. Shumë herë në jetë kam dashur dhe i jam lutur Perëndisë për gjëra të cilat nuk i kam marrë, por më vonë e kam kuptuar se, nëse Perëndia do të më kishte dhënë atë që doja në atë kohë, kjo nuk do të kishte qenë diçka e mirë për mua. Nëse mësojmë të duam atë që do Perëndia shumë më tepër se atë që duam vetë, ne do të kemi paqe në çdo situatë.

Jezusi na dha një shembull të përsosur të këtij lloj qëndrimi kur u lut në Kopshtin e Gjetsemanisë para vdekjes së Tij të dhimbshme. Ai tha:

“O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë!
Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti”

Luka 22:42

Paqja e mendjes sonë varet nga gatishmëria jonë për të besuar ose jo se vullneti i Perëndisë është më i mirë se i yni, edhe kur nuk e kuptojmë atë. Për shkak se jemi krijuar me vullnet të lirë, ne kemi alternativën që t'i drejtojmë vetë jetët tona dhe të jetojmë për vullnetin tonë, por falë Zotit, ne kemi edhe një alternativë tjetër, alternativën që të besojmë tek mirësia dhe sovraniteti i Perëndisë. Profeti Isaia e thotë në këtë mënyrë: “Nuk do të ketë të sosur rritja e perandorisë së tij dhe paqja mbi fronin e Davidit dhe në mbretërinë e tij...” (Isaia 9:6). Sa më shumë e lejojmë Perëndinë të qeverisë jetën tonë, aq më tepër paqe do të shijojmë!

Kush Është Shoferi në Jetën Tënde?

Kur jeta nuk na shkon ashtu siç dëshirojmë dhe nuk kemi besim tek Perëndia, është e lehtë që t'ia marrim Atij timonin, ta komandojmë Atë dhe madje ta detyrojmë që t'i bëjë gjërat sipas mënyrës sonë. Fatkeqësisht, kjo gjë e fundos edhe personin më të mirë në një gropë emocionale dhe shpirtërore. Përse nuk e lejojmë më mirë Perëndinë që të mbajë timonin?

Para pak kohësh dëgjova një histori për dy vajza adoleshente që po kalonin ditën së bashku. Njëra prej tyre ishte një vajzë shumë spontane, që shpesh vepronte pa i menduar mirë gjërat. Asaj iu shkrep papritmas që të shkëmbente vendin me vajzën tjetër në timonin e makinës dhe u mundua ta bënte këtë gjë ndërkohë që makina ishte në lëvizje. Edhe pse shoferja e makinës në fillim nuk pranoi, më në fund u përfshi në eksperiment dhe shumë shpejt përfunduan në një kanal dhe dëmtuan makinën.

Unë të rekomandoj që ta lejosh Perëndinë të jetë shoferi. Mos u mundo t'ia marrësh timonin. Ai po të çon aty ku do që të të çojë. Lëre Atë të drejtojë dhe mëso ta ndjekësh. Kjo është mënyra më e zgjuar, më e sigurt dhe më përmbushëse për të jetuar.

Ky është një vend i përshtatshëm për të ndaluar për pak minuta e për të menduar për disa pyetje:

- Kush është shoferi i jetës tënde?
- Sa paqe të mendjes ke?
- Sa shpesh harxhon një ditë të tërë duke u shqetësuar për gjëra që ta heqin paqen?
- A është frika se nuk do të marrësh atë që dëshiron ajo që të pengon që t'i besosh Perëndisë?
- A ke uri për një paqe më të madhe të mendjes?
- A dëshiron ta shijosh më tepër jetën tënde?

Një përgjigje e sinqertë për këto pyetje mund të të ndihmojë të identifikosh nivelin e besimit tënd. Edhe nëse zbulon se nuk po beson tek Perëndia aq sa duhet, nuk ka arsye për ta dënuar veten. Ama fillo që nga ky çast që të zgjedhësh besimin në vend të shqetësimit. Shqyrto këtë Shkrim:

Mendjes [si prirje dhe karakter] që pushon te ti, ti i ruan një paqe të përsosur, sepse kjo ka besim te ti.

Isaia 26:3

Më lejo të të sugjeroj një mënyrë të re për t'u lutur. Në vend që thjesht t'i thuash Perëndisë se çfarë do që Ai të bëjë për ty, mundohu t'i kërkosh atë që do, por më pas t'i shtosh këtë shprehje: “Por, Zot, nëse kjo nuk është gjëja e duhur për mua, atëherë të lutem të mos ma japësh!”

Ka pasur shumë raste në jetën time (dhe me siguri edhe në tënden) kur kam punuar fort për të marrë atë që doja, por kam zbuluar se nuk më ka përmbushur dhe nuk më ka kënaqur, madje e ka përkeqësuar situatën time. Shumica prej nesh kemi blerë në një rast apo në një tjetër diçka që e donim, kur në të vërtetë nuk na e mbante xhepi dhe kemi përjetuar presion mendor për shkak të borxhit. Ose mund të kemi nisur një debat me bashkëshortin/en tonë për shkak të mendimeve të ndryshme, por, pasi kemi arritur atë që kujtonim se donim, e kemi kuptuar se nuk ia vlen të gjithë ai shqetësim mendor dhe emocional i përjetuar për aq gjë.

Dhe kam mësuar se, nëse nuk mund të kemi atë që duam bashkë me paqe mendore, atëherë me siguri nuk ia vlen që ta kemi.

Nëse nuk mund të kemi atë që duam bashkë me paqe mendore, atëherë me siguri nuk ia vlen që ta kemi.

Shkrimi na nxit që ta lejojmë paqen në jetët tona të jetë arbitri që përcakton të gjitha vendimet

përfundimtare (shih Kolosianëve 3:15). Pas shumë vitesh me shqetësime mendore dhe emocionale kam mësuar se paqja është një komoditet i çmuar dhe ne duhet të bëjmë gjithçka mundemi për ta patur atë.

Kur sheh se e ke të vështirë që t'i besosh Perëndisë, bëji vetes pyetjen: “A ndodh kjo ngaqë kam frikë se, po t'i besoj Atij, mund të mos e marr atë që dua?” Nëse përgjigja është “po”, kjo do të thotë se e ke gjetur shkakun e mungesës së besimit dhe paqes tënde.

Nuk mendoj se është aq e rëndësishme të marrim atë që duam. Është e habitshme se sa kohë nga jeta jonë e çojmë dëm në kërkim të vetëkënaqësisë, kur në fund zbulojmë se, pavarësisht kësaj, nuk jemi të kënaqur.

Vetëm vullneti i Perëndisë ka aftësinë që të na kënaqë më mirë. Ne jemi të krijuar për Të dhe për qëllimet e Tij dhe gjithçka më poshtë se kaq nuk mund të na sjellë kënaqësi të përhershme. Sa jemi të rinj mund të mendojmë se gjëja më e rëndësishme në jetë është të marrim atë që duam, por shpresoj që, me kalimin e viteve, të mësojmë dhe të kemi përvojë të mjaftueshme për të thënë pa ngurrim: “Unë dëshiroj vullnetin e Perëndisë më tepër sesa timin.” Nuk ka vend më të mirë sesa vullneti i përsosur i Perëndisë!

KAPITULLI 3

Kujt Mund T'i Besoj?

Mallkuar [me një mallkim të madh] qoftë njeriu që ka besim te njeriu dhe e bën mishin [njerëzor] për krahun e tij, dhe zemra e të cilit largohet nga Zoti.

Jeremia 17:5

“Në kohët e sotme nuk mund të besosh tek askush”, është një shprehje e zakonshme që të gjithë tundohe mi herë pas here ta themi. Megjithatë, nuk është e vërtetë që askush nuk është i besueshëm dhe është e rrezikshme të bëhesh cinik dhe të mendosh në atë mënyrë.

Unë e para e pranoj se në ditët e sotshme është më e vështirë të gjesh njerëz të besueshëm sesa në çdo kohë tjetër që mbaj mend në jetën time, por refuzoj kategorikisht të jetoj me një zemër të mbushur me mosbesim dhe dyshim. Kam vendosur të besoj më të mirën dhe të besoj tek njerëzit, vetëm në rast se më japin një shkak të qartë për të mos e bërë këtë. Dhe këtë vendim nuk e kam marrë bazuar tek përvojat e mia me njerëzit.

Që në moshën shtatë vjeçare e kam kuptuar se nuk mund të kisha besim tek prindërit e mi, sepse ata mendonin vetëm për veten dhe ishin prindër abuzivë. Nuk mund të besoja as të afërmit e tjerë, të cilëve u kisha kërkuar të më ndihmonin, sepse nuk kishin pranuar ta bënin, duke përdorur këtë justifikim që nuk qëndronte: “Nuk dua të përfshihem; nuk është puna ime.”

Ndërsa rritesha dhe kaloja periudhën e adoleshencës e pastaj

të rinisë, kam patur edhe përvoja të tjera të trishta që klithnin me mesazhin: “Nuk mund t'i besosh askujt!” Jam martuar në moshën tetëmbëdhjetë vjeçare me një djalë të ri, i cili nuk ishte besnik, përveç se merrej edhe me vjedhje të vogla dhe përfundoi në burg. Jam e bindur se jam takuar edhe me njerëz të cilët mund t'i besoja, por isha e zemëruar me njerëzit që më kishin lënduar dhe zhgënjyer, dhe priresha kah këtij mendimi.

Me Dejvin u martova në moshën njëzet e tre vjeçare dhe, që nga ajo ditë e tutje, kam shkuar rregullisht në kishë. Mendoja se, për shkak se tani isha e lidhur me “njerëz kishe”, mund t'i besoja ata dhe nuk do të lëndohesha, por zbulova që as kjo nuk ishte e saktë. Në fakt, disa nga zhgënjimet më të thella që kam përjetuar në jetë, m'i kanë shkaktuar të krishterët. (Më bëhet sikur dëgjoj disa lexues që thonë: “Amen!”) Edhe ti mund të kesh përjetuar të njëjtën gjë dhe jam e sigurt se mund të na tregosh disa histori lëndimi për atë që të kanë bërë njerëzit.

Qëniet njerëzore, përfshirë veten tonë, kanë të meta dhe, nëse mendojmë të kundërtën, atëherë po e përgatisim veten për një zhgënjim të dhimbshëm. Jezusi erdhi për të dobtit, jo për të fortët, dhe jam mirënjohëse që Ai e bëri këtë gjë. Unë kam rregullisht nevojë për mëshirë dhe falje dhe kjo do të thotë që duhet të jem gjithashtu gati që t'i jap të dyja këto me bujari.

Tema e besimit – ose më mirë ajo e mosbesimit – i ka mbushur këto kohë titujt e gazetave. Një nga rastet lidhet me akuzat që ngrihen shpesh ndaj priftërinjve për abuzime seksuale. Kemi dëgjuar për skandalin e Enron-it, ku me mijëra njerëz humbën kursimet e gjithë jetës. Ne votojmë për politikanë që mendojmë se mund t'i besojmë dhe ata na zhgënjajnë duke mos bërë atë që na kanë premtuar.

Si t'i dallojmë të mirët nga të këqinjët? Si ta kuptojmë se kush është i besueshëm dhe kush jo? Si ta kuptojmë se kujt t'i besojmë? Për këto pyetje nuk ka përgjigje të thjeshta dhe ndonjëherë nuk mund të kemi besim as ata që duhet të merren me mirëritjen dhe përkujdesin ndaj nesh. Pyet një grua të re të abuzuar nga babai

i saj, një dhjak i respektuar i kishës. Të gjithë, përfshirë familjen time, besonin se ai ishte mishërimi i integritetit dhe besueshmërisë. Por në fund doli që ky njeri ishte mashtrues dhe i lig.

Në një artikull të titulluar “Kujt Mund T’i Besojmë?”, Dr. Erwin W. Lutzer thotë:

Përse janë njerëzit jo të besueshëm? Edhe pse parapëlqejmë të mendojmë se janë instinktvet racionale ato që na udhëheqin, e vërteta është se ne udhëhiqemi nga dëshirat tona egoiste. Dhe për shkak se duam që njerëzit të kenë një përshtypje të mirë për ne, natyrshëm i kushtojmë vëmendje të veçantë personit tonë të jashtëm, ndërkohë që lëmë plotësisht pas dore pastërtinë e zemrës sonë. Në fakt, disa njerëz, jo vetëm që i mashtrojnë të tjerët, por në fund arrijnë të mashtrojnë edhe veten. Kur mashtrimi që i bëjmë vetes përfundon, ne bëhemi njerëz të ligj, që shkatërrojmë të tjerët rreth nesh për të mbrojtur veten tonë të sëmurë.³

Po, është e vështirë të dimë se kujt t’i besojmë. Tradhtia bashkëshortore ka arritur kulmin e saj. Shumë studentë universitetesh thonë se kopjojnë nëpër provime. Punëmarrësit vjedhin punëdhënësit e tyre. Këtu mund të shtoj plot shembuj të tjerë. Edhe gjetja e punimeve cilësore, gjë mbase jo aq e bezdisshme, sa vjen e po bëhet më e vështirë. Madje edhe diçka e thjeshtë, sa ç’është besimi se njerëzit do t’i përmbahen me përpikmëri orareve, është gjë e rrallë. Çfarë duhet të bëjmë?

A të mbajmë një qëndrim të ashpër dhe mosbesues dhe të themi si gjithë të tjerët: “Këto kohë nuk mund t’i besosh dot askujt”. Apo duhet të marrim vendimin t’i besojmë të tjerët vetëm dhe deri kur të na japin arsye të mjaftueshme për të mos i besuar më? Vota ime është për besimin tek njerëzit, sepse nuk pranoj të jetoj me një qëndrim dyshues vetëm për shkak se disa njerëz mund të më zhgënjnë, gjë e cila do të më shkaktonte pakënaqësi.

Beso me Sytë e Hapur

Ne mund të besojmë tek njerëzit pa patur tek ata atë besim, që, në të vërtetë, i përket vetëm Perëndisë. Jezusi foli për këtë gjë dhe apostulli Gjon e regjistroi:

Por Jezusi nuk u zinte besë atyre, sepse i njihje të gjithë [njerëzit].

Gjoni 2:24

Ky shkrim nuk thotë se Jezusi nuk kishte besim tek askush. Përkundrazi, thotë se Ai nuk ua besonte Vetën e Tij atyre. Çfarë do të thotë kjo? Ai nuk e bëri Vetën e Tij pre të mendimit se njerëzit nuk do ta zhgënjenin kurrë. Ai nuk e vuri Vetën e Tij plotësisht në duart e tyre, që ata ta ruanin.

Dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush të jepte dëshmi për njeriun [nuk kishte nevojë që dikush t'i jepte prova për njerëzit], sepse ai e dinte ç'ishte brenda njeriut...

Gjoni 2:25

Jezusi ishte i informuar mirë mbi natyrën njerëzore dhe dobësitë e saj. Ai erdhi që t'i forconte dobësitë e njerëzve dhe të falte dështimet dhe mëkatet e tyre. Edhe ne duhet të bëjmë të njëjtën gjë nëse duam paqen në jetët tona.

Asnjëri prej nesh nuk mund të thotë se nuk i kemi lënduar apo zhgënjyer të tjerët, ose që nuk jemi lënduar apo zhgënjyer. Ne e përjetojmë personalisht dobësinë e natyrës njerëzore. Unë nuk lëndoj kurrë dikë me dashje, por ndonjëherë e bëj. Të qënit pjesë e një marrëdhënieje kërkon nga ana jonë gatishmëri për të pësuar zhgënjime, por gjithsesi të gjejmë një mënyrë për të vazhduar të ndërtojmë besimin, në vend që të heqim dorë.

Prandaj unë kam vendosur që të besoj me sytë e hapur, dhe kjo do të thotë që nuk pres nga njerëzit e tjerë (përveç Perëndisë)

Ekziston një ndryshim ndërmjet të qënit i zhgënjyer dhe zhgënjimit që mund të më vijë nga Perëndia.

që të mos më zhgënjejnë kurrë. Edhe me Perëndinë mund të ndihem e zhgënjyer kur gjërat nuk shkojnë ashtu siç shpresoja. Megjithatë, ekziston një ndryshim ndërmjet zhgënjimit që unë ndjej dhe zhgënjimit që vjen nga Perëndia. Vetë pritshmëritë e mia janë burim i zhgënjimit tim, jo Perëndia, sepse Shkrimi na mëson se, nëse e vendosim besimin tek Ai, Ai nuk do të na zhgënjejë kurrë (shih Romakëve 5:5).

Pritshmëritë e Gabuara

Cila pjesë e zhgënjimit tonë është faji i dikujt tjetër dhe cila pjesë e tij është faji ynë? Mendoj se kjo është një pyetje interesante. E përmenda më lart që Perëndia nuk zhgënjën kurrë. Ne mund të ndihemi të zhgënjyer për diçka që Ai bën ose nuk bën, por kjo vjen prej pritshmërive tona të gabuara. Në vend që të duam atë që do Perëndia, ne duam atë që duam vetë.

Të mendosh se një person nuk do të të lëndojë apo nuk do të të zhgënjejë asnjëherë, është një pritshmëri e gabuar, sepse natyra njerëzore e ka të pamundur përsosmërinë. Ne duam që njerëzit ta dinë se çfarë duam dhe se si ndihemi dhe kur ata nuk e bëjnë, zhgënjehemi. Ne zhgënjehemi kur njerëzit nuk na kuptojnë; po përse duhet t'i vë fajin Dejvit që nuk e kupton se si ndihem, nëse nuk është aspak në natyrën e tij që të ndihet ashtu? Personaliteti i tij është ndryshe nga i imi dhe disa gjëra që janë shumë të rëndësishme për mua, nuk kanë kurrëfarë rëndësie për të dhe e kundërta. Unë mund t'ia shpjegoj se si ndihem dhe më pas ai mund të tregohet i ndjeshëm ndaj meje për shkak se më do, por prapë nuk e kupton realisht se si ndihem, sepse nuk ka asnjë pikë referimi për këtë.

Nëse një grua dëshiron që ta kuptojnë plotësisht, ajo bën mirë të flasë me një grua tjetër dhe mundësisht me dikë që ka një

personalitet të ngjashëm me të sajën. Nëse Dejvi do që të flasë për sportet me dikë që ka vërtet interes për to, nuk ia vlen të flasë me mua. Unë mund të bëj si e interesuar vetëm për respekt ndaj tij, por nuk e kuptoj ngazëllimin e tij thjesht sepse nuk e kam ndjerë kurrë atë gjë dhe me siguri nuk do ta ndiej kurrë.

Tani që po i hedh këto rreshta, bëhen pesëdhjetë vite që Dejvi dhe unë jemi të martuar dhe një nga arsytet përse martesë jonë ka patur sukses është sepse e mësuam që herët të mos presim nga njëri-tjetri gjëra që nuk jemi të aftë t'i japim. Ka disa gjëra që mund të mësojmë t'ia japim tjetrit kur atij i nevojiten, dhe vetëm për shkak të mirësisë, por ka disa gjëra që janë të pamundura. Dejvi dëshiron që unë ta shijoj jetën, dhe ai e di se këtë e kam të pamundur nëse nuk jam e lirë për të qenë me të vërtetë vetvetja, dhe ai më pëlqen mua për atë që jam, jo për atë që do të donte të isha. Unë bëj të njëjtën gjë për të. Na u deshën disa vite për të arritur në këtë pikë dhe, derisa e arritëm, që të dy përjetuam shumë lëndime dhe zhgënjime nga njëri-tjetri për shkak të pritshmërive të gabuara.

Jezusi e dinte se dishepujt e Tij do ta zhgënjenin, ndaj Ai ishte i përgatitur që kjo gjë do të ndodhte dhe nuk u shkatërrua nga veprimet e tyre. Juda e tradhtoi, Pjetri e mohoi, të gjithë dishepujt fjetën në orën kur kishte më tepër nevojë, në vend që të luteshin me Të sikurse ua kishte kërkuar; megjithatë, Ai vazhdoi t'i donte me të mirat dhe të këqijat e tyre. Ai nuk mbajti një qëndrim cinik e të thoshte: "Ju më lënduat, ndaj nuk do të kem më kurrë besim tek ju." Ai nuk pati pritshmëri të gabuara.

Nuk është e gabuar të presim nga njerëzit që të bëjnë atë që është e drejtë dhe të bëjnë çdo përpjekje për të mos na lënduar, por në të njëjtën kohë nuk duhet të mendojmë se ata do t'ia dalin gjithnjë mbanë. Njerëzit nuk janë të përsosur!

Për vite me radhë kam qenë e zhgënjyer dhe e zemëruar pjesën më të madhe të kohës për shkak se planet e mia nuk funksiononin në mënyrën që dëshiroja, derisa e mësova se të pakta janë ditët kur gjithçka shkon fiks siç dua unë. Tani jam e përgatitur për

*Është zgjuarsia të përgatitesh
çdo ditë disa gjëra të
paplanifikuara.*

gjërat e paplanifikuara që mund të ndodhin dhe kjo gjë më lejon që të ruaj paqen. Mos harro kurrë se është gjë e zgjuar të përgatitesh çdo ditë disa gjëra të paplanifikuara.

Shiko Anën Pozitive

Deri tani folëm për gjithë njerëzit që nuk mund t'i besojmë. Po përsa i përket atyre njerëzve që na kanë dhënë herë pas here prova se janë të besueshëm? Sikurse e thamë, askush nuk është i përsosur, por në botë ka disa njerëz jashtëzakonisht të veçantë, që janë plot integritet dhe ndershmëri. Ne e kemi të sigurt se ata e mbajnë fjalën e dhënë dhe nuk e shkelin kurrë me qëllim besimin tonë.

Jam e privilegjuar që njoh disa nga këta njerëz dhe jam mirënjohëse për ta. Sa herë që lëndohem dhe tundohem të kthej sërish në zemrën time qëndrimin e vjetër të tipit “nuk mund t'ia kesh besën askujt”, më kujtohen këta njerëz të rrallë, që vazhdojnë të më japin shpresë.

Gjëja më e mirë është që gjithnjë të shohim anën e ndritshme, pozitive të çdo situatë, në vend që të shohim të hidhurën, negativeën. E para na jep paqe, ndërsa e dyta na e rrëmben paqen. Atëherë, përse të mos bësh gjithçka që mundesh për ta bërë jetën tënde sa më të mirë, duke parë anën pozitive?

Dallimi

Perëndia na ka vënë në dispozicion një dhunti të Frymës së Shenjtë që quhet dallimi i frymërave (shih 1 Korintasve 12:4-11). Kjo është një dhunti e mbinatyrshme prej Tij, që na lejon që, me raste, të mund të dimë se kush është njeri i mirë dhe kush është i keq. Unë lutem shpesh për dhuntinë e dallimit. E di se Perëndia

mund të më ndihmojë të kuptoj nëse ka diçka që nuk shkon tek një person, edhe atëherë kur aftësitë e mia si njeri nuk më lejojnë të kuptoj gjë. Kohët e fundit e krijova këtë ndjesi për dikë që sapo e kisha njohur. Sa herë që e shihja, mendoja: “*Nuk kam besim tek ti*”. Në fillim e qortova veten për frymën time dyshuese dhe kritike, por më pas dy njerëz të ndryshëm më treguan dy raste të ndryshme që tregonin se personi në fjalë nuk është ai që hiqet se është. Ai e prezanton veten si njeri i perëndishëm, që beson me bindje se duhet të kemi një sjellje të perëndishme, por në fakt nuk ishte kështu në përditshmërinë e tij.

Së fundmi kam përjetuar ndjesinë se gjërat nuk shkonin mirë me një punëmarrës. Nuk e dija se çfarë ishte, por ja që ndihesha në siklet pranë tij. Pas disa muajsh e zbuluam se personi nuk po e bënte mirë punën e tij dhe kishte fshehur disa gjëra, për të cilat duhet të na kishte njoftuar. Për shkak se e kisha nuhatur që më parë se kishte diçka që nuk shkonte, zhgënjimi që ndjeva nuk ishte aq i madh sa do të kishte qenë nëse do të isha kapur në befasi të plotë. Dallimi i frymërave nuk na lejon që të ngatërrohemi me njerëzit e gabuar dhe po ashtu mund të na ndihmojë që të përgatitemi që më parë për gjërat që do të ndodhin.

Kur ndiej se diçka nuk po shkon mirë, ose jam në siklet pranë një personi, nuk mbështetem kurrë vetëm në ndjenjat e mia, sepse e di se mund të gabohem dhe nuk dua që të gjykoj dikë ose të mbyll zemrën time duke u bazuar vetëm tek një ndjenjë. Por kjo gjë më shton kujdesin dhe i shoh gjërat më me vëmendje. Lutem që, nëse ka ndonjë problem, Perëndia të ma zbulojë atë, dhe Ai e bën gjithnjë këtë. Lutu për dallim. Ai nuk të lejon që të mashtrohesh dhe mbase lëndohesh.

Personi me të vërtetë shpirtëror është personi që zotëron dallim:

Por njeriu frymëror heton çdo gjë [i shqyrton, i heton, bën kërkime, pyetje dhe i dallon të gjitha gjërat]...

1 Korintasve 2:15

Beso Perëndinë!

Megjithëse s'mund të besojmë gjithnjë tek njerëzit, ne mund të besojmë gjithnjë tek Perëndia. Ati ynë Qiellor ka dhënë herë pas here prova se mund t'i besojmë për gjithçka Atij.

E kuptoj se ka pyetje që të gjithë ne duhet t'ju japim përgjigje, të tilla si: nëse Perëndia është i mirë dhe sovran, atëherë përse nuk bën diçka për disa nga situatat e tmerrshme në jetët e njerëzve? Si mund të besojmë tek dikush që ka fuqinë të na largojë e dhimbjen tonë, por prapëseprapë nuk e bën? Dhe gjithashtu, përse njerëzve të mirë u ndodhin gjëra të këqija? Babai im, i cili ishte shumë njeri i keq, jetoi deri në moshën tetëdhjetë e tre vjeçare, ndërkohë që kohët e fundit mora pjesë në funeralin e një bashkëshorteje dhe nënë të krishterë të dy fëmijëve, që ndërroi jetë në moshën tridhjetë e shtatë vjeç. Përse njerëzit e këqinj ndonjëherë jetojnë një jetë të gjatë, ndërkohë që të mirët vdesin të rinj?

Ka disa përgjigje të mundshme, por edhe ato që mund të kemi mund të mos i kënaqin të gjithë. Unë do t'i trajtoj këto tema më vonë në këtë libër, me maksimumin e aftësisë sime jo të përsosur, por më lejo që të them edhe një herë se besimi tek Perëndia kërkon gjithnjë që disa nga pyetjet tona të mbeten pa përgjigje dhe, pavarësisht kësaj, të besojmë tek Ai. Pjesë e besimit pa kufij tek Perëndia është edhe besimi i pareshtur tek Ai kur kemi një pyetje që nuk merr përgjigje! Mund edhe të mos e dimë përgjigjen, por mund të kemi besim se Zoti e di atë.

Besimi tek Perëndia është një privilegj; është një zgjedhje që e bëjmë me dashje. Pas shumë vitesh me pikëpyetje për shumë gjëra, e kam ndarë mendjen që të besoj tek Perëndia, sepse nuk ka asnjë mënyrë tjetër për mua për të patur lumturi. Unë besoj se Ai është i denjë për besimin tim. E kam provuar ta vendos besimin tim tek diçka apo dikush tjetër, dhe nuk kam gjetur diçka ose dikë aq të përsosur sa ta meritojë atë, prandaj ia kam dhënë Perëndisë. Jam munduar të kem besim tek vetja, dhe kjo ishte një katastrofë totale. Kam provuar të besoj tek njerëzit e tjerë dhe, megjithëse ka disa njerëz me të vërtetë të mirë, e kemi

parë se natyra njerëzore është me të meta. Qeveria nuk është një alternativë e mirë, as tregu i aksioneve, as fondi im i pensionit. Pasi i kam peshuar të gjitha mundësitë e mia, ka fituar Perëndia – unë besoj tek Perëndia!

Interesante është që, kur shkrova fjalën e fundit, ndjeva se si brenda shpirtit tim shpërtheu gëzimi! Kjo më tregon se Perëndia gëzon kur ne besojmë tek Ai. Atij i pëlqen kjo gjë dhe, meqë Ai banon brenda njerëzve të Tij, kur Ai gëzon, edhe ne gëzojmë.

Nëse po pyet veten se ku ka shkuar gëzimi yt, kontrollo si e ke besimin. Pali i tha romakëve se gëzimi dhe paqja gjenden tek besimi (shih Romakëve 15:13). E kam vënë në provë këtë parim në jetën time dhe e di se është i vërtetë. Kur besoj tek Perëndia, besoj Fjalën dhe premtimet e Tij, kam paqe dhe gëzim dhe e shijoj jetën. Por kur nuk kam besim tek Ai, mbushem me dyshim, frikë, shqetësim dhe ankth. Kjo gjë është stresuese dhe më ngarkon me një barrë të madhe, që nuk kam përse ta mbaj.

Ne kemi vetëm dy mundësi: Të besojmë tek Perëndia, ose të mos besojmë tek Perëndia. Kjo nuk është dicka që mund ta bëjmë përgjysmë, por përfitimet t'i marrim të plota! Por sikurse e sugjerova më parë, mbi çdo gjë tjetër, tregohu i sinqertë me Perëndinë. Nuk do të arrijmë gjë nëse shtiremi para Perëndisë. Nëse e ke të vështirë të besosh tek Perëndia, por do që të besosh tek Ai, atëherë bëj këtë lutje: “Atë, unë besoj se do të më ndihmosh të mësoj të besoj tek Ti.”

Perëndia është i gatshëm të të vijë në ndihmë në gjendjen që je dhe të të çojë aty ku duhet të jesh. Ky është lajmi i mirë i Ungjillit!

“Atë, unë besoj se do të më ndihmosh të mësoj të besoj tek Ti.”

KAPITULLI 4

Marrëzia e Vetëbesimit

Jo se jemi të aftë nga vetja, të kuptojmë ndonjë gjë sikur vjen nga vetja jonë, por aftësia jonë është prej Perëndisë.

2 Korintasve 3:5

Të besosh tek Perëndia, apo të besosh tek vetja jote? Ky debat shumë i lashtë ka aq kthesa, sa ka edhe shpirtra që mendojnë çdo ditë për këtë pyetje. Humanizmi e ka luftuar gjithnjë fort idenë se kemi nevojë për Perëndinë.

Çdo person, kuptohet edhe çdo i krishterë, duhet të përpiqet t'i përdorë sa më mirë talentet e tij, dhe duhet të marrë vendime. Por ne nuk jemi thirrur që ta drejtojmë vetë jetën tonë, duke vepruar sipas dëshirës dhe injoruar Perëndinë derisa na del një rast urgjent që nuk mund ta zgjidhim.

Përpjekja për ta jetuar jetën nga këndvështrimi i epërsisë së vetëbesimit do të shkaktojë një sfilitje mendore, emocionale dhe fizike, zhgënjim, diziluzion, zemërim të mundshëm dhe paqartësi të sigurtë.

Jozueu 24:15 paraqet zgjedhjen që duhet të bëjmë, dhe ajo mbetet zgjedhja më e mirë për çdo besimtar:

Dhe në rast se ju duket një gjë e keqe t'i shërbeni Zotit, zgjidhni sot kujt doni t'i shërbeni...sa për mua dhe për shtëpinë time do t'i shërbejmë Zotit.

Nga të gjitha paralajmërimet që mund të të jap sot, më i rëndësishmi do të ishte: “Zgjidhe vetë nëse do t’i shërbesh ose jo Perëndisë, dhe mos lejo botën apo askënd tjetër që ta bëjë këtë zgjedhje për ty.”

Kujt do t’ia besosh këtë jetë të vetme që ke? Alfa dhe Omegës, që e di fillimin që nga fundi? Apo do t’ia besosh perëndive të këtij sistemi botëror dhe frymës së vetëbesimit?

Kujt do t’ia besosh këtë jetë të vetme që ke?

Çfarë Është Vetëbesimi?

Vetëbesimi është përpjekja e një njeriu për të arritur lumturinë përmes gjërave të jashtme, të tilla si: paraja, pozita, pushteti, pamja e jashtme, pasuria e me radhë. Nëse jemi të bindur se këto gjëra do të na bëjnë të lumtur, do t’i kërkojmë me zell ato, por do të përjetojmë shumë zhgënjim kur të zbulojmë se ato nuk na japin atë që mendonim se do të na jepnin.

Kam dëgjuar dikë që thoshte: “Njerëzit e kalojnë gjithë jetën e tyre duke u përpjekur të ngjisin shkallën e suksesit, por kur arrijnë në majë, mësojnë se shkalla e tyre është mbështetur në ndërtesën e gabuar.” Nuk ma merr mendja se dikush që është në buzë të varrit e vret mendjen për bilancin e llogarisë së tij bankare. Ai dëshiron të jetë pranë familjarëve, miqve dhe, mundësisht, Perëndisë.

Jam e bindur se mund ta kesh thënë, ose ke dëgjuar njerëz të thonë: “Nuk kam nevojë për askënd. Jam i zoti të kujdesem vetë për veten.” Unë e kam thënë këtë, ose gjëra të ngjashme me të disa vite rresht të jetës sime, por fatmirësisht kam zbuluar se kam nevojë për njerëzit e tjerë dhe kam nevojë të dëshpëruar për Perëndinë. Njerëzit që i pohojnë këto gjëra, janë përgjithësisht njerëz të lënduar thellësisht nga të tjerët dhe nuk e dinë se çfarë është marrëdhënia e vërtetë me Perëndinë përmes Jezusit.

Ata nuk besojnë tek askush përveçse tek vetvetja dhe nuk e kanë zbuluar ende vetë që vetëbesimi është zgjedhja më e keqe që mund të bëjnë. Këta duhet të takohen me Perëndinë e vetëm dhe të vërtetë, që i krijoi ata dhe i do pa kushte.

Një person mund të mendojë se nuk ka nevojë për askënd, por Perëndia na ka krijuar që të kemi nevojë për njëri-tjetrin dhe, na pëlqen apo jo, ne nuk mund të funksionojmë me kapacitet maksimal nëse nuk mësojmë të mbështetemi apo të bëjmë partnerë të tjerë në jetë. Secili prej nesh individualisht ka talente dhe aftësi, por askush prej nesh nuk i ka të gjitha. Perëndia na ka vendosur në marrëdhënie me njerëz të tjerë që e kanë atë që neve na mungon dhe, nëse mësojmë të punojmë së bashku, do të mund të arrijmë gjëra të mëdha dhe të shijojmë jetët tona.

Fatkeqësisht, shpesh e harxhojmë kohën duke kritikuar njerëzit e tjerë, për shkak se ata nuk veprojnë sipas mënyrës sonë dhe i refuzojmë ata, në vend që t'i pranojmë. Kjo na bën që të humbasim atë që ata mund t'i shtojnë jetës sonë dhe po ashtu u heq atyre atë që mund të merrnin prej nesh. Një nga gjërat më të rëndësishme që të gjithë bashkë mund të mësojmë është vlera e madhe që ka çdo person. Njerëzit e tjerë janë po aq të papërsosur sa edhe ne dhe marrëdhëniet e mira kërkojnë punë dhe përpjekje, por ia vlen ta bëjmë këtë gjë për ta.

Mos mendo se, për shkak se je lënduar nga dikush, të gjithë do të të lëndojnë! Është më mirë të besosh dhe mbase me raste

Mos mendo se, për shkak se je lënduar nga dikush, të gjithë do të të lëndojnë!

të lëndohesh, sesa të izolosh veten dhe të mos pranosh t'ia hapësh zemrën tënde askujt. Për shkak të përvojës që kisha patur me njerëzit, unë ndërtova një mur rreth zemrës

sime dhe kisha frikë që të lejoja njeri të hynte brenda. Kam patur disa marrëdhënie, por ato nuk ishin të shëndetshme, sepse kam kaluar më tepër kohë duke u përpjekur që të mos më refuzonin, sesa duke ndërtuar marrëdhënie të mira. Fatmirësisht, përmes marrëdhënies sime me Perëndinë dhe përjetimit të Fjalës së Tij, mësova sërish të besoj.

Nëse je lënduar, Perëndia po pret të shërojë shpirtin tënd të plagosur. Ai i shëron të pikëlluarit dhe u jep atyre gëzim në vend të dhimbjes (shih Isaian 61:1-7). Ai do të ndërtojë një mur mbrojtjeje rreth teje. Perëndia nuk të garanton që nuk do të lëndohesh kurrë, por Ai premton se do të na ngushëllojë, shërojë dhe ripërtërijë kur të jemi të lënduar. Gjej kohën për të lexuar me ngadalë dhe meditar për Shkrimet e mëposhtme. Ato më kanë ndihmuar shumë gjatë viteve kur mësova që të mbështetesha tek Perëndia dhe jo tek vetja ime.

Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i përdëllimeve (mëshirës dhe keqardhjes) dhe Perëndia [që është burimi] i gjithë ngushëllimit [ngushëllimit dhe inkurajimit], që na ngushëllon (mbështet dhe inkurajon) në gjithë shtrëngimin (fatkeqësi dhe pikëllim) tonë që, nëpërmjet ngushëllimit me të cilin ne jemi ngushëlluar (mbështet dhe inkurajuar) nga Perëndia, të mund të ngushëllojmë (mbështesim dhe inkurajojmë) ata, që janë në çfarëdo shtrëngimi.

1 Korintasve 1:3-4

Po të mos e kisha lejuar Perëndinë që të shëronte shpirtin tim të plagosur, nuk do të mund t'ju mësoja të tjerëve se si mora ndihmë dhe ngushëllim prej Tij. Perëndia ka disa gjëra të rëndësishme që ti duhet t'i bësh dhe njerëz që mund t'i ndihmosh. Nëse je një nga ata që vazhdon të jetë i plagosur dhe je bllokuar brenda dhimbjes tënde të dikurshme, lutem që të nisësh që sot të marrësh ngushëllim dhe shërim nga Perëndia. Fillo duke i kërkuar Perëndisë të të shërojë shpirtin dhe të të ngushëllojë në dhimbjen tënde.

Perëndia jo vetëm që do të të shërojë, por do të të kthejë vitet e humbura të jetës tënde.

Perëndia jo vetëm që do të të shërojë, por do të të kthejë vitet e humbura të jetës tënde.

Ai premtion se, nëse i besojmë, Ai do të na japë bekime të dyfishta për telashet e dikurshme.

Megjithëse e gjithë kjo nuk ndodh brenda natës, ajo ndodh pak e nga pak ndërsa ne vazhdojmë të besojmë tek Perëndia dhe të punojmë me Frymën e Shenjtë për të arritur plotësinë. Isaia 61:7 thotë:

Në vend të turpit tuaj [të dikurshëm] do të keni një nderim të dyfishtë; në vend të hutimit [populli yt] do të ngazëllojnë në trashëgiminë e tyre. Prandaj në vendin e tyre do të zotërojnë dyfishin [e asaj që kishin humbur] dhe do të kenë një ngazëllim të përjetshëm.

Ky premtim i Perëndisë është bërë realitet në jetën time dhe në jetët e shumë të tjerëve që unë njoh. Nëse nuk e ke përjetuar më parë, mund ta përjetosh tani. Besimi tek Perëndia është çelësi që çliron këtë premtim dhe shumë të tjerë po ashtu.

I Pamendi

Fjalët e urta është një libër që ndan parimet e urtësisë dhe autori i tij, Solomoni, ndalon gjatë për të na treguar rezultatet e urtësisë dhe budallallëkut po ashtu. Të dy, si i urti dhe budallai, kanë marrë premtime. Të urtit i është premtuar pothuajse çdo bekim i mundshëm: udhëheqje, mbrojtje, jetë e gjatë dhe shëndet i mirë, begati nga çdo anë, lartësim dhe nderim dhe këto janë pak (disa) nga premtimet e shumta. Por budallai duhet të jetojë me të kundërtën e këtyre.

Shpesh tek Fjalët e urta i pamendi përshkruhet si njeri me vetëbesim dhe vetësiguri. Le të sqarojmë një gjë – çdo njeri me vetësiguri është i pamend, dhe rezultati i një zgjedhjeje të tillë nuk është kurrë i mirë. Një person me siguri në vetvete refuzon të marrë këshilla. Ai është i bindur se rruga e tij është gjithnjë e drejtë.

Turpi është niveli më i lartë që mund të arrijë i pamendi (shih Fjalët e urta 3:35). Njerëzit e pamend flasin pa menduar dhe mund t'i dallos nga mënyra se si flasin. Ata janë përqeshës dhe përbuzës, që tallen me të drejtin. Ata e duan të ligën dhe urrejnë të mirën. Një nga tiparet më shkatërruese të karakterit të personit të pamend, që ka siguri tek vetja, është krenaria. Të tillë njerëz mashtrohen nga vetë krenaria e tyre, dhe nuk pranojnë që të dëgjojnë Perëndinë.

Mendoj se mund të themi pa frikë se ka shumë njerëz të pamend në botë, që, në rast se nuk ndryshojnë, do të korrin frytin e marrëzisë së tyre. Gjëja më ngazëllyese e Perëndisë është që Ai na ofron fillime dhe nisje të reja sa herë që kemi nevojë për një të tillë. Askush nuk është i bllokuar në të kaluarën e tij, vetëm nëse zgjedh që të qëndrojë në atë gjendje. Edhe pse për shumë vite kam pasur siguri tek vetja, me ndihmën e Perëndisë ndryshova dhe e kam të qartë se kam gjithë kohës nevojë për Perëndinë dhe kam nevojë edhe për njerëzit! Unë besoj se Perëndia do të sjellë njerëzit e duhur në jetën time dhe, më pas, së bashku, duke vendosur besimin tonë tek Perëndia, gjëra të mrekullueshme do të ndodhin.

Edhe njeriu që ka vendosur me bindje të jetë i krishterë, me raste bën gjëra të pamenda. Të paktën unë për vete po. Para disa muajsh kisha marrë një angazhim afatgjatë pa i menduar gjërat me hollësi, dhe tani do të doja të mos e kisha bërë. E mora këtë angazhim e shtyrë nga emocioni dhe nuk gjeta kohë për të kërkuar urtësinë e Perëndisë. Jam penduar dhe i kam kërkuar Perëndisë të më ndihmojë që ta mbaj fjalën e dhënë, sepse e di se do të ishte marrëzi më e madhe nga ana ime po të mos e mbaj, dhe mund të mësoj nga ky gabim i imi në gjykim.

Dua të them që, të gjithë tregohemi me raste të pamend, por nëse zemra jonë është në rregull me Perëndinë, Ai mund të bëjë të mirën edhe nga gabimet tona. Të sillesh si i pamend dhe të marrësh me raste vendime të pavarura, pa u këshilluar me Perëndinë, nuk është e njëjta gjë si të jetosh vazhdimisht një i pamend me vetësiguri.

Sytë e mi u hapën kur mësova se, në Shkrim, njeriu i pamend përshkruhet si njeri me vetëbesim dhe vetësiguri. Siguria në vetvete është për ne një problem më i madh nga ç'mund të imagjinojmë. Në thelb, ajo ia mbyll derën gjithë ndihmës që Perëndia dëshiron të na japë. Kur ne mbështetemi dhe besojmë tek vetvetja, rezultati është i vogël krahasuar me rezultatet e mrekullueshme që marrim kur besojmë tek Perëndia.

Nuk Ka Nevojë T'i Bësh Vetë të Gjitha

Të besosh vetëm tek vetja dhe tek askush tjetër është një barrë e rëndë. Kjo do të thotë se duhet t'i bësh të gjitha vetë. Uaul! Vetëm kur e mendoj këtë gjë, lodhem, sepse më kujtohet kur veproja në këtë mënyrë. Pjesë e përkufizimit të besimit është edhe “mbështetja”, që do të thotë të mbështetesh, të vendosësh besimin, të varesh nga dikush tjetër. Kur mbështetemi tek njëri-tjetri, ne e lehtësojmë menjëherë barrën tonë.

Nëse e dëgjon veten duke thënë: “Nuk mund të vazhdoj më tepër kështu”, me siguri kjo do të thotë se ti po mundohesh të bësh më tepër se ç'ke kapacitetin të bësh. Secili prej nesh ka kufizimet e tij. Ne mund t'i dallojmë këto limite nëse i kushtojmë vëmendje niveleve tona të stresit. Kur mbaj një barrë shumë të madhe dhe jam gjithë kohës e lodhur, ankojem shpesh dhe zakonisht acarohem dhe bëhem e paduruar me njerëzit e tjerë, kjo do të thotë se i kam kaluar kufijtë e mi. Duhet të kërkoj ndihmë, ose nga Perëndia ose nga një njeri që Ai më ka siguruar. Unë duhet të mbështetem tek të tjerët, por, nëse nuk dimë se si të besojmë, kjo është e vështirë për t'u bërë.

A është e nevojshme që të bëjmë gjithçka që bëjmë? A jemi me të vërtetë të vetmit që mund të bëjmë atë që duhet bërë? Apo thjesht kemi frikë që t'i besojmë dikujt tjetër? Apo identiteti (vlera ose merita) që kemi ndërtuar është ajo e “personit që i bën të gjitha vetë”? Që t'i përgjigjemi këtyre pyetjeve me sinqeritet,

na duhet të hetojmë pak shpirtin tonë. Ne jemi shumë të aftë që të fshihemi nga vetja jonë. Sa veta e njohin me të vërtetë vetveten dhe motivet që fshihen pas gjërave që ata bëjnë? A kemi frikë të pyesim veten përse mendojmë se duhet t'i bëjmë të gjitha ngaqë mund të mos na pëlqejë përgjigjja që do të zbulojmë? Një nga gjërat që kam zbuluar me dhimbje ishte që kujtoja se duhet t'i bëja të gjitha vetë, sepse isha një njeri me krenari, e bindur se askush nuk mund të bënte atë që ishte e nevojshme aq mirë sa e bëja unë. (Oh!)

Edhe mua më kishte mbetur në jetë një rrënjë refuzimi nga e kaluara dhe, për shkak të saj, ngurroja që t'i kërkoja ndihmë të tjerëve, sepse mendoja se mund të më refuzonin po ta bëja. Është gjë e sikletshme kur i kërkojmë ndihmë të tjerëve dhe marrim përgjigjen “jo”. Si shumë të tjerë, edhe unë kisha frikë që të hetoja nëntokën e jetës sime, prandaj vazhdova që t'i bëja të gjitha derisa për pak u rrëzova në tokë. Atëherë i kërkoja seriozisht ndihmë Perëndisë!

Nëse e ndien se ke shkuar aty ku nuk mban më, ndalo pak dhe kërkoji ndihmë Perëndisë. Kur i kërkojmë Perëndisë të na ndihmojë, Ai na jep zakonisht disa doza të mëdhaja të vërtete që jo gjithnjë e kemi të lehtë t'i kapërdijmë. E vërteta na bën të lirë, por vetëm nëse e pranojmë atë dhe, të them të vërtetën, zakonisht na dhemb.

Nuk e kam patur të lehtë të pranoj se isha njeri krenar, që më pëlqente të kontrolloja gjithçka, që kisha vetësiguri, ose që qëndrimi “nuk kam nevojë për askënd” ishte jo i perëndishëm. Kur Perëndia m'i zbuloi këto gjëra, m'u duk sikur shpirti m'u çua dhe doli zbuluar në një mënyrë që më vuri në siklet të madh, por e vërteta më bëri të lirë. Dhe të njëjtën gjë do të bëjë për këdo që është i gatshëm ta pranojë atë.

Tani, jo vetëm që *nuk* dua t'i bëj të gjitha, por e di se nuk mund t'i bëj të gjitha! Në të vërtetë kurrë nuk kam mundur dhe as ti nuk mundesh.

Besimi tek Perëndia është fillimi i të gjithë shërimit. Ne duhet t'i besojmë rrugët e Tij edhe kur na duket sikur në fillim ato i bëjnë gjërat më keq. Shpesh është e vështirë që të kuptosh përse

Besimi tek Perëndia është fillimi i gjithë shërimit.

shërimi mund të na lëndojë më tepër sesa sëmundja jonë, por kur bëhet fjalë për çështjet e shpirtit, kjo është ajo që ndodh rëndom.

Shpirti im ishte i sëmurë. Unë nuk dija se si të besoja. Jetoja me frikë. Çanta ime e shpinës ishte e mbushur plot me barra të rënda, që nuk e hiqja nga shpina. Jam e gëzuar që kam të kaluarën time si referencë, sepse ajo më ndihmon që të shoh se sa e mrekullueshme është jeta ime tani. Kur kujtoj presionin me të cilin jetoja, dhe sa e lehtë dhe e çliruar ndihem tani, mahnitem me të vërtetë nga fuqia e mirësisë së Perëndisë!

Fola për mënyrën se si kam qenë, sepse mendoj se shumë njerëz kanë ngelur tek e kaluara. Lutja ime është që, kur një shpirt i lodhur të mësojë se si dikush tjetër është çliruar, ai të inkurajohet që e njëjta gjë mund të ndodhë me të nëse “do të heqë dorë dhe do të lejojë Perëndinë” në jetën e tij.

Shko dhe mbështetu tek Perëndia për të gjetur ndihmë dhe përkujdesje për veten tënde!

Habitem sa herë që mendoj për të gjithë njerëzit sot në botë që kujtojnë se nuk kanë nevojë për Perëndinë. Po të mos e kisha Perëndinë çdo çast në jetën time, unë nuk do të gjeja qëllim në asgjë. Perëndia na ka modeluar që të kemi nevojë për Të, prandaj, të veçuar nga Perëndia, ne nuk mund të funksionojmë kurrë mirë. Disa mund të gënjejnë veten duke menduar se kanë gjithçka që duhet, por do të vijë dita kur ata do të japin llogari. Ata do të arrijnë deri në maksimum të fuqisë së tyre dhe, shpresojmë, të kenë përlësi të mjaftueshme për ta ftuar Perëndinë në jetën e tyre.

Nëse në ndonjë farë mënyre ky mësim të ka bindur që të kërkosh ndihmë për të hequr sigurinë në vetvete, mjafton ta kërkosh atë! Perëndia është eksperti më i madh në botë për të

ndihmuar njerëzit! Fryma e Tij e Shenjtë është këtu me ne dhe Ai është quajtur Ngushëlluesi (shih Gjoni 14:26). Pa përfytyro pak: ti ke një Ndhmës hyjnor që të qëndron gjithnjë pranë. Atëherë, përse të mos i japësh diçka për të bërë? Nuk është nevoja që t'i bësh vetë të gjitha. E vërteta është që Jezusi i ka bërë tashmë të gjitha dhe, përmes besimit, vënies së besimit tek Ai, ti mund të marrësh frymë lirisht dhe ta heqësh barrën tënde!

Ti duhet të mbështetesh tek Perëndia dhe jo tek vetja jote.

KAPITULLI 5

Beso tek Perëndia dhe Bëj të Mirën (Pjesa 1)

*Ki besim (mbështetu, mbahu tek dhe gjej sigurinë)
tek Zoti dhe bëj të mira; bano vendin dhe shto
besnikërinë.*

Psalmi 37:3

Psalmi 37:3 është një Shkrim që na premtan se, nëse besojmë tek Perëndia dhe bëjmë të mira, me siguri do të ushqehemi; por këtu nuk e ka fjalën vetëm për ushqimin që na ngop. Vargu nënkupton se ne do të shijojmë kënaqësi dhe përmbushje të shpirtit tonë. Mund të duam që disa gjëra të ndryshojnë, por, ndërkohë që presim, mund të kemi një shpirt që gjen kënaqësi tek Perëndia.

Besimi tek Perëndia është një përfitim i madh për një bir të Perëndisë. Kjo e lejon atë që të shijojë jetën në vend që vetëm të mbijetojë. Mos harro që besimi tek Perëndia është një zgjedhje e jona dhe ky është një privilegj. Por ka edhe diçka tjetër që duhet t'ia shtojmë besimit në mënyrë që të marrim përfitimet e plota prej tij, dhe kjo gjë është “bërja e të mirave”.

Ky kapitull mund të jetë fare mirë më i rëndësishmi për ty në këtë libër. Parimi biblik i Psalmi 37:3 më ka ndihmuar jashtëzakonisht në jetën time dhe kam bindjen se është jetik edhe për ty.

Të besosh tek Perëndia do të thotë që ne ia hedhim Atij

brengat tona dhe refuzojmë të jemi të shqetësuar ose të kemi ankth për ndonjë gjë; por kjo nuk do të thotë se do të heqim edhe përgjegjësitë tona. Shumë shpesh, në mënyrë që të marrim atë që dëshirojmë, duhet të veprojmë të nxitur nga Perëndia. Disa njerëz kanë idenë e gabuar se besimi tek Perëndia ose pritja për Të është diçka pasive që do të thotë se ne nuk do të bëjmë asgjë ndërkohë që presim që Perëndia të bëjë gjithçka. Por kjo nuk është e vërtetë. Për shembull, dikush që beson se Perëndia do ta ndihmojë që të gjejë një punë, por nuk tregohet i zellshëm për të kërkuar, ka të ngjarë të mos marrë rezultate të mira.

Pali e shprehu qartë në letrën e tij drejtuar Efesianëve. Ai tha se ata duhet të bënë gjithçka të nevojshme në kohë krize dhe më pas të qëndronin fort në vendin e tyre (shih Efesianëve 6:13). Ne shohim në këtë Shkrim parimin e “besimit tek Perëndia dhe bërjes të së mirës”. Bëj atë që duhet të bësh, bëj atë që mund të bësh dhe beso se Perëndia do të bëjë atë që ti nuk mund ta bësh ose që nuk duhet ta bësh.

Gjëja e parë që duhet të bëjmë gjithnjë është të besojmë tek Perëndia në çdo aspekt të jetës sonë. Gjëja e dytë që duhet të bëjmë është të jemi gati për të bërë çdo gjë që na tregon Perëndia të bëjmë. Zoti më ka drejtuar që të ndryshoj mënyrën se si lutem sa herë që kam një nevojë. Në vend që të them: “Unë besoj se Ti, Zot, do ta bësh këtë gjë për mua”, tani them: “Zot, unë besoj se Ti do të kujdesesh për këtë situatë dhe nëse është nevoja që unë të bëj diçka, më trego se cila është ajo”. Të këshilloj të mendosh për të bërë këtë gjë nëse nuk e ke bërë deri më tani. Mendoj se kjo gjë na ndërgjegjëson për nevojën tonë për të dëgjuar udhëzimet që mund të na japë Perëndia.

Në 1 Janar 2015 unë shkrova në ditarin tim se kisha nevojë dhe dëshiroja fort më tepër energji. Pak kohë pas kësaj e ndjeva se duhet të filloja të ecja çdo ditë. Unë punoj me një trajner në tri ditë të javës, por mendova se duhet të shtoja edhe ecjen. U mbështeta çdo ditë tek Perëndia, që Ai të më jepte dëshirën dhe fuqinë për ta bërë këtë gjë. Brenda pak muajsh arrita të ecja pesë

milje në ditë dhe isha më energjike se kurrë. Kisha më tepër rezistencë dhe isha më e kthjellët mendërisht. Përveç kësaj, humba edhe pak peshë dhe, megjithëse ky nuk ishte qëllimi im fillestar, u gëzova shumë. Ushtrimet shtesë të nxemjes ishin pikërisht ato që i nevojiteshin trupit tim.

Unë besova se Perëndia do të më jepte më tepër energji, kurse Ai më dha diçka për të bërë, por më dha gjithashtu dëshirën dhe fuqinë për ta bërë atë. Nëse do të besosh tek Perëndia dhe do të jesh me të vërtetë gati për të bërë gjithçka që Ai mund të të kërkojë, të garantoj se do të mahnitesh nga progresi që do të bësh në arritjen e qëllimeve të tua.

Unë besova se Perëndia do të më jepte më tepër energji, kurse Ai më dha diçka për të bërë.

Një gjë tjetër që ka ndodhur kohët e fundit ka lidhje me sytë e mi. Mua më thahen shumë sytë dhe ndonjëherë më djegin dhe

kjo mund të më shkaktojë shumë dhimbje. I përdor gjithë llojet e lotëve artificialë që janë të rekomanduara, aty ku fle mbaj një aparat që shton lagështirën në ajër dhe, megjithëse kjo më ndihmon, prapë se prapë vuaj. Kjo gjë më rëndohet më tepër kur udhëtoj nëpër vende që kanë klimë të thatë, gjë që e bëj shpesh si pjesë e përgjegjësisive të shërbimit tim.

U luta për këtë situatë sikurse kisha bërë edhe herë të tjera dhe kësaj here e ndjeva se Perëndia po më thoshte që duhet të pi më tepër ujë nga sa pi. Unë kujtoja se pija shumë ujë gjithsesi! Nja dy njerëz më kishin sugjeruar që të pija më tepër ujë, por për shkak se konsumoja mjaftueshëm, nuk i kushtova vëmendje duke menduar se kjo nuk kishte lidhje me problemin tim. Është interesante të shohësh se si krenaria e mendjes sonë nuk na lejon as që të marrim në konsideratë një sugjerim që na bën dikush tjetër. Të paktën duhet ta marrim në konsideratë këshillën që na jepet dhe të shohim nëse ajo i dëshmon frymës sonë. Shpesh Perëndia na flet përmes njerëzve, por duhet të jemi mjaftueshëm të përlurur për t'i dëgjuar ata.

Fatmirësisht, Perëndia nuk heq dorë prej nesh dhe, megjithëse ishte munduar të më tregonte përmes njerëzve të tjerë se çfarë të bëj, Ai pati aq hir sa të ma tregonte Vetë.

E ndjeva se duhet të pija dyfishin e ujit që pija, veçanërisht kur jam në vende me klimë të thatë. Në mënyrë që ta bëja këtë gjë, duhet të pija çdo ditë tetë shishe 500 ml secila! Epo, i

Fatmirësisht, Perëndia nuk heq dorë prej nesh.

vendosa mbi tavolinë dhe nisa të pija dhe, sigurisht, sytë m'u përmirësuan. Nuk i kam shumë mirë, por me siguri janë më mirë se më parë. Për mua është sfidë të pi kaq shumë ujë dhe nuk ia arrij çdo ditë, por e di nga përvoja ime se mund të krijoj një zakon të ri dhe, ndërsa e bëj këtë gjë, ajo që tani është e vështirë, më pas do të bëhet pjesë e jetës sime.

Një herë tjetër nuk kisha gjumë dhe, pasi u rrotullova sa andej-këtëj deri në orët e para të mëngjesit, e pyeta Perëndinë se ku qëndronte problemi. Ai më tërhoqi menjëherë vëmendjen tek një incident i asaj dite, ku isha sjellë ashpër dhe jo mirë me dikë, dhe menjëherë e kuptova se duhet t'i kërkoja Perëndisë të më falte dhe e bëra. Duhet t'i kërkoja falje sa më shpejt të mundesha edhe personit me të cilin nuk isha sjellë mirë. Menjëherë pas kësaj më zuri gjumi!

Qëllimi i jetës sime është që të vazhdoj të besoj tek Perëndia dhe “të bëj të mirën”. Të bësh të mirën do të thotë të bëjmë të mirën që Perëndia na drejton të bëjmë, dhe t'i bindemi Atij menjëherë për çdo gjë që na zbulon. Të bërit e të mirës ka edhe një aspekt tjetër për të cilin dua të flas në kapitullin e radhës, por këtë kapitull le t'ia kushtojmë mësimin se sa e rëndësishme është që të ndjekim menjëherë udhëzimet e Frymës së Shenjtë.

Ndihmësi Ynë

Kur Jezusi u ngrit në Qiell na dërgoi një tjetër Ngushëllues dhe Ndihmës – Frymën e Shenjtë! Ai tha tek Gjoni 14:16:

Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues (Këshilltar, Ndhimës, Ndërmjetësues, Avokat, Fuqizues, Shok) tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju.

Jezusi e dërgoi Frymën e Shenjtë që të jetë *pranë* nesh dhe *brenda* nesh gjatë gjithë kohës. Sipas Gjonit 16:13 Fryma e Shenjtë është Udhëheqësi ynë. Më pëlqen ideja që kam një Ndhimës të Shenjtë që ecën pranë meje gjithë jetën dhe shpresoj që ky mendim të të gëzojë edhe ty. Nuk është asnjëherë e nevojshme që të ecim vetëm, ose t'i bëjmë vetë të gjitha, sepse Fryma e Shenjtë është aty për të na ndihmuar. Ai na drejton se çfarë të bëjmë dhe na forcon dhe na jep fuqinë për ta bërë atë! Ki kujdes që të mbështetesh tek Perëndia gjatë të gjithë kohës, sepse po të mos jemi me Të, ne nuk mund të bëjmë dot asgjë (shih Gjoni 15:5). Kur e vendosim besimin tek Jezusi dhe mbështetemi tek Ai, atëherë çlirohemi nga presioni që kemi.

Mbase nuk e kemi gjithnjë të lehtë të kuptojmë se cili është ai veprim specifik që Perëndia do që të ndërmarrim. Por, nëse pret me durim Perëndinë, duke besuar në Të, Ai do të ta zbulojë vullnetin e Tij. Ka patur raste kur kam pritur që Perëndia të zgjidhte një situatë dhe kam ndjerë se detyra ime ishte që të flisja me pozitivitet për situatën dhe ta falenderoja Atë paraprakisht për rezultatin. Mbaj mend nja dy herë kur Ai na ka kërkuar që të japim një ofertë sakrifikuese, herë të tjera kur duhet të agjëronim, dhe në raste të tjera Ai na ka udhëzuar që ta adhuronim dhe të prisnim. Mos krijo ide të paramenduara se si Perëndia vepron dhe flet me ne, sepse rrugët e Tij janë të pafundme!

Kur Perëndia flet (drejton dhe udhëheq), zakonisht ne ndiejmë fort në zemër një drejtim specifik që duhet të marrim, ose krijojmë një mendim ose ide që nuk na shkulet nga mendja. Perëndia i drejton ata që me të vërtetë duan që Ai t'i drejtojë! Ndonjëherë ne

Perëndia i drejton ata që duan që Ai t'i drejtojë!

mësojmë nga gabimet tona, ndaj, edhe nëse vepron me besim dhe zbulon se e ke keqkuptuar atë që duhet të bëje, mos hiq dorë.

Kur bëj diçka që Perëndia nuk do që ta bëj, mbase ndiej një shqetësim në shpirtin dhe në frymën time. Por kam mësuar se, nëse kjo ndjesi vazhdon, duhet të marr një tjetër drejtim dhe pres të zbuloj se cili është ai. Nëse po bëj atë që Perëndia do prej meje, atëherë ndiej paqe, hir dhe gëzim.

Kush e ka kontrollin e jetës tënde? Nëse e ka Perëndia, gjërat do të dalin për mirë, por nëse jo, nuk do të dalin aq mirë.

Bëje Atë që të Thotë Ai!

E kam treguar shpesh historinë e asaj gruas që erdhi tek unë në fund të një konference dhe kërkoi që të flisnim bashkë. Gjatë fundjavës ajo kishte kaluar kohë me disa gra të tjera, që kishin ndarë dëshmitë personale se si Perëndia u kishte thënë të bënin gjëra të caktuara dhe mënyrën si t'i bënin dhe, pasi i kishin bërë, kishin përjetuar zbulime për të cilat kishin nevojë. Ajo më tha: “Xhois, Perëndia më kishte zbuluar edhe mua njëlloj si atyre se si të veproja. Por ndryshimi ndërmjet nesh ishte që ato e bënë atë që u tha Perëndia të bënin, ndaj përjetuan fitore mbi problemet e tyre, ndërsa unë jo!” Ndjekja e udhëheqjes së Frymës së Shenjtë është çelësi për të ecur përpara në jetë dhe për të kapërcyer sfidat me të cilat përballemi.

Më qartë se kaq nuk ka ku të shkojë! Tek Gjoni kapitulli 2 gjejmë një shembull të mirë biblik. Mamaja e Jezusit donte një mrekulli kur ju mbaroi vera tek dasma në Kanë. Tek vargu 5 ajo u kthye nga shërbëtorët dhe u tha atyre: “Bëni gjithçka që ai (Jezusi) t’ju thotë!” Nëse nuk ia ke dhënë Perëndisë kontrollin e plotë të jetës tënde, a je i gatshëm që ta bësh këtë një qëllim të ri në jetën tënde? Nëse po, nuk do të pendohesh kurrë.

Pyete veten me sinqeritet: “A po besoj me të vërtetë tek Perëndia? A kam bërë atë që më ka kërkuar Ai të bëj, apo e kam

lënë mënjanë bindjen ndaj Tij, me shpresën se do ta marr gjithsesi atë që dua?” A është e mundur që dikush të besojë tek Perëndia e të mos jetë i gatshëm që t’i bindet Atij? Nuk mendoj se është e mundur! Kjo mund të tingëllojë pak ashpër, por mendoj se është e vërtetë. Besimi tek Perëndia nuk është asgjë më tepër sesa një ide shpirtërore nëse ne nuk besojmë tek Ai aq sa për të bërë atë që Ai na kërkon të bëjmë, apo mbase të mos bëjmë asgjë nëse kjo është ajo që Ai kërkon prej nesh.

Po Sikur Perëndia të na Kërkojë të Mos Bëjmë Asgjë?

Ka gjëra që Perëndia na kërkon që të bëjmë, dhe ka gjëra që Ai na kërkon të mos i bëjmë më. Ka qenë një kohë kur doja që burri im të ndryshonte, por Perëndia më kërkoj që të mos përpiqesha më për ta ndryshuar atë! Dhe ka qenë një kohë kur doja të ndryshoja veten, por që nuk mund ta bëja pavarësisht mundimeve të mia dhe përpjekjeve vetiake; duhet të prisja Perëndinë e të besoja se Ai do të përfundonte veprën e mirë që kishte nisur në mua (shih Filipianëve 1:6). Unë doja të isha e përfshirë në mënyrë aktive në gjëra që Perëndia më kishte thënë të mos i bëja dhe kjo nuk ishte e lehtë për mua.

A të ka kërkuar Perëndia të mos bësh më një gjë? Është e sigurt që Perëndia më ka kërkuar herë pas here që të ndaloj së bëri gjëra të caktuara. Mbaj mend se si, sa herë që debatoja me bashkëshortin tim, doja që fjalën e fundit ta thosha vetë, por Perëndia më tha që të mos flisja më! Mua më pëlqen që ta jap mendimin tim, por shumë shpesh Fryma e Shenjtë më ndez dritën e kuqe, që më sinjalizon të ndaloj dhe t’i kujtoj vetes se duhet të hesht.

Nuk dua që shqetësohesh prej veprave të mishit, duke u munduar gjithnjë “të bësh” diçka që nuk mund ta arrish me forcën apo aftësinë tënde. Të lutem kuptoj se këtu është fjala

për të bërë atë që Perëndia të tregon të bësh, ose atë që të tregon të mos e bësh.

Një nga vargjet që më pëlqen në Shkrim është Psalmi 46:10, që thotë se ne duhet të ndalojmë dhe të pranojmë se Ai është Perëndia. Për mua është më e vështirë të ndaloj sesa të jem aktive! Perëndia do që ne të jemi aktivë, por duke bërë në mënyrë aktive *vullnetin* e Tij, dhe jo tonin.

Kur ti beson se Perëndia do të kujdeset për një situatë që ia ke dorëzuar Atij, në frymën tënde do të ndiesh se Ai do që ta përdorësh kohën tënde të lutjes për ta falenderuar Atë dhe jo për të bërë të tjera kërkesa. Ka raste në jetë kur nuk mund të bësh absolutisht asgjë veçse të lutesh dhe të presësh. Kjo është veçanërisht e vërtetë kur kërkesa jote për lutje përfshin diçka që ti e dëshiron për një njeri të afërt. Lutja jote ia hap derën Perëndisë që të punojë, por personi i përfshirë duhet ta lejojë gjithsesi Atë që të punojë tek ai.

Ka raste kur jam lutur për një kohë të gjatë për dikë dhe më pas nuk e kam ndjerë më që të vazhdoja t'i kërkoja Perëndisë të bënte diçka, por vetëm ta falenderoja që Ai punon!

Fuqia e Bindjes

Më ndodh rregullisht të flas me njerëz të cilët janë të paqartë për arsyen përse besimi i tyre nuk funksionon. Pasi qëndroj me ta për një kohë të shkurtër, në shumicën e rasteve e kuptoj arsyen. Ata ankohen, ata kritikojnë të tjerët dhe janë negativë! Kjo lloj sjelljeje nuk përputhet me bindjen ndaj drejtimit të Frymës së Shenjtë. Është jashtëmase e rëndësishme që ne të jemi të bindur ndaj Perëndisë përse i përket qëndrimeve tona.

Ne kemi pushtet mbi armikun tonë, Satanin, por autoriteti për ta përdorur atë fuqi vjen vetëm përmes bindjes ndaj Perëndisë. Jezusi ishte shumë i fuqishëm, por Ai ishte edhe i bindur. Shkrimi thotë se Ai ishte jashtëmase i bindur, deri në vdekje, dhe Atij iu

dha një emër që është përmbi çdo emër; dhe çdo gju përkulet para emrit të Tij (shih Filipianëve 2:8-10).

Një pengesë e madhe që shumë njerëz nuk i lejon të marrin përgjigje për lutjet e tyre është zemërimi dhe hidhërimi nga i cili nuk pranojnë të heqin dorë. Tema e faljes së atyre që na lëndojnë dhe të cilët duhet t'i konsiderojmë "armi" është e shpjeguar shumë qartë në Fjalën e Perëndisë. Ai e thotë saktësisht se, kur lutemi, duhet t'i falim të gjithë për gjithçka që kemi kundër tyre (shih Marku 11:25). Prandaj, nëse ndonjë prej nesh mendon se mund ta refuzojmë faljen dhe prapë të shohim Perëndinë të punojë në jetën tonë, e kemi shumë gabim.

Atëherë, dua të të siguroj se nuk po them që ne shpëtohemi përmes bindjes sonë. Ajo që siguroi shpëtimin tonë ishte bindja e Krishtit. Ne jemi të shpëtuar përmes hirit të Perëndisë, dhe jo nga veprat tona! (shih Efesianëve 2:8-9). Megjithatë, unë besoj me bindje se kushdo që merr dhuratën e shpëtimit përmes Krishtit do të dojë të rritet në aspektin e bindjes, për shkak të dashurisë për Të.

Prindërit presin që fëmijët të kenë besim dhe t'ju binden atyre; atëherë përse duhet të mendojmë që Perëndia pret më pak prej nesh? Dua të të inkurajoj ta vendosësh në mendjen tënde dhe të mos luash për asnjë çast nga besimi tek Perëndia, duke bërë atë që Ai të kërkon të bësh ose të mos bësh (shih Kolosianëve 3:2). Fitoren në jetën tonë nuk e sjell ajo gjë që e bëjmë me raste, por ajo që e bëjmë rregullisht dhe me zell. Një bindje e vogël e përzjerë me shumë mosbindje është baraz me një jetë jo të kënaqshme.

Një bindje e vogël e përzjerë me shumë mosbindje është baraz me një jetë jo të kënaqshme.

A do të angazhohesh të kesh një nivel më të lartë bindjeje ndaj Perëndisë? Nëse e vendos këtë gjë, Ai do të të japë hirin për ta bërë. A ka jeta jote aspekte, për të cilat je në dijeni, që duhet t'ia dorëzosh Perëndisë – jo vetëm

shqetësimet dhe merakun, por edhe sjellje që nuk përputhen me vullnetin e Tij? Ti mund të kesh një fillim të ri! Një nisje të re! Le të jetë kjo thirrja e vazhdueshme e zemrës tënde: “Atë, le të bëhet vullneti Yt dhe jo i imi!”

Tani le të kalojmë tek pjesa e dytë e bërjes së të mirës, që është aq ngazëllyese, saqë mezi po pres ta ndaj me ty!

KAPITULLI 6

Beso tek Perëndia dhe Bëj të Mirën (Pjesa 2)

Le të mos ligështohemi duke bërë të mirën; sepse, po të mos ligështohemi, do të korrim në kohën e vet.

Galatasve 6:9

Ne kemi mësuar se bindja ndaj Perëndisë dhe ndjekja e udhëheqjes së Frymës së Shenjtë do të thotë “të bësh të mirën”. Por në këtë kapitull dua të përqëndrohem veçanërisht tek bindja ndaj Perëndisë dhe bërja e të mirave për të ndihmuar njerëzit që janë në nevojë.

Apostulli Pal i tha galatasve që të mos lodheshin duke bërë të mirën (shih Galatasve 6:9). Ai i udhëzoi ata t’ju bënin të mirën të gjithë njerëzve sa herë që paraqitej rasti apo mundësia, në veçanti atyre që ishin të shtëpisë së besimit (6:10). Ne duhet ta shohim ndihmën që u japim nevojtarëve si një mundësi për të bërë të mirën! Kjo është një mundësi që ne të bekojmë të tjerët dhe po ashtu të bekohemi për vete. Njerëzit që angazhohen të ndihmojnë të tjerët janë njerëz të lumtur!

Unë e besoj sinqerisht se dhënia i ka rrënjët në besimin tek Perëndia. Ne e bëjmë këtë gjë sepse Perëndia na e ka kërkuar dhe sepse besojmë premtimin e Tij për të plotësuar nevojat

tona financiare. Bërja e veprave të mira bën mrekulli për ata që i praktikojnë ato me zell. Veprat e apostujve 20:35 thotë: “Më lum është të japësh sesa të marrësh!” Kur ne japim nga vetja, në jetën tonë çlirohet një gëzim dhe na jepet mundësia që të jemi të lumtur ndërkohë që presim që Perëndia të plotësojë nevojat tona. Prandaj, nëse po pyet: “Si mund të jem i gëzuar kur kam probleme?”, përgjigjja është e thjeshtë: “Hiqe mendjen nga vetja dhe përqëndrohu të bësh diçka të mirë për dikë tjetër.” Nuk është nevoja që të përqëndrohemi gjithë ditën tek problemet tona duke menduar se kështu Perëndia do të na japë përgjigje. I thuaj Atij se çka dëshiron a të nevojitet dhe më pas beso se Ai do të ta sigurojë ndërkohë që përqëndrohesh tek bërja e së mirës!

Një nga vargjet që më pëlqen nga Shkrimi është Veprat e apostujve 10:38. Ai thotë se Jezusi u vajos me Frymën e Shenjtë dhe “i cili e përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata, që ishin të pushtuar nga [fuqia e] djalli, sepse Perëndia ishte me të...” Bibla na mëson që të imitojmë sjelljen e Tij dhe të ndjekim shembullin e Tij dhe kjo është një nga mënyrat më të mira se si mund ta bëjmë këtë gjë. Bota është e mbushur me njerëz të cilët janë të pushtuar nga djalli dhe ne jemi të vajosur me Frymën e Shenjtë për t’i ndihmuar ata ashtu siç bëri Jezusi.

Sa herë që bëjmë të mirën ne mbjellim një farë që do të japë frytin e vet. Mos bëj gabimin të mendosh se gjithë problemet që ke nuk të lejojnë të ndihmosh njerëz të tjerë. Kjo vetëm se të mban të bllokuar në problemet e tua për një kohë të pacaktuar.

Një fundjavë, kur po jepja mësimë pikërisht për këtë temë – të besosh tek Perëndia dhe të bësh të mirën – në një nga konferencat

Mos bëj gabimin të mendosh se gjithë problemet që ke nuk të lejojnë të ndihmosh njerëz të tjerë.

e mia, pati një ndërprerje të energjisë elektrike në bllokun ku ishte stadiumi. Kjo ndodhi rreth një orë para seancës të hapjes, prandaj na u desh që ta anulonim dhe të shihnim se si me mijëra njerëz largoheshin. Korenti u kthye sërish rreth dhjetë minuta

para orës së përfundimit të mësimit. Na u desh të prisnim dhe ta nisnim konferencën të nesërmen në mëngjes.

Duhet të besoja tek Perëndia, sepse edhe mësimi që do të jepja në këtë konferencë fliste për besimin tek Perëndia! Përveç asaj me të cilën po përballeshim tashmë, menaxhuesit e stadiumit ndezën tabelën elektronike jashtë stadiumit me këtë mesazh: “Konferenca e Joyce Meyer është anuluar”. Ata kujtuan se po më ndihmonin, por harruan të thoshin se u anulua vetëm për atë mbrëmje dhe do të niste sërish të nesërmen në mëngjes. Më bëhej sikur shihja veten duke dhënë mësime në atë arenë gjigande përpara karrigeve bosh. Ndjeva një zemërim përbrenda, por me zemër thosha: “Perëndi, unë e vendos besimin tim tek Ti”, dhe në fund patëm një konferencë madhështore.

Gjatë mësimit përdora disa mjete vizuale për t’i ndihmuar njerëzit të kuptonin më mirë parimin e besimit tek Perëndia dhe bërjen e të mirës. Ekipi ynë i ndërtimit krijoi dy shishesh për ilaçe që ishin rreth tre këmbë të larta. Ne i vendosëm ato mbi tavolinë dhe njëren e etiketua “Beso Perëndinë” dhe tjetrën “Bëj të mirën”. Tek shishet po ashtu shkruhej se rimbushjet ishin të pakufizuara dhe pacienti mund të pinte sa herë të kishte nevojë. Sepse me asnjërën nuk kishte rrezik teprimi me dozën.

Ndërsa u mësoja se si të përballonin sprovat dhe shtrëngimet, problemet dhe shqetësimet e çdo lloji, iu thashë: “Kur shfaqen simptomat, merrni menjëherë një dozë nga ‘Beso tek Perëndia’, dhe menjëherë pas saj një dozë ‘Bëj të mirën’.” M’u duk se ky shembull i ndihmoi shumë mirë njerëzit që të kuptonin se bërja e gjërave të mira për të tjerët, ndërkohë që besojmë se Perëndia do të tregohet i mirë me ne, është ilaçi që u nevojitet shpirtit tanë.

Fjala e Perëndisë vepron si ilaç për shpirtit tanë, nëse e zbatojmë atë që thotë ajo. Ilaçi nuk na ndihmon nëse nuk e marrim dhe Fjala e Perëndisë nuk na ndihmon nëse e dimë, por nuk e zbatojmë. Për shembull, po mëkatove, ti mund të bësh atë që njerëzit bëjnë normalisht dhe të ndihesh fajtor e të dënosh veten, ose mund të pish pak nga ilaçi “Perëndi, më fal” dhe ai do

ta shërojë shpirtin tënd. Nëse dikush të ka lënduar apo të ka fyer, në vend që të zemërohesh dhe inatosesh, mund të marrësh një dozë të shëndetshme të ilaçit “Të kam falur” dhe të shijosh ditën tënde. Nëse e shohim Fjalën e Perëndisë si një ilaç për shpirtrat tanë, ne do të gjejmë ndihmë për të gjitha problemet me të cilat përballemi në jetë.

Më lejo të them sërish se unë besoj se besimi tek Perëndia dhe bërja e së mirës është ilaç për shpirtrat tanë, dhe të rekomandoj fuqishëm që të pish prej tyre aq sa të kesh nevojë, dhe sa herë të kesh nevojë. Por duhet të të paralajmëroj se ka disa efekte anësore! Këto janë paqja, gëzimi, qëndrueshmëria, siguria dhe shpërblimet në Qiell.

Cilat Mund të Quhen Vepra të Mira?

Të bësh një vepër të mirë është po aq e thjeshtë sa t’i bësh dikujt një kompliment, apo të dëgjosh dikë që është i lënduar. Ajo përfshin gjithashtu dhënien e kohës apo financave të tua për të ndihmuar personin në nevojë.

Bibla është e mbushur me Shkrime se si t’i ndihmojmë të varfrit dhe nevojtarët dhe si t’ju japim zemër atyre që janë të lënduar. Në fakt, Bibla thotë se ne duhet të “kërkojmë” të bëjmë vepra të mira dhe vepra mirësie. Kjo nënkupton që ne duhet të kërkojmë mënyra për t’i ndihmuar të tjerët.

Shikoni se mos dikush t’ia kthejë dikujt të keqen me të keqe; por ndiqni gjithmonë të mirën edhe ndaj njëritjetrit edhe ndaj të gjithëve

1 Thesalonikasve 5:15

A do të jesh i dobishëm në këtë botë dhe të jetosh me një qëllim përmbushës? Çarls Dickens ka thënë: “Ai që lehtëson barrat e dikujt tjetër nuk është i padobishëm në këtë botë.”⁴

Perëndia na udhëzon jo vetëm që të ndihmojmë njerëzit e lënduar, por edhe të bekojmë armiqtë tanë! Përse duhet ta bëjmë këtë gjë? Sepse kështu e mposhtim të keqen me të mirën (shih Romakëve 12:21). Ne kemi marrë armën sekrete që vepron si mrekulli kur vijnë telashet, kur njerëzit na lëndojnë, ose kur kemi nevoja personale - *bërjen e së mirës!*

Një nga gjërat e para që duhet të bëjmë kur dikush na lëndon ose na trajton padrejtësisht është të lutemi për të. Por si duhet të lutemi? Kërkoji Perëndisë që ta falë atë dhe të hapë sytë e tij që të mund të shohë se si sjellja e tij nuk e kënaq Atë. Nëse nuk është i shpëtuar, atëhere lutu për shpëtimin e tij. Duke bërë këtë gjë, ti e çliron veten nga shqetësimi që shkakton inati ndaj tij dhe mërzia për atë që ai të ka bërë. Mbase përbrenda nuk do të ndryshosh menjëherë ndaj tjetrit, por është shumë e vështirë që të mbash inat dikë për të cilin lutesh rregullisht.

Ti duhet t'i kushtohesh gjatë gjithë kohës bërjes së gjërave të mira, por, kur jemi të lënduar, ekziston tundimi për t'u mbyllur në vetvete dhe për të mos u afruar me të tjerët. Ky është një gabim i madh. Është gjithnjë e rëndësishme të bësh të mirën, por është edhe e rëndësishme kur përjeton probleme të tuat. Jezusi po përballëj me një vdekje jashtëzakonisht të dhimbshme, megjithatë, vazhdoi të sillej mirë me të tjerët e t'i kërkonte Atit që t'i falte ata që e kryqëzuan; madje ngushëlloi kriminelin që po kryqëzohej me Të, i cili i kërkoi ndihmë (shih Luka 23:32-43). Nuk e di për ty, por sa herë që kam problemet e mia, e kam të vështirë të zemërohem me njerëzit e tjerë. Megjithatë, me kalimin e viteve kam mësuar se kjo është koha më e mirë për të praktikuar sjelljen e mirë dhe bërjen e së mirës. Kur nuk kemi probleme, e kemi të lehtë që të sillemi mirë me të tjerët. Por kur jemi të lënduar, na duhet shumë disiplinë për të besuar tek Perëndia dhe për të vepruar sipas vullnetit të Tij.

Unë e adhuroj dhe e lexoj shpesh Psalmin 37. Vargjet 1-5 na japin këtë fjalë të urtë: "Mos u dëshpëroni ose mos kini ankth dhe shqetësim nga ata që bëjnë të keqen, sepse Perëndia do të

merret me ta në kohën e Tij. Ndërkohë që pret, beso tek Perëndia dhe bëj të mirën. Gjej kënaqësinë tënde në Zotin dhe Ai do t'i plotësojë dëshirat e zemrës sate. Vendose fatin tënd tek Zoti, dhe Ai ka për të vepruar.”

Këto nuk janë vetëm një grup vargjesh që mund t'i lexojmë në mënyrë që të ndihemi mirë. Ato na japin udhëzime të cilat duhet t'i zbatojmë. Kur e bëjmë këtë gjë, jo vetëm që nevojat tona do të plotësohen, por mund të jemi një shembull i mirë për njerëzit që nuk e njohin Perëndinë.

Bota do ta kuptojë, përmes veprave tona të mira, që ne i përkasim Perëndisë (shih 1 Pjetri 2:12).

Bota do ta kuptojë, përmes veprave tona të mira, që ne i përkasim Perëndisë.

Urdhërimi më i Madh

Edhe pse çdo urdhërim i Perëndisë është i madh dhe i rëndësishëm, Jezusi tha se më i madhi dhe më i rëndësishmi nga të gjithë është që të ecim në dashuri – ne duhet të duam Perëndinë dhe të duam njerëzit njëllë siç duam veten (shih Mateu 22:36-39). Gjithashtu, Ai tha se, përmes kësaj dashurie, bota do ta kuptojë se ne jemi dishepujt e Tij:

Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur ju, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin. Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin [nëse tregoni vazhdimisht dashuri për njëri-tjetrin].

Gjoni 13:34-35

Nuk ka se si të flasim për dashuri nëse nuk bëjmë vepra të mira, sepse dashuria shfaqet përmes tyre. Dashuria nuk është

vetëm një teori apo mësim që ndërton një predikim mallëngjies; është e vërtetë dhe praktike. Dashuria mund të shihet dhe të ndjehet dhe ka fuqi mrekulli-bërëse që ndryshon jetë.

Bota ka dyshime për dëshminë tonë vetëm për shkak të të gjitha ndasive në mesin tonë. Nëse kisha do të mund të unifikohej, dëshmia jonë do të ishte e pamohueshme! Dashuria gjen mënyrën për të arritur një marrëveshje; dhe nuk kërkon gjëra për të cilat të krijojë mosmarrëveshje.

Dashuria gjen mënyrën për të arritur një marrëveshje; dhe nuk kërkon gjëra për të cilat të krijojë mosmarrëveshje.

Një familje që merret vesh është e fuqishme! Dejvi dhe unë mësuam që në fillimet e shërbimit tonë se nuk mund të ishim të suksesshëm dhe njëkohësisht të kishim mëri në zemrat tona. Ne kemi punuar

fort e me zell për të mos i bërë ato pjesë të jetës sonë dhe kemi parë me sytë tanë fuqinë që sjellin paqja dhe uniteti.

Mos u bëj pjesë e asnjë konflikti në familjen, shtëpinë tënde, lagjen, kishën, ose vendin e punës. Është nder për njeriun nëse i shmanget konflikteve (shih Fjalët e urta 19:11). Kur ne e nderojmë Perëndinë duke ecur në rrugët e Tij, Ai na nderon haptazi në jetët tona.

Të ecurit në dashuri kërkon prej nesh që të bëjmë zgjedhje të përditshme që do të na ndihmojnë të ngrihemi mbi emocionet tona. Ne nuk mund të bëjmë gjithçka që “ndiejmë” dhe në të njëjtën kohë t'i bindemi këtij urdhërimi. Mbase nuk e “ndiej” gjithnjë që të ndaloj e të sillem mirë me dikë, por sa herë që e bëj, eci në dashuri. Dashuria nuk është një ndjenjë që kemi, por një zgjedhje e jona për mënyrën se si i trajtojmë njerëzit.

Dashuria nuk është një ndjenjë që kemi, por një zgjedhje e jona për mënyrën se si i trajtojmë njerëzit.

Një varg që na ndihmon të vazhdojmë ecjen tonë në dashuri është Mateu 7:12:

Gjithçka, pra, që ju doni t’ju bëjnë njerëzit, kështu ua bëni edhe ju atyre, sepse ky është (përmbledhtazi) ligji dhe profetët.

Është fare e thjeshtë për t’u kuptuar që, nëse i trajtojmë të tjerët ashtu siç dëshirojmë që të na trajtojnë, sjellja jonë do të ndryshojë. Ky është një udhëzim i lehtë, që ne mund ta zbatojmë çdo ditë në jetën tonë. Sa herë përballemi me një situatë ku e kemi të vështirë të trajtojmë mirë dikë, bëji vetes tënde pyetjen: “Çfarë do të doja që ky person të bënte për mua, nëse unë do të kisha nevojë për mëshirë?”

Shpesh ditët tona janë të mbushura me gjëra të vogla acaruese. Mbase po presim për një vend parkimi në një qendër të mbingarkuar tregtare dhe dikush parkon shpejt para nesh tek një vend që kishim piketuar. Kjo na irriton menjëherë dhe mbase vrazhdësia e atij personi edhe na zemëron. Ne mund të bërtasim ose t’i biem borisë, apo të bëjmë të tjera gjëra jo të perëndishme, por asnjë nga këto nuk do të na bëjë të ndihemi më mirë dhe do të biem po ashtu në nivelin e këtij personi. Perëndia do ta gjejë mënyrën për të të bekuar nëse ke besim tek Ai dhe vazhdon të bësh të mirën!

Fillo t’i shohësh të gjitha këto gjëra acaruese dhe ngjarje të paplanifikuara si mundësi për të treguar dashuri, dhe mos t’i lejosh të të inatosin.

1 Korintasve 13:4-8 na jep një përkufizim të mrekullueshëm të sjelljes së dashurisë. Të lutem gjej kohën për të parë secilën prej këtyre pikave dhe pyete veten nëse ke nevojë që të përmirësohesh në ndonjë nga këto drejtime:

- Dashuria duron gjatë dhe është e durueshme dhe e mirë.
- Dashuria nuk është kurrë zili dhe nuk vlon nga xhelozia.
- Dashuria nuk krekoset apo fryhet dhe nuk sillet në mënyrë të pahijshme.
- Dashuria nuk është mendjemadhe (arrogante dhe e mbushur me krenari).

- Dashuria nuk është e pasjellshme (e paedukatë) dhe nuk nuk sillet në mënyrë të pahijshme.
- Dashuria nuk ngulmon në të drejtat e saja, apo në rrugën e saj, sepse nuk kërkon të kënaqë veten.
- Dashuria nuk lëndohet lehtë, nuk është plot mëri apo e grindur.
- Dashuria nuk e llogarit të keqen që është bërë, apo nuk i kushton vëmendje lëndimit.
- Dashuria nuk gëzon në padrejtësi, por gëzon kur e vërteta dhe e drejta fitojnë.
- Dashuria i duron të gjitha gjërat që i vijnë.
- Dashuria beson gjithnjë më të mirën për çdo person.
- Dashuria nuk dorëzohet apo nuk heq dorë kurrë; është gjithnjë e mbushur me shpresë dhe i duron të gjitha gjërat pa u dobësuar.
- Dashuria nuk bie poshtë kurrë.

Të Ndhimojmë të Varfërin

Bibla ka shumë për të thënë se si duhet t'i ndihmojmë të varfërit dhe, për njerëzit që i ndihmojnë ata, ka disa premtime të mrekullueshme. Ky është njëri prej tyre:

Ai që ka mëshirë për të varfrin i jep hua Zotit, i cili do t'ia kthejë ato që i ka dhënë.

Fjalët e urta 19:17

Apostulli Jakob tha se “Feja e pastër dhe e patëmetë përpara Perëndisë, Atit është kjo: të vizitosh jetimët dhe të vejat në shtrëngimet e tyre dhe ta ruash veten të panjollë nga bota...” (Jakobi 1:27). Feja e vërtetë duhet të shprehet gjithnjë përmes veprave të jashtme, sepse Krishtërimi i vërtetë ndikon jo vetëm tek zemra e njeriut, por edhe tek sjellja e tij. Perëndia është

Dhënës dhe kushdo që ka një marrëdhënie me Të do të dëshirojë po ashtu të japë. Fryma e Shenjtë është Ndhimuesi dhe kushdo që është i mbushur me Frymën e Shenjtë do të jetë ndihmës po ashtu.

Një ushtrim i shëndetshëm e dobiprurës për ne është të pyesim veten: “Çfarë po bëj për të ndihmuar dikë tjetër?”. A të kujtohet personi i fundit që ke ndihmuar? Sigurisht, në përgjithësi ne i ndihmojmë familjet tona në veprimtaritë e përditshme, apo u japim dhurata për Krishtlindje, por e kam fjalën për diçka përtej kësaj. E kam fjalën që të jetosh për të dhënë. Gëzimi dhe kuptimi i jetës nuk gjendet tek ajo që marrim, por tek ajo që japim. Sa njerëz njohim që kanë nevojë për ndihmë, por nuk na ka shkuar në mendje që t’i ndihmojmë ata? Kur nisim të bëjmë të tilla pyetje të vështira, do të shohim se përgjigjet që japim do të jenë zhgënjyese. Megjithatë, edhe kur jam e zhgënjyer me veten, mund ta largoj këtë zhgënjim dhe të nis të bëj atë që është e drejtë.

Gëzimi dhe kuptimi i jetës nuk gjendet tek ajo që marrim, por tek ajo që japim.

Dua të të inkurajoj që t’i vësh qëllim vetes të ndihmosh njerëzit që janë në nevojë. Kërkoji ata dhe gjej ndonjë mënyrë për t’i ndihmuar. Është e lehtë të nxjerrësh justifikime dhe të mos bësh asgjë, por kjo nuk është sjellja e duhur e një të krishteri. Ja disa nga justifikimet që kam nxjerrë në të kaluarën, ose që i kam dëgjuar nga të tjerët:

- “Jam shumë i zënë.”
- “Unë nuk jam fajtor për problemet e tjetrit.”
- “Kam problemet e mia.”
- “Nuk dua që të përfshihem.”
- “Nuk di se çfarë të bëj.”

Në vend që të gjejmë arsye përse nuk mund të ndihmojmë, përse të mos kërkojmë me zell mënyra se si të mund t’i ndihmojmë? Mbase e njeh dikë që ka një nevojë që i vetëm nuk mund t’ia

plotësosh, por ndoshta ti mund të jesh ai që organizon një grup njerëzish që të punojnë së bashku për ta ndihmuar atë person. Më e pakta që mund të bëjë secili prej nesh është të lutemi dhe t'i kërkojmë Perëndisë që të na zbulojë çdo gjë që Ai dëshiron që të bëjmë për të ndihmuar njerëz që e dimë se vuajnë dhe janë nevojtarë. Mos harro kurrë se, sa herë që bën diçka të mirë për dikë tjetër, ti po ashtu ndihmon veten tënde.

Kohët e fundit tre gra morën pjesë në konferencën tonë dhe më dëgjuan të flisja për nevojën për të ndihmuar për hapjen e puseve në vendet e botës së tretë, ku njerëzit mund të gjejnë ujë vetëm po të udhëtojnë për orë të tëra, madje ndonjëherë për një ditë të tërë. Dhe kur e gjejnë, në përgjithësi është i ndotur dhe i infektuar. Ne kemi patur privilegjin që të hapim disa qindra puse dhe kemi parë se si kjo gjë ka ndryshuar fshatra të tëra.

Këto tre gra dëshironin të bënin diçka, ndaj ato mblodhën së bashku njëzet e një familje dhe bënë një shitje të madhe të sendeve që nuk i përdornin. Kur erdhën në konferencën e radhës, ato sollën një ofertë prej më shumë se dy mijë dollarësh për të ndihmuar në hapjen e pusit dhe ndërtimin e një kishe pranë tij. Në këtë mënyrë ne u sigurojmë ujë natyral dhe ujin e Fjalës, dhe të dy së bashku sjellin jetë!

Jepni dhe do t'ju jepet: një masë e mirë, e ngjeshur, e tundur, gufuese do t'ju jepet në prehër, sepse me atë masë që do të matni, do t'ju matet edhe juve përsëri.

Luka 6:38

Nuk besoj se motivi i dhënies është që të marrim diçka si shkëmbim. Ne duhet të japim me dëshirën për të ndihmuar të tjerët, por Fjala e Perëndisë na premton se, kur e bëjmë këtë gjë, ajo do të na kthehet e shumëfishuar në shumë mënyra.

Jobi ka bërë një deklaratë tepër radikale. Ai tha se, po të mos e përdorte krahun e tij për të ndihmuar ata në nevojë, më mirë t'i dilte nga shpatulla (shih Jobin 31:16-22).

Shkrimet që po përmend kanë patur ndikim të madh në jetën time dhe lutem që ti të gjesh kohën për t'i lexuar disa herë para se të vazhdosh më tutje. Ti dhe unë kemi fuqinë t'i shpëtojmë të tjerët nga vuajtjet dhe nuk duhet të lejojmë që mundësia për ta bërë këtë gjë të na ikë. Xhon Buniani ka thënë: “Nuk e keni jetuar të sotmen nëse nuk keni bërë diçka për dikë që nuk mund t’jua shpërblejë.”⁵

Bëj të Shkëlqejë Fytyra e Perëndisë

Është e mahnitshme të mendosh se Perëndisë mund t'i shkëlqejë fytyra, por Shkrimi thotë se mund ta bëjmë. Davidi bëri këtë lutje: “Bëj që të shkëlqejë fytyra jote mbi shërbëtorin tënd dhe më mëso statutet e tua.” (Psalmi 119:135).

Sa herë bëjmë vullnetin e Perëndisë, Ai na buzëqesh! Mendoj se buzëqeshja e Tij bëhet më e madhe kur pjesë e bindjes sonë bëhet ndihma ndaj të tjerëve, sepse, duke bërë këtë gjë, ne imitojmë Atë. E kam dëgjuar djalin tim të thotë për fëmijët e tij: “Më kanë parë ta bëj dhe tani më imitojnë.” Kur ma thotë këtë gjë, ma thotë me një buzëqeshje!

Sa herë që ti vendos një buzëqeshje në fytyrën e dikujt, mendoj se edhe Perëndia buzëqesh!

KAPITULLI 7

Vazhdimisht

*Ki besim tek ai vazhdimisht, o popull, hap zemrën
tënde para tij; Perëndia është streha jonë. (Sela)*

Psalmi 62:8

Në librin e Psalmeve ka shtatëdhjetë e një vargje dhe në librin e Habakukut ka tre vargje ku përmendet fjala “sela”. Meqë vargu i mësipërm për besimin e vazhdueshëm tek Perëndia është një nga shtatëdhjetë e katër vargjet ku Bibla e përdor këtë fjalë, mendova se duhet të ndalojmë për ta analizuar atë që Perëndia po thotë: *Ky varg është shumë i vyer dhe ti duhet të ndalosh dhe të mendosh për të.*

Në vitet e para të ecjes sime me Perëndinë u përqëndrova në besimin se Ai do të më ndihmonte sa herë të kisha një problem që mendoja se nuk mund ta përballoja vetë. Por pas disa vitesh nisa të kuptoja se nuk kisha aftësinë për të bërë asgjë pa Të, prandaj, tani dua të mësoj si të kem gjithnjë besim tek Ai. Mënyra se si e bëj këtë gjë është duke jetuar me besimin se Perëndia është ndihmësi im. Të pakta janë ditët kur nuk them disa herë në ditë “Kam besim tek Ti, Zot, për gjithçka”. Rrëfimi i besimit tek Perëndia është një formë adhurimi. Unë kam besim tek Perëndia për gjëra specifike që po ndodhin në jetën time dhe në jetët e njerëzve të tjerë, por i besoj po ashtu edhe për “të gjitha gjërat” për të cilat nuk jam në dijeni.

Është marrëzi të presim rastin urgjent apo problemin serioz e pastaj të vendosim të besojmë ose jo në Perëndi. Pra, mund të jetojmë me besim të vazhdueshëm dhe, kur e bëjmë këtë gjë, do të ecim me besim. Kjo nuk na garanton se nuk do të kemi probleme në jetë, por tregon se tek Perëndia gjejmë mbështetjen se do të na ndihmojë për t'i kaluar vështirësitë, edhe sikur të zgjedhë të mos na çlirojë prej tyre.

Kur Jezusi ishte në Kopshtin e Gjetsemanisë, Ai e kishte të qartë vështirësinë, vuajtjen dhe tundimin me të cilin do të përballej së shpejti bashkë me dishepujt e Tij. Ai i tha dishepujve: “Lutuni që të mos hyni në tundim” (Luka 22:40), por ata parapëlqyen gjumin. Shkrimi na thotë se ata po flinin nga trishtimi (shih Luka 22:45). Mbase ishin sflitur nga shqetësimi dhe frika, apo mbase gjumi ishte mënyra e tyre për të shmangur problemin. Por Jezusi e kaloi kohën e Tij duke u lutur me zell. Ai besonte me bindje se Ati i Tij do t'ia largonte vuajtjen që po afronte, ose do t'i jepte Atij forcën për ta kapërcyer atë.

Jezusi ia la zgjedhjen në dorë Perëndisë. Në vend që të kërkonte të bëhej vullneti i Tij, Ai e shprehu atë që dëshironte, por e përfundoi lutjen e Tij me këto fjalë: “Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por (gjithmonë) yti.” (Luka 22:42). Pasi e bëri këtë gjë, nga qielli zbriti një engjëll që do t'i jepte forcë frymës së tij! (shih Luka 22:43).

Ati ynë në Qiell nuk është vetëm Çliruesi ynë, por është edhe Fuqizuesi ynë! Nëse nuk të jep çlirim të menjëhershëm, Ai do të të forcojë nëse vendos të jesh i duruar dhe të vazhdosh me besimin se Ai do të sjellë gjënë e duhur, në kohën e duhur.

Nëse kemi aspekte të jetës sonë që e dimë se janë pikat tona të dobta, e mira është të besojmë gjithë kohës se Perëndia do të na ndihmojë që të shmangim tundimin në këto gjëra, në vend që të besojmë kur tundimi të na rrethojë.

Një nga dobësitë e mia për shumë vite kanë qenë fjalët e shumta, ose të folurit pa u menduar mirë. Sigurisht, kjo më ka hapur rregullisht probleme. Shpesh lutem në mëngjes, para se të nis të

flas me të tjerët, që Perëndia të më ndihmojë të jem një dëgjuese e mirë dhe të përdor urtësi në të gjitha gjërat që do të them.

Kjo do të thotë nuk pres derisa të shkaktoj një problem dhe të përballem me pasojat. Por lutem që Perëndia të mos më lejojë të bie në tundim, kur tundimi të vijë. Një nga gjërat më të zgjuara që mund të bëjmë është të njohim dobësitë tona dhe të mbështetemi tek Perëndia për të marrë forcë, që të mos biem pre e tyre. Edhe për Pjetrin do të kishte qenë më mirë po të kishte patur urtësinë për ta bërë këtë gjë.

Një nga gjërat më të zgjuara që mund të bëjmë është të njohim dobësitë tona dhe të mbështetemi tek Perëndia për të marrë forcë, që të mos biem pre e tyre.

Jezusi e paralajmëroi Pjetrin se Satani do ta tundonte keqazi atë, por, në vend që t'i kërkonte Jezusit që ta ndihmonte, Pjetri mendoi se ishte aq i fortë, saqë për të ishte e pamundur që të tundohej.

Shiko me kujdes këto Shkrime dhe kujdesu që ky lloj qëndrimi që mban Pjetri të mos jetë kurrë qëndrimi yt:

«Simon, Simon, (Pjetër) ja, satani ka kërkuar t'ju shoshë [të gjithëve] [t'ju largojë nga fuqia dhe dora e Perëndisë] ashtu siç shoshet gruri.

Por unë jam lutur për ty, që besimi yt [Pjetër] të mos mpaket; dhe ti, kur të kthehesh, forco vëllezërit e tu».

Por ai [Simon Pjetri] i tha: «Zot, unë jam gati të shkoj bashkë me ty edhe në burg edhe në vdekje».

Luka 22:31-33

Më pas Pjetri e mohoi tri herë Krishtin! (shih Luka 22:55 – 61). Mbase po të kishte kuptuar dobësinë e tij njerëzore dhe të kishte kërkuar gjithë ndihmën e mundshme të Jezusit, do të kishte qenë më i fortë. Jezusi nuk donte që ta çlironte nga tundimi, por donte që ai ta kalonte atë me sukses, që të merrte

përvojë të mjaftueshme për të ndihmuar të tjerët. Kuptohet që Pjetri mendoi se ishte i paprekshëm nga tundimi. Ky ishte një gabim i madh dhe secili prej nesh mund ta mendojë gabimisht këtë gjë. Nuk është gjë e zgjuar që ta mendojmë veten më lart se ç'jemi, sepse kjo është dera drejt rënies (shih Romakëve 12:3). Perëndia na do aq shumë, saqë na lejon të kemi krenarinë tonë, derisa të bindemi vetë të mbështetemi plotësisht tek Ai.

Pali na mëson të lutem vazhdimisht, në çdo rast, në çdo kohë (shih Efesianëve 6:18). Nëse veprojmë kështu, kjo tregon se besimi ynë është gjithë kohës tek Perëndia.

Gjej kohën për të kuptuar se cilat janë dobësitë e tua dhe sigurohu që beson gjithë kohës se Perëndia do të t'i forcojë këto dobësi. Ja se cili është premtimi që na ka bërë Perëndia:

Ditën në të cilën të kërkova, ti m'u përgjigje dhe e rrite fuqinë (forcën dhe rezistencën ndaj tundimit) e shpirtit tim.
Psalmi 138:3

Mbase e ndjen se je lutur që Perëndia të të ndihmojë që t'i bësh ballë tundimit, por prapë ke rënë pre e tij. Këtë gjë e kam ndjerë edhe unë me raste, por, nëse vazhdon të besosh tek Perëndia, me kalimin e kohës do të bëhesh gjithnjë e më i fortë. Për të marrë rezultatin më të mirë, bashkoi besimit tënd edhe një studim të imtësishëm të Fjalës së Tij. Jakobi tha se Fjala përmban fuqinë për të shpëtuar shpirtrat tanë (shih Jakobi 1:21).

Kur lutem që Perëndia të më ndihmojë të kontrolloj fjalët që them, citoj edhe shumë Shkrime që kam studiuar lidhur me fjalët e gojës sonë. Lutja që bëj është e tillë:

“Atë, më ndihmo që sot të flas vetëm fjalë të përsosura. Më ndihmo që të jem një dëgjuese e mirë dhe të mendohem para se të flas. Dua që fjalët e mia të të përlëvdojnë Ty dhe të jenë bekim për ata që do t'i dëgjojnë ato. Kam nevojë për Ty, Zot. Pa Ty nuk jam asgjë. Forcoji të gjitha dobësitë e mia.”

Më pas lutem dhe shpall Fjalën, sepse, siç tha edhe Isaia, ajo që duhet të bëjmë është t'ia kujtojmë Perëndisë Fjalën e Tij (shih Isaia 43:26). Me siguri Perëndia nuk e harron Fjalën e Tij, atëherë përse duhet t'ia kujtojmë? Ja disa nga arsytet:

- Kur i kujtojmë Perëndisë Fjalën e Tij, kjo tregon se ne po e vendosim besimin tonë të plotë tek Ai dhe tek premtimet e Tij.
- Shpallja me zë e Fjalës është një gjë shumë e fuqishme, sepse ajo është shpata e Frymës, që është një nga armët e luftës sonë frymërore (shih 2 Korintasve 10:4-5; Efesianëve 6:17).
- Shpallja e Fjalës së Perëndisë na ndihmon të vazhdojmë procesin e ripërtëritjes së mendjes sonë (shih Romakëve 12:2). Ajo është pjesë e procesit të meditimit mbi Fjalën e Perëndisë dhe kjo është diçka që Shkrimi na inkurajon ta bëjmë shpesh.

Më poshtë janë disa nga Shkrimet që parapëlqej lidhur me të folurit, që shpesh i përfshij në lutjen time:

O Zot, vër një roje para gojës sime.

Psalmi 141:3

U miratofshin para teje fjalët e gojës sime dhe përsiatjet e zemrës sime, o Zot, kështjella ime [e fortë, e pakapërcyeshme] dhe shpengimtari im.

Psalmi 19:14

Vdekja dhe jeta janë nën pushtetin e gjuhës; ata që e duan do të hanë frytet e saj [për jetë a vdekje].

Fjalët e urta 18:21

Ti mund të përdorësh po të njëjtën ide lutjeje dhe shpallje të Fjalës së Perëndisë në çdo aspekt ku ke nevojë për ndihmë. A është zemërimi dobësia jote? Ushqyerja e tepruar? Egoizmi? Cilido qoftë ai, të premtoj se në Fjalën e Perëndisë ka Shkrime në formë premtimesh që i trajtojnë ato. Në kohët e sotme kjo është edhe më e lehtë nëse përdor programe Biblike të cilat gjenden lehtësisht në internet. Gjithashtu, të inkurajoj fort që të mbash mend se nuk mjaftojnë një apo dy raste drejtësie nga ana jonë që ne të korrim fitore në jetët tona. Angazhohu se do të vazhdosh të mbështetesh pikë së pari dhe *vazhdimisht* tek Perëndia dhe Fjala e Tij dhe, në kohën e duhur, do të shohësh ndryshimin.

Kënaqësi e Vazhdueshme

Nëse besojmë vazhdimisht tek Perëndia, atëherë kjo do të thotë se e besojmë Perëndinë edhe për gjëra që nuk i kuptojmë dhe që nuk na duken të drejta, po aq sa e besojmë në raste të tjera. Është një gjë të besosh tek Perëndia kur marrim atë që duam, por një gjë krejt tjetër të besosh tek Ai kur nuk e marrim atë.

Unë besoj se qëllimi ynë si të Krishterë duhet të jetë që të themi të njëjtën gjë si apostulli Pal: “Nuk e them këtë se jam në nevojë, sepse unë jam mësuar të kënaqem në gjendjen që jam”

(Filipianëve 4:11). Pali tha se ai kishte mësuar se si të ishte i kënaqur deri në pikën saqë nuk shqetësohej nëse kishte me bollëk apo ishte në nevojë (shih Filipianëve 4:11-12).

Të jesh i kënaqur nuk do të thotë të mos duam të shohim kurrë asnjë ndryshim, apo që nuk kemi ndonjë vizion për gjëra më të mira, por do të thotë që nuk po i lejojmë gjërat që duam dhe që nuk i kemi ende, të na e rrëmbejnë gëzimin e asaj që kemi në të tashmen.

Është një gjë të besosh tek Perëndia kur marrim atë që duam, por një gjë krejt tjetër të besosh tek Ai kur nuk e marrim atë.

Kam kaluar disa vite tepër zhgënjyese dhe rrënja e problemit ishte se unë nuk po shijoja gjendjen time në udhën drejt destinacionit tim. Perëndia është pro përparimit dhe rritjes, por për më tepër, Ai është pro paqes!

Mendo për këtë varg nga libri i Predikuesit:

Është më mirë të shikosh me sy [të shijosh atë që ke në dispozicion] sesa të endesh me dëshirën. Edhe kjo është kotësi (boshllëk, gënjeshtër, gjë pa vlerë) dhe një përpjekje për të kapur erën.

Predikuesit 6:9

Autori (që besohet se është Solomoni) po thotë se është kotësi (pa vlerë, pa kuptim) të dëshirosh fort atë që nuk ke, përderisa kjo të pengon të shijosh atë që ke.

Pali kishte mësuar të kënaqej edhe kur e merrte dhe kur nuk e merrte atë që donte. Dhe ky duhet të jetë qëllimi ynë. Të jemi të kënaqur dhe mirënjohës vetëm kur bëhet ajo që duam është sjellje shumë fëmijënore dhe nuk tregon kurrëfarë pjekurie frymërore. Si prindër, ne i korrigjojmë fëmijët tanë për këtë lloj sjelljeje të papjekur. Ne u kujtojmë atyre të gjitha bekimet dhe u themi që të jenë mirënjohës për atë që kanë. Mbase duhet t'i kujtojmë vetes që, sjellja jonë kur nuk marrim atë që duam, duhet të jetë një shembull që ata duhet ta ndjekin. Besimi tek Perëndia është i lehtë kur gjithçka shkon siç e dëshirojmë; megjithatë, ky libër na mëson që të besojmë tek Perëndia *vazhdimisht*.

Që të jemi të kënaqur edhe atëhere kur jeta na lëndon, ose kur jemi të detyruar të presim pa e ditur arsyen, duhet që të besojmë se Perëndia është i mirë dhe se rrugët e Tij janë ndryshe nga tonat. Ajo që dua për veten mund të mos jetë më e mira për mua. Jam e bindur se ajo që duam na bën të ndihemi mirë dhe me raste duket e mirë, por a do të më ndihmojë në vazhdimësi? A do të bëhem më pak egoiste, më e dashur, më e arsyeshme dhe më e dhembshur me të tjerët që vuajnë nëse do të marr për

vete gjithçka që dua? Jo, nuk do të bëhem! Mënyra e vetme se si mund të identifikohemi me të tjerët është duke përjetuar po ato lloj gjërash që ata po përjetojnë. Nuk ka përse të përjetojmë çdo gjë që njerëzit përjetojnë në mënyrë që t'i ndihmojmë ata, por nuk mund ta kuptojmë zhgënjimin apo dhimbjen emocionale, apo dhimbjen fizike, apo çdo lloj vështirësie tjetër nëse nuk e kemi përjetuar kurrë atë.

Në kohë dhimbjesh ne kthehemi nga Jezusi, sepse Ai është Kryeprifti që kupton dobësitë dhe mangësitë tona. Si mund të na kuptojë Ai? Ai na kupton sepse është tunduar në të gjitha gjërat njëjloj si ne, por nuk ka mëkatuar kurrë (shih Hebrenjve 4:15). Është e lehtë të shkojmë tek Jezusi për ndihmë, sepse besojmë se Ai na kupton! Ai e njeh sëmundjen dhe trishtimin, vuajtjen dhe refuzimin. Njëjloj siç vijmë ne tek Jezusi, po ashtu duhet të dëshirojmë që të tjerët të vijnë tek ne me të njëjtën siguri, duke besuar se do t'i kuptojmë.

Për shkak të gjërave që kalojmë në jetë ne fitojmë përvojë që do të na përgatitë për t'u përdorur nga Perëndia për t'ju sjellë ngushëllim dhe inkurajim të tjerëve që janë në nevojë. Ne mund të mos i kuptojmë gjithnjë rrugët e Perëndisë (dhe me siguri nuk do t'i kuptojmë) (shih Isaia 55:9), por mund ta nderojmë Atë duke besuar vazhdimisht se Ai është i mirë dhe se rrugët e Tij janë gjithnjë të drejta!

Besimi Kërkon Durim

Besimi tek Perëndia kërkon gjithnjë durim, sepse Perëndia nuk punon sipas orarit tonë. Durimi na lejon që të shijojmë jetën ndërkohë që presim!

Mbase e kemi të vështirë të kuptojmë përse Perëndia nuk bën diçka që e dimë se mund ta bëjë lehtësisht po të dojë ta bëjë, dhe kur kjo gjë ndodh, kuptohet që Ai ka arsytet e Tij.

Durimi na lejon që të shijojmë jetën ndërkohë që presim!

Mbase kjo gjë shërben për të vënë në provë besimin tonë, ose për ta shtuar besimin tonë, në mënyrë që të rritet kapaciteti ynë për të jetuar me besim. Ndoshta Perëndia dëshiron të bëjë diçka më të mirë se ajo që ne duam apo që mund të përballojmë aktualisht. Të gjitha këto arsye (dhe shumë të tjera) janë mundësi për ne që të qëndrojmë në paqe, me besimin tek sovraniteti i Perëndisë, mirësia e Tij dhe urtësia e Tij.

Në përgjithësi, durimi nuk është një fryt i Frymës që mund ta kemi lehtësisht me bollëk në jetët tona. Kam vënë re se për disa gjëra kam durim, dhe për disa të tjera jo, dhe kuptohet që po vazhdoj të rritem në durim. Ne të gjithë presim gjëra, pra, pritja nuk është alternativë, por mënyra se si sillemi dhe qëndrimi ynë gjatë pritjes është alternativë. Fryti i durimit përkufizohet pjesërisht në *Fjalorin Shpjegues të Vine-it* (Vine's Expository Dictionary) si "fryt i Frymës që rritet vetëm kur ka sprova". Uaaa! A nuk do të doje që të thoshte diçka ndryshe? Unë për vete po!

Do të doja të lutesha për më tepër durim dhe t'i kërkoja Perëndisë që ta vendoste në mua, por nuk funksionon në atë mënyrë. Ne si bij të Perëndisë e kemi brenda vetes frytin e durimit, por ai duhet të zhvillohet dhe t'i lihet hapësirë për të vepruar dhe për të dalë nga përbrenda nesh së jashtmi. Ai duhet të jetë më tepër sesa një teori frymërore apo një ide; durimi i vërtetë duhet të funksionojë në jetën dhe në situatat tona të përditshme. Ne kemi veçanërisht nevojë për durim kur duhet të presim diçka që duam ta kemi tani!

Si në rastin kur presim radhën për të psonisur, presim në trafik, presim një person që është me vonesë në takim, apo presim që Perëndia t'i përgjigjet lutjeve tona; nëse duam të kemi paqe dhe të shijojmë jetët tona, ne kemi patjetër nevojë për durim në jetë. Shën Agustini ka thënë: "Durimi është shok i urtësisë."⁶ Durimi mund të jetë i hidhur dhe i thartë, por fryti i tij është i ëmbël.

Në shumicën e rasteve arsyeja përse Perëndia kërkon që të presim është vetëm sepse Ai po përdor vështirësinë tonë që të

kalitë tek ne durimin. Të mësuarit e durimit është aq i rëndësishëm për Perëndinë, saqë Ai nuk ua jep bijve të Tij menjëherë atë që duan. Kjo është diçka që duhet ta mësojnë edhe shumë prindër. Fatkeqësisht, bota jonë është e mbushur me njerëz që nuk e kanë mësuar këtë parim tepër të rëndësishëm në jetët e tyre dhe janë në kërkim të kënaqësive të çastit. Dëshira për kënaqësi të çastit na bën që të marrim shumë vendime jo të mençura. Për shembull, disa njerëz futen në borxhe të mëdhaja që u shkakton stres të madh në jetë. Disa njerëz nxitojnë të martohen me dikë që është personi i gabuar për ta, për shkak se ndjekin emocionet e tyre të shfrenuara. Ideja e gabuar se duhet të kemi kënaqësi të çastit ushqen jetë të palumtura dhe shumë qëndrime të këqija, sikurse edhe zgjedhje të këqija.

Me aq sa e njoh natyrën e Perëndisë mendoj se Ai e lë dikë në pritje vetëm kur e di se kjo është gjëja më e mirë për të. Ne e kemi të vështirë të besojmë se pritja është gjë e mirë për ne, por kjo vjen si pasojë e rritjes në mënyrë të gabuar dhe ushqyerjes së mishit. Pritja është gjë e mirë – do të na bëjë më mirënjohës kur të vijë koha që do të marrim atë që dëshirojmë.

Padurimi shton presionin në jetën tonë, por besimi tek Perëndia, ndërkohë që presim, e largon atë presion dhe na lejon që të presim me një qëndrim që e lavdëron Atë. Dobitë e besimit janë me të vërtetë të bukura. Kur ne besojmë se Perëndia po kujdeset për diçka që na shqetëson, kjo gjë na lehtëson që të përqëndrohemi tek gjërat e tjera që do të japin një fryt të mirë. Kjo gjë shërben për të patur një shëndet të mirë dhe jetë të gjatë dhe unë besoj se na ndihmon që të jemi njerëz më të komunikueshëm. Besimi e largon shqetësimin dhe stresin nga jetët tona dhe këto janë dy burimet kryesore që nxisin sjellje plot mëri dhe acarim ndaj njerëzve të tjerë. Jo se ne duam që t'i lëndojmë të tjerët dhe të mos sillemi mirë me ta, por kur shpirtrat tanë janë tepër të trazuar, ne përqëndrohemi më shumë tek mënyra se si *ndihemi*, sesa tek mënyra se si i trajtojmë të tjerët. Shpesh madje as nuk e kuptojmë sesa të ashpër apo të pasjellshëm tregohemi, por

njerëzit e ndiejnë këtë gjë dhe ata do të na shmangin një ditë nëse ky lloj keqtrajtimi vazhdon.

Për mua është me të vërtetë privilegj që të besoj tek Perëndia! Dhe nga ana tjetër e përçmoj shqetësimin, frikën, merakun dhe mbingarkesën e shkaktuar nga stresi. Nëse kërkon të vendosësh se cilin drejtim duhet të marrësh në situatën tënde aktuale dhe se si ta shohësh jetën tënde, të garantoj se besimi tek Perëndia është alternativa më e mirë.

KAPITULLI 8

Nëse Perëndia Është i Mirë, Përse Njerëzit Vuajnë?

Sepse unë mendoj, se vuajtjet e kohës së tanishme nuk vlejnë aspak të krahasohen me lavdinë që do të zbulohet në ne.

Romakëve 8:18

Tema e vuajtjeve është një nga më të vështirat për t'u trajtuar, prandaj do ta përcjell atë përmes shumë lutjeve dhe dëshiroj ta nis duke thënë që nuk mendoj në asnjë mënyrë se i kam të gjitha përgjigjet. Megjithatë, nuk mund të shkruaj një libër për besimin tek Perëndia nëse nuk flas edhe mbi këtë temë, sepse një nga pyetjet që bëhet më shpesh është: “Nëse Perëndia është i mirë, përse njerëzit vuajnë?”

Mbase ne si të krishterë nuk mendojmë përse jobesimtarët vuajnë – tek e fundit, nëse dikush nuk beson tek Perëndia, mbase edhe ia kuptojmë vuajtjen. Por pyetja jonë është: “Përse vuajnë të krishterët?” Bibla na mëson që të besojmë se Perëndia na do dhe dëshiron që të kemi një jetë të paqtë dhe të gëzuar dhe ashtu është, por Ai na mëson gjithashtu që këto gjëra mund t'i kemi edhe në mes të vuajtjeve.

Këto janë disa nga pyetjet që dëgjoj:

- A e shkakton Perëndia vuajtjen?
- A e lejon Perëndia vuajtjen?
- Nëse Perëndia është sovran, atëherë përse nuk e ndalon vuajtjen?
- Përse e lejon urinë, abuzimin, sëmundjen dhe mijëra gjendje të tjera që shkaktojnë vuatjeje?
- Përse ndonjëherë edhe fëmijët vuajnë nga kanceri?
- Përse të mirët ndonjëherë vdesin në moshë të re?
- Përse e humba punën time dhe gjithë pensionin?
- Përse nuk bën Perëndia diçka për krizën e ushqimit apo genocidin?

“Përse?”-të mund ta çmendin një njeri nëse ai nuk arrin ta pranojë këtë gjë. Nëse do t'i përgjigjesha të gjitha këtyre pyetjeve, do të nisja duke thënë vetëm: “Nuk e di”. Unë e di se Perëndia është i mirë, prandaj zgjedh të përqëndrohem tek kjo gjë dhe jo tek ajo që nuk e kuptoj plotësisht.

Unë e di se Perëndia është i mirë, prandaj zgjedh të përqëndrohem tek kjo gjë dhe jo tek ajo që nuk e kuptoj plotësisht.

Dhe besoj se siguria e patundur tek mirësia e Perëndisë na lejon që të përballojmë vuajtjen personale dhe vuajtjet që na rrethojnë, pa rënë në grackën e pështjellimit. Nëse ty të

ndihmon të futesh në një dhomë dhe të bërtasësh “Përse Perëndi? Përse ndodhi kjo gjë?”, atëherë bëje. Por bëhu gati edhe që të mos marrësh përgjigje dhe të mbetesh sërish përballë zgjedhjes për të besuar tek Perëndia ose për ta shqetësuar veten deri në kulm.

Më duhet ta pranoj se i kam kaluar vitet e para të ecjes sime me Perëndinë duke bërë pyetjen “përse?” për gjithçka që nuk e kuptoja, por po ashtu kalova një pjesë të madhe kohe me paqartësi dhe shqetësim. Pyetjet e mia të mbetura pa përgjigje ndikonin për keq tek marrëdhënia ime me Perëndinë, ndaj më në fund e lashë kërkimin e përgjigjeve prej Tij dhe vendosa që të

besoj plotësisht tek Ai, veçanërisht kur vuaja apo nuk e kuptoja se çfarë ndodhte në jetën time.

Pasi vuajta në mënyrë të tmerrshme për pesëmbëdhjetë vite për shkak të abuzimit seksual nga babai im dhe më pas për njëzet e pesë vite të tjera a më shumë për shkak të pasojave të atij abuzimi, të siguroj se kisha plot pyetje. Kur isha fëmijë lutesha dhe i kërkoja Perëndisë të më nxirrte nga situata ku ndodhesha, por Ai nuk e bëri. Megjithëse nuk më çliroi prej saj, Ai më dha forcën për ta kapërcyer dhe hirin për t'u shëruar. Shpesh shohim atë që Perëndia *nuk* ka bërë për ne, në vend që të shohim atë që Ai *ka bërë*. Mendoj se ky është një nga gabimet më të mëdhaja që bëjmë!

Ti mund të vendosësh të gëzohesh për atë që ke, në vend që të trishtohesh për atë që nuk të duket e drejtë në jetën tënde. Mos lejo që diçka që nuk e kupton të të bëjë të verbër ndaj mirësisë së Perëndisë.

Shpesh shohim atë që Perëndia nuk ka bërë për ne, në vend që të shohim atë që Ai ka bërë për ne.

Nuk besoj se Perëndia na e mban gjithnjë të fshehtë arsyen përse gjërat ndodhin apo nuk ndodhin, por është e sigurt se ka plot gjëra të fshehta në urtësinë e paarritshme të Perëndisë – gjëra që nuk mund t'i zbulojmë e që do të mbeten mister për ne derisa të shkojmë në Qiell. Mendo për këtë Shkrim:

O thellësi pasurie edhe e urtësisë dhe e diturisë së Perëndisë! Sa të pahulumtueshme (të pahetueshme, të pagjetshme) janë gjykimet e tij (vendimet e tij) dhe të pagjurmueshme (misterioze, të pazbulueshme) janë udhët e tij (metodat, shtigjet e Tij)!

Romakëve 11:33

Perëndia premton të na i zbulojë misteret dhe sekretet kur ne e kërkojmë Atë (shih Efesianëve 1:17) por Bibla na thotë edhe me anë të apostullit Pal se ne njohim vetëm “pjesërisht” dhe nuk

do t'i njohim të gjitha gjërat derisa të jemi me Jezusin, ballë për ballë (shih 1 Korintasve 13:9-10).

E them shpesh se besimi ka nevojë për pyetje pa përgjigje.

Besimi ka nevojë për pyetje pa përgjigje.

Perëndia na zbulon shumë gjëra dhe na jep përgjigje për probleme të ndërlikuara, por ka raste kur vetë ne nuk jemi në gjendje ta marrim përgjigjen

për një situatë edhe sikur Perëndia të na e japë. Nuk besoj se mendjet tona të kufizuara janë të afta të perceptojnë disa gjëra që vetëm Perëndia i di. Dhe e besoj me bindje se Ai na tregon atë që duhet të dimë dhe na fsheh ato që nuk na takojnë.

Ne e jetojmë jetën duke i mbajtur sytë përpara, por shpesh mund ta kuptojmë atë vetëm duke kthyer kokën pas. Të shumta janë gjërat e dhimbshme të cilat nuk i kuptoja kur më ndodhnin. Por tani, kur kthej kokën pas, i shoh gjërat jo si dikur, sepse shoh të mirën që ka dalë nga dhimbja që durova më përpara, ose sepse jam rritur shpirtërisht. Davidi tha: “O Zot, zemra ime nuk është mendjemadhe dhe sytë e mi nuk janë krenarë, dhe unë nuk merrem me gjëra tepër të mëdha dhe tepër të larta për mua.” (Psalmi 131:1).

Mendoj se Davidi thjesht po thoshte se në misteret e Perëndisë ka gjëra të fshehura, që asnjë njeri nuk ka mundësi që t'i kuptojë. Mbase ne duhet të bëjmë më pak pyetje dhe vetëm të besojmë më tepër tek Perëndia! Më pëlqen shumë kjo shprehje e thënë nga Lee Strobel: “Përgjigjja përfundimare e Perëndisë nuk është një shpjegim; është një mishërim.”⁷ Perëndia dërgoi Jezusin të vuante dhe të vdiste për mëkatet tona. Ai u ka premtuar çlirim të gjithë atyre që besojnë tek Ai, por nuk na e thotë me saktësi se kur apo si do të vijë ky çlirim. Derisa ta bëjë, ne kemi privilegjin që të besojmë tek Perëndia dhe të marrim ngushëllimin e Tij gjatë kohës së vështirë.

Kur shohim një të afërm që ndërron jetë në moshë të re nga një sëmundje, ne mund të themi: “Atij nuk i erdhi kurrë

çlirimi; atëherë, si mund të besoj se Perëndia na çliron gjithnjë?” Qëndrimi im i patundur është që Ai i çliron gjithnjë ata që besojnë tek Ai. Mbase kjo nuk ndodh në të gjitha rastet sa kohë jemi këtu në tokë, por kur të bashkohemi me Të në Qiell, nuk do të ketë më dhimbje, lot apo vuajtje të asnjë lloji.

Një herë kam dëgjuar historinë frymëzuese të një të riu që ra nga shkallët kur ishte bebe dhe e copëtoi kurrizin. Ai kishte hyrë e dalë nëpër spitale gjithë jetën e tij. Pa mbushur ende moshën shtatëmbëdhjetë vjeç ai i kishte kaluar trembëdhjetë vite të jetës së tij në spitale. Ai thoshte se mendonte që Perëndia ishte i drejtë dhe kur i bënë pyetjen: “Si është e mundur që ti e mendon këtë gjë?”, ai ua ktheu: “Epo, Perëndia ka gjithë përjetësinë për t’u shlyer me mua.”

Është e vështirë të shpjegosh me saktësi se çfarë ndiej në shpirtin tim kur dëgjoj histori si kjo apo takohem me njerëz që kanë duruar vuajtje të tmerrshme, por që gjithsesi vazhdojnë të besojnë tek Perëndia. Gjithçka që mund të them është që perceptoj një bukuri në besimin e tyre dhe ata janë një shembull i mrekullueshëm i njeriut që ka besim tek Perëndia në të gjitha kohët e jetës së tij. Është një gjë të besosh tek Perëndia kur gjërat shkojnë mirë dhe lutjet marrin shpejt përgjigje. Por është një gjë krejt ndryshe të besosh tek Perëndia kur vuan ose je lutur, mbase për një kohë të gjatë, dhe ende po pret një dritë. Mendimi im është që, për të bërë këtë të fundit, duhet shumë më tepër besim.

A Është Perëndia i Mirë?

Po, Perëndia është i mirë. Natyra e Tij është mirësi dhe Ai nuk mund të jetë ndryshe. Vetëm ngaqë neve një gjë nuk na duket e mirë, apo nuk ndihemi mirë me të, kjo nuk do të thotë se Perëndia nuk është i mirë. Kemi rreth shtatëqind Shkrime që na thonë se Perëndia është i mirë. Mua më pëlqen ky varg i Jakobit.

Çdo dhurëti e mirë dhe çdo dhuratë e përsosur (falas, e madhe, e bollshme) është nga lart dhe zbret [që vjen] nga Ati i dritave [nën ndriçimin e të Cilit], pranë të cilit nuk ka ndërrim dhe as hije ndryshimi.

Jakobi 1:17

Gjithçka e mirë vjen nga Perëndia – sepse Ai është i aftë të bëjë vetëm të mirën, dhe kjo e vërtetë nuk ndryshon kurrë. Kur e them këtë jam e bindur që ka disa lexues që mund të duan të më kthehen: “Nëse Perëndia është gjithnjë i mirë, atëherë përse njerëzit vuajnë?” Ka shumë arsye përse ne vuajmë, por asnjë prej tyre nuk është pasojë e planit të bërë nga Perëndia. Ai nuk është autori i vuajtjes, Satani është! Megjithëse një gjë mund të mos duket e mirë në vetvete, për shkak se Perëndia është i mirë, Ai mund ta kthejë për mirë çdo situatë të jetës sonë. Ti mund të kesh patur, ose ke dëgjuar, për një situatë që është aq e tmerrshme, saqë të bën të mendosh: “*Nuk ka mundësi që nga kjo situatë të dalë diçka e mirë*”; por me Perëndinë gjithçka është e mundur.

Mund të të them pa mëdyshje se Perëndia e ka marrë abuzimin që kam përjetuar si fëmijë dhe e ka përdorur për të mirën time dhe të shumë të tjerëve që kam patur privilegjin t’ju jap mësim. Këtë nuk e kuptova kur ndieja hidhërim apo isha e mbushur me keqardhje për veten dhe me urrejtje për abuzuesit e mi. Kjo nisi të ndodhë pak e nga pak, pasi besova se Perëndia mund të merrte një gjë të keqe dhe të bënte të mirën prej saj. E njëjta gjë mund të ndodhë edhe me ty. Unë të inkurajoj të besosh tek Perëndia vazhdimisht, sepse besoj se është mundësia e vetme për të marrë atë ndihmë që të nevojitet. Nëse nuk besojmë tek Perëndia, gjithçka që na mbetet është pështjellimi dhe hidhërimi për gjithë gjërat tragjike që shohim dhe përjetojmë në jetë.

Perëndia është i mirë dhe Ai bën të mirën (shih Psalmi 119:68). Por a është e mundur që vuajtja të jetë për të mirën tonë? Pasi goditemi me vuajtje, a është e mundur që Perëndia të vonojë më shumë se ç’do të donim ne për të na çliruar, me synimin që ta

përdorë gjënë e keqe për të bërë të mirën në ne? Sigurisht që është shumë e mundshme, dhe shumica prej nesh mund të dëshmojnë se na kanë ndodhur gjëra të mira si rezultat i gjërave që kemi kaluar, por që do të donim të mos i kishim përjetuar. Po të ishte në dorën tonë, ne do t'i shmangnim të gjitha vuajtjet, por jo gjithnjë kemi mundësi të zgjedhim; megjithatë, ne mund të zgjedhim nëse do të besojmë apo jo se Perëndia do të nxjerrë diçka të mirë prej saj.

Dua që këtë gjë ta trajtoj më vonë me më tepër hollësi, por para se të vazhdojmë më tej për të mbërthyer kuptimin për të paktën një pjesë të vuajtjeve, duhet të kemi në zemrat tona themelin e besimit të padiskutueshëm që Perëndia është i mirë dhe që Ai bën gjëra të mira. Në fillim, pasi krijoi gjërat që ne i shijojmë tani, Ai i vështroi të gjitha dhe Zanafilla 1:31 thotë: “Atëherë Perëndia pa të gjitha ato që kishte bërë, dhe ja, ishte shumë mirë (e përshtatshme, e këndshme).....”

Disa njerëz bëjnë pyetjen: “Nëse Perëndia është i mirë, atëherë përse nuk krijoi një botë pa vuajtje dhe tragjedi?” Në fakt, ashtu e krijoi! Mjafton që të shohim Kopshtin e Edenit dhe planin origjinal të Perëndisë për njeriun dhe arrijmë të dallojmë se gjithçka ishte e mirë. Megjithatë, Perëndia i dha njeriut vullnetin e lirë dhe, fatkeqësisht, rezultati ishte vuajtja. Ai do që ne ta duam Atë lirisht, jo si kukulla që nuk mund të zgjedhin atë që bëjnë. Ai do që ne ta përdorim vullnetin tonë të lirë për të zgjedhur vullnetin e Tij. Adami dhe Eva nuk zgjodhën vullnetin e Perëndisë dhe rezultati ishte hyrja e vuajtjes në botë. Jezusi erdhi të na çlironte nga kjo zgjedhje tragjike e Adamit dhe Evës, por plotësinë e asaj që Ai bëri do ta shohim vetëm kur të shkojmë në Qiell. Pali thotë tek Efesianëve se Fryma e Shenjtë që kemi marrë “është kapari i trashëgimisë sonë, për shpengimin e pronës së fituar, për lëvdimin [e plotë të] e lavdisë së tij...” (Efesianëve 1:14).

Ky shkrim na zbulon plot gjëra. Kur ne e pranojmë Jezusin si Shpëtimtarin dhe Zotin tonë, jeta jonë përmirësohet. Dhe sa më tepër mësojmë rreth Tij, dhe se si të ecim me bindje ndaj vullnetit të Tij, aq më tepër gjërat përmirësohen. Solomoni tha se rruga e

të drejtëve shkëlqen gjithnjë e më shumë derisa të bëhet ditë e plotë (shih Fjalët e urta 4:18).

Dhe Ligji i përtërirë 7:22 thotë se Perëndia na çliron pak e nga pak nga armiqtë tanë.

Perëndia na çliron pak e nga pak nga armiqtë tanë.

Edhe toka rënkon, në pritje të shpengimit të plotë të bijve të Perëndisë. Shkrimi na e sjell këtë të vërtetë në mënyrë të fuqishme:

Dhe jo vetëm kaq, por edhe ne vetë që kemi frytin e parë të Frymës [së Shenjtë] [një parashijim i gjërave të lumtura që do të vijnë], psherëtimë në veten tonë, duke pritur me durim birërimin (shfaqjen tonë si bij të Perëndisë), shpengimin e trupit tonë [nga epshi dhe varri, që do të zbulojnë birërimin tonë].

Romakëve 8:23

Ne tani kemi një parashijim të mirësisë së Perëndisë, por do të vijë dita kur do ta shijojmë atë plotësisht. Përsa kohë do të ketë epsh, do të ketë mëkat, dhe për sa kohë do të ketë mëkat, do të ketë vuajtje. Perëndia nuk na ka premtuar kurrë se do të na çlirojë nga të gjitha vuajtjet përsa kohë jemi këtu mbi tokë, por na ka premtuar se mund të shijojmë fuqinë e ringjalljes së Tij, e cila na ngre mbi këto vuajtje (shih Filipianëve 3:10). Me fjalë të tjera, Ai na bën të aftë që të durojmë me gëzim dhe vetëpërmbajtje. Jezusi tha se në botë do të kemi shtrëngime, por duhet të gëzohemi, sepse Ai e ka mundur botën (shih Gjoni 16:33).

Unë po e shijoj sa më shumë të mundem mirësinë e Perëndisë sa jam këtu mbi tokë dhe mezi pres gjëra edhe më të mira kur të mos jem më në këtë trup e të jem pranë Zotit. Derisa të vijë ajo ditë, lutem që të mos them kurrë fjalë të ndryshme nga këto: “Perëndia është i mirë!” Pavarësisht vuajtjeve që kalojmë, apo gjithë tragjedive që shohim në tokë, ato *nuk* janë faji i Perëndisë – Perëndia është i mirë.

Vuajtja nuk Është e Përherëshme

Një nga gjërat më inkurajuese, që nuk duhet ta harrojmë, është që vuajtja nuk do të zgjasë përgjithmonë. Të paktën nuk do të zgjasë për ata që besojnë tek Jezusi, sepse, sado të këqija të jenë gjërat këtu mbi tokë, ne na pret përjetësia me Perëndinë, ku na është premtuar se nuk do të kemi dhimbje të asnjë lloji.

Dhe Perëndia do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre; dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë (vuajtje dhe pikëllim), as britmë, as dhimbje nuk do të jetë më, sepse të parat shkuan».

Zbulesa 21:4

Shumica e gjërave të dhimbshme mbarojnë përpara se të vdesim dhe të shkojmë në qiell, por edhe sikur të mendojmë për rastin ekstrem të një jete me vuajtje, edhe kjo do të mbarojë dhe do të zëvendësohet me një gëzim të paimagjinueshëm.

“Edhe kjo do të kalojë” është mënyra se si duhet të mendojmë kur kemi vuajtje, sepse kjo gjë na ndihmon që të mos na duket sikur po mbytemi. Kohët e fundit kalova një infeksion sinoziti, që më shkaktoi një dhimbje koke që zgjati tridhjetë e pesë ditë. Shpesh përsërisja: “Edhe kjo do të kalojë”, dhe në fund kaloi. Por kur kemi vuajtje për një farë kohe, në përgjithësi nisim të mendojmë: “Kjo nuk do të mbarojë kurrë”. Megjithatë, shumica e gjërave në fund mbarojnë.

Zemrat e lënduara shërohen, ose të paktën mund të shërohen nëse e lejojmë Jezusin të punojë në jetët tona. Psalmi 147:3 thotë: “Ai shëron ata që e kanë zemrën të thyer dhe lidh plagët e tyre”. Plagët shërohen, zhgënjimet kthehen në ëndrra të reja dhe fundi i një gjëje i hap derën një fillimi të ri.

Të gjithë ne mund të kthejmë kokën pas në jetë dhe të kujtojmë plot rrethana që kanë qenë tepër të dhimbshme, por që shumica

Plagët shërohen, zhgënjimet kthehen në ëndrra të reja dhe fundi i një gjëje i hap derën një fillimi të ri.

prej tyre janë zgjidhur dhe ne nuk vuajmë më për shkak të tyre. Për tridhjetë vite rresht kam patur dhimbje kronike në kurriz, të cilat më kufizonin shumë. Para dy vitesh u vizitova tek një doktor dhe ai ishte aq i zgjuar, saqë më kërkoi të bëja një analizë që nuk e kisha bërë më parë. Aty u zbulua se kisha diçka në kockën e këllkut, që ka mundësi të ishte një defekt i lindur, që m'i shkaktonte problemet me kurrizin. Përmes teknologjisë së mrekullueshme që kemi sot, bëra një zëvendësim të këllkut dhe nuk kam më dhimbje në kurriz. Tani mund të bëj shumë gjëra që më përpara nuk i bëja. Njeriu mendon se, po të ketë të njëjtin problem për tridhjetë vite, kjo do të jetë situatë e përhershme, por në rastin tim fundi i saj ishte një fillim i ri për mua.

Ndaj mendoj se nuk duhet të heqim kurrë dorë nga shpresa se do të mposhtim çdo lloj vuajtjeje. Të kesh shpresë për përmirësim është shumë më mirë sesa të mos kesh shpresë! A do të mund të shërohet ndonjëherë zemra jote nga humbja e papritur dhe dëshpëruese e njerëzve të dashur? Po, sepse Perëndia është Perëndia i çdo ngushëllimi dhe me Të të gjitha gjërat janë të mundshme.

Apostulli Pal përjetoi vuajtje përtej atyre që do të mund të kemi shumica prej nesh ndonjëherë, megjithatë, ai i quajti pikëllime të lehta dhe të përkohshme.

Sepse shtrëngimi ynë i lehtë i tashëm (ky shtrëngim i lehtë që do të kalojë), prodhon për ne, një peshë të përjetshme të pamasë e të pashoqe të lavdisë [përtej çdo mase, që ia tejkalon së tepërmi të gjitha krahasimeve dhe përlllogaritjeve, një lavdi e madhe dhe e jashtëzakonshme dhe bekime të cilat nuk reshtin asnjëherë!]

2 Korintasve 4:17

Pali mbajti një qëndrim që është i mundur edhe për ne nëse zgjedhim që të besojmë tek Perëndia. Ai tha se nuk shihte gjërat

që mund të shihte, por gjërat që nuk mund t'i shihte ende (shih 2 Korintasve 4:18). Me fjalë të tjera, Pali shihte jetën në frymë dhe jo atë në mish. Ai besonte tek mirësia e Perëndisë edhe në mes të vuajtjeve dhe besonte se, sipas Fjalës së Perëndisë, ai do ta kalonte përjetësinë në një vend të lavdishëm, ku të gjitha vuajtjet e tij do të ktheheshin në lumturi.

KAPITULLI 9

A e “Lejon” Perëndia Vuajtjen?

Zoti bën ç'të dojë në qiell dhe në tokë, në dete dhe në të gjitha humnerat.

Psalmi 135:6

Dikush mund të thotë: “Nuk besoj se Perëndia shkakton vuajtje dhe tragjedi. Nuk besoj se Ai është autori i tyre, por a i lejon Ai ato? Nëse i lejon, për çfarë arsye e bën këtë dhe cili është ndryshimi ndërmjet lejimit dhe shkakimit nga ana e Tij të këtyre vuajtjeve? Si mund të besoj tek një Perëndi që mund të lejojë që unë të vuaj nga e keqja dhe tragjedia?” E di se këto pyetje ekzistojnë, sepse njerëzit m'i kanë bërë edhe mua.

Po ashtu kam dëgjuar ndonjë të thotë: “Nuk është shkenca ajo që më ka bërë të mos besoj tek ekzistenca e një qënieje supreme, por janë vuajtjet dhe gjithë të këqijat që ekzistojnë në botë.” Një njeri i tillë nuk ka mundur të pajtojë të keqen që shihte me ekzistencën e Perëndisë, që thotë për Vetën se është i mirë. Për disa prej nesh besimi i kapërcen të gjitha këto pyetje, por shumë njerëz të tjerë kërkojnë një përgjigje në mënyrë që të besojnë.

Kurse ajo që mua më afroi tek Perëndia ishte dhimbja që përjetova nga një baba i lig. Dhimbja dhe vuajtja ishte e papërballueshme për mua dhe unë gjeta paqe, shpresë dhe shërim përmes marrëdhënies sime me Perëndinë. Përfitimet që kam marrë nga njohja dhe besimi tek Perëndia i tejkalojnë shumë

herë pyetjet që kam patur, ndaj tani jam në gjendje që t’i ruaj ato për ditën kur do të marr përgjigjen nga Perëndia, ose kur të jem në Qiell me Të, ku do të bëhet e qartë përgjigjja për çdo pyetje.

Megjithatë, i kuptoj pyetjet që njerëzit bëjnë dhe nuk mendoj se është e gabuar që të bësh pyetje të tilla. Perëndia nuk fyhet nga pyejet tona, por Ai nuk e sheh gjithnjë të arsyeshme që të na kthejë përgjigje. Pavarësisht se sa nga pyetjet tona do të marrin përgjigje, do të ketë gjithnjë të tjera që kërkojnë që ne të vendosim të besojmë tek Perëndia edhe atëherë kur na duket se jeta nuk ka kuptim.

Prandaj do të bëj më të mirën që t’i përgjigjem pyetjes nëse Perëndia i “lejon” apo jo vuajtjet. Por dua të them që në fillim se përgjigjet e mia janë të paplota, aq më tepër për njeriun që kërkon një justifikim për të mos besuar tek Perëndia. Këto përgjigje nuk do të jenë asnjëherë të kënaqshme për personin që mendon se duhet të gjejë një kuptim të arsyeshëm për të gjitha gjërat. Është mirë që të kërkojmë njohuri, por kjo gjë mund edhe të na dëmtojë nëse e çojmë në ekstrem. Një ndër vargjet e përzgjedhura për jetën time gjendet tek Fjalët e urta:

Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në gjykimin tënd; pranoje në të gjitha rrugët e tua, dhe ai do të drejtojë shtigjet e tua.

Mos e mbaj veten të ditur në sytë e tu, ki frikë nga Zoti dhe hiq dorë nga e keqja.

Fjalët e urta 3:5-7

Nuk do të gjesh kurrë paqe nëse mbështetesh në gjykimin tënd. *“Përse ndodhi kjo apo ajo gjë dhe përse më ndodhi mua?”* është mendimi i parë i gënjeshtërt që armiku ynë, Satani, na pëshpërit në përpjekje për të na larguar nga marrëdhënia jonë me Perëndinë.

Nuk do të gjesh kurrë paqe nëse mbështetesh në gjykimin tënd.

Mund ta nisim që nga Kopshti i Edenit dhe të lexojmë se si ai i pëshpëriti në vesh pyetje Evës, që në fakt e shtynë atë dhe Adamin në mëkatin që ndryshoi kursin e planit të dëshiruar të Perëndisë për njeriun. Satani i tha saj: “A ka thënë me të vërtetë Perëndia: “Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?” (Zanafilla 3:1). Kjo pyetje i hapi rrugën një tjetër pyetjeje që Satani nuk e pa të nevojshme t’ua bënte – *Nëse i gjithë fruti i pemëve të kopshtit është i mirë, atëherë përse Perëndia nuk më lejon të marr nga ky lloj?* Më pas Eva nisi të arsyetonte dhe arsyetimi i saj çoi në mashtrim dhe ndryshoi rrjedhën e jetës së saj.

Perëndia krijoi një botë që ishte e përsosur dhe pa vuajtje dhe tragjedi. Ai donte që Adami dhe Eva të funksiononin me autoritet dhe të nënshtronin tokën, duke përdorur të gjitha burimet e shumta në shërbim të Perëndisë dhe njeriut (shih Zanafilla 1:28). Nuk ishte Perëndia Ai që e ftoi vuajtjen në botë; ishte burri dhe gruaja që Ai krijoi. Sapo e dëgjuan Satanin, dhe jo Perëndinë, dhe hëngrën frutin që Perëndia u kishte thënë të mos e hanin, vuajtjet e tyre nisën. Me një vendim të vetëm ata kaluan nga një jetë plot liri, ku gëzonin dashurinë dhe marrëdhënien e tyre me Perëndinë, tek fshehja nga Ai prej frikës (shih Zanafilla 3:8).

Perëndia është sovran dhe sigurisht që mund të bëjë gjithçka, kurdoherë, kudo dhe ndaj kujtdo që Ai zgjedh. Ne lutemi dhe lutjet tona mbështeten tek sovraniteti i Perëndisë. Ne mbështetemi tek premtimi që me Perëndinë të gjitha gjërat janë të mundshme (shih Mateu 19:26). Megjithatë, Perëndia zgjodhi që t’i jepte njeriut vullnetin e lirë dhe kjo e ndryshoi dinamikën e vuajtjeve që ne do të pësonim ose jo nga e keqja. A do t’i bindemi Perëndisë, apo do të vazhdojmë në rrugën tonë?

Perëndia na do dhe do që ne ta duam Atë, por dashuria nuk është dashuri e vërtetë nëse është e imponuar. Në mënyrë që të ketë vlerë, ajo duhet të jepet lirisht. Ne u japim gjithnjë liri atyre që i duam. Ja se si shprehet dikush tjetër për dashurinë: Dashuria duhet të jetë e lirë të zgjedhë dhe aty ku ka një vullnet të lirë, aty do të ketë gjithnjë ligësi, por aty ku ka ligësi, mund të ketë

gjithnjë një Shpëtimtar dhe aty ku është një Shpëtimtar, mund të ketë shpengim dhe aty ku ka shpengim, ka edhe ripërtëritje.

Perëndia i dha njeriut zgjedhjen e lirë duke e ditur që më parë se ai do të zgjidhte keq dhe se zgjedhja e tij do të hapte derën e dhimbjes dhe të vuajtjes; por Perëndia nuk na la pa një alternativë apo pa ndihmë. Nga ky këndvështrim Perëndia e lejoi mëkatin që të hynte në botë, por edhe kjo ishte më mirë sesa të krijonte një njeri që ishte kukull, i paaftë për të zgjedhur të kishte apo jo dashuri dhe mënyrën e sjelljes së tij.

Me Perëndinë çdo problem e merr një zgjidhje! Duke e ditur se çfarë do të ndodhte, Ai planifikoi që në fillim të kohërave se do të dërgonte Birin e Tij të vetëm, Jezusin, që të paguante për mëkatin dhe të hapte rrugën që Perëndia të ketë edhe një herë një marrëdhënie me bijtë e Tij. Perëndia nuk ka siguruar shpëtim nga vuajtja, sepse mëkati vazhdon të jetë i pranishëm dhe, përsa kohë do të ketë mëkat, do të ketë edhe vuajtje. Por, përmes Jezusit, Perëndia ka siguruar faljen për mëkatin, ngushëllim, hir, forcë dhe të gjithë ndihmën që na nevojitet për të përballuar me durim vuajtjen, kur të kemi nevojë. Ai ka bërë edhe më tepër dhe ka thënë se, nëse besojmë tek Ai, Ai do të bëjë që edhe vuajtja jonë më e madhe të kthehet për të mirë.

Dhe ne e dimë se të gjitha gjërat bashkëveprojnë
[Perëndia është partner në vuajtjen e tyre] për të mirë
për ata që e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur
sipas qëllimit të tij.

Romakëve 8:28

Nuk është e domosdoshme që një gjë të jetë e mirë në mënyrë që rezultati i saj të jetë e mira. Kjo, në vetvete, është provë që Perëndia është i mirë dhe se mirësia e Tij mund të përpijë të gjitha efektet negative të padrejtësisë dhe të vuajtjes personale.

Nuk është e domosdoshme që një gjë të jetë e mirë në mënyrë që rezultati i saj të jetë e mira.

Nëse nuk kemi asnjë arsye tjetër, të paktën për këtë arsye duhet të zgjedhim që t'i besojmë Perëndisë. Me ose pa besim tek Perëndia ne do të përjetojmë vuajtje në këtë jetë. Jezusi na tha se në këtë botë do të kemi shtrëngime, por këtë fakt e pasoi me këtë premtim të mrekullueshëm: Ai e ka mundur botën (shih Gjoni 16:33). Mëkati shkaktoi vuajtje dhe Jezusi është përgjigjja për të! Perëndia nuk na ka lënë pa ndihmë!

Meqë do të vuajmë edhe pa Perëndinë, atëherë përse të mos vuajmë me Të, të besojmë se Ai do të na çlirojë prej tyre në kohën e duhur ose do të bëjë diçka të mirë prej tyre? Gjëja e logjikshme për mua është që të besoj tek Perëndia. Besimi tek Perëndia krijon mundësinë që të marrim ndihmë, kurse mosbesimi tek Perëndia tek Perëndia na dënon të vuajmë pa shpresë për çlirim apo shërim.

Perëndia vepron për të mirën e atyre që e duan Atë, besojnë tek Ai dhe dëshirojnë vullnetin e tij! Ne kemi lindur me vullnet të lirë, por edhe kur vuajmë mund të zgjedhim të besojmë tek Perëndia ose të mos besojmë tek Ai.

Të Gjitha Vuajtjet janë Rezultat i Mëkatit

Po të mos kishte mëkat, nuk do të kishte as vuajtje. Të gjitha vuajtjet dhe ligësia janë rezultat i mëkatit. Mund të jetë një rezultat i drejtpërdrejtë i mëkatit tonë ose i dikujt tjetër, ose një rezultat i tërthortë i jetës në këtë botë mëkatore. Satani është autori i mëkatit. Ai është tunduesi dhe mashtruesi, prandaj mund të themi me të drejtë se Satani është burimi i problemeve tona. Ama edhe ne duhet të marrim një pjesë të përgjegjësisë, duke kuptuar se është në vullnetin tonë të lirë të vendosim se kë do të dëgjojmë dhe kë do të ndjekim. A do të besojmë dhe do të dëgjojmë me bindje udhëzimet e Perëndisë për jetën tonë apo do të lejojmë që lakmia të mbizotërojë në ne përmes gënjeshtreve të Satanit? Satani na ofron kënaqësi të përkohshme që tërheqin

emocionet tona, ashtu siç ndodhi me Evën, por Perëndia na ofron një jetë që është përtej kënaqësisë së përkohshme. Ai na ofron një marrëdhënie të drejtë me Të, paqe, gëzim dhe jetë me kuptim përmes pjesëmarrjes dhe bashkësisë me Të.

Dua të të paralajmëroj që të mos mundohesh shumë që të bësh një lidhje ndërmjet vuajtjes tënde dhe ndonjë mëkati personal që ke. Shumë njerëz të sëmurë e kanë shtuar mjerimin e tyre duke rënë pre e fajit për ndonjë gabim të bërë, që i ka hapur derën sëmundjes së tyre. Edhe sikur ta hapim derën e sëmundjes përmes mëkatit personal, ka shumë mundësi që të mos kemi bërë asgjë të gabuar për të shkaktuar problemin dhe se ai është thjesht rezultat i jetës në një botë mëkatore ku sëmundja dhe lëngatat janë disa nga efektet që rrjedhin prej saj. Mos e rëndo veten tënde me faj ndërkohë që vuan për shkak të ndonjë ngjarjeje tjetër tragjike apo të dhimbshme. Edhe kur Perëndia zgjedh të na tregojë që kemi bërë ndonjë gabim, Ai nuk na bën të ndihemi fajtorë gjatë këtij procesi. Perëndia na bind; Ai na ofron mundësinë për t'u penduar dhe për të marrë faljen e Tij. Perëndia nuk na dënon; kjo është vepër e djallit.

Njerëzit duan të dinë se cili është qëllimi i jetës së tyre më shumë sesa duan të dinë përse njerëzit vuajnë dhe përse bota është e mbushur me njerëz të ligj. Ata duan të ndiejnë se vlejnë diçka. Problemi i njeriut nuk është vuajtja, por kënaqësia e tepruar që nuk e kënaq më në asnjë mënyrë. Për shembull, një vend si India është i mbushur me shumë lloj vuajtjesh, dhe është shumë fetar. Edhe pse është i mbushur me fe të rreme, njerëzit e atij vendi e kërkojnë Perëndinë. Ata besojnë tek adhurimi i diçkaje dhe jo tek adhurimi i vetes. Por bota perëndimore, që lindi nga besimi i madh tek Perëndia, ka shijuar çdo lloj kënaqësie e, megjithatë, duket se po largohet gjithnjë e më tepër nga Ai. Në thelb, bota perëndimore i ka thënë Perëndisë se Ai nuk është më i mirëpritur. Ne si kombe në tërësi jemi kthyer tek humanizmi, që është sundimi i njeriut pa Perëndinë. Dhe sa më shumë që mëkati gëlon, aq më shumë do të shtohen vuajtjet dhe

ligësitë. Por pavarësisht se sa shumë një komb mund të largohet nga Perëndia, çdo individ që do të kthehet tek Ai, duke besuar tek Ai për të gjitha gjërat, do të përjetojë bukurinë e marrjes së ndihmës nga Perëndia kur të jetë në vështirësi. Ai person do të përjetojë po ashtu çlirim dhe një mbrojtje të madhe nga e keqja. Por Shkrimi nuk na premtun kurrë se do të mund ta shmangim plotësisht të keqen. Ne jemi në botë dhe bota është e mbushur me mëkat; prandaj, nuk mund t'i shmangim të gjithë efektet e tij.

Vuajtja mund të ndahet në dy kategori. E para është vuajtja që është rezultat i vendimeve morale dhe e dyta është vuajtja natyrore, që përfshin fatkeqësitë natyrore, si për shembull: përmbytjet, zjarret, stuhitë e të tjera. A vijnë këto katastrofa nga Perëndia apo lejohen prej Tij? Disa teologë mendojnë se është kështu, ndërsa të tjerë jo. Në vend që t'i hyjmë një debati teologjik për këtë gjë, unë parapëlqej që ta shoh katastrofën si rënkim të tokës për shkak të peshës së mëkatit.

Ka gjithnjë njerëz të mirë e të pafajshëm që shkatërrohen nga humbja ose vuajtja si rezultat i fatkeqësive natyrore. Mua më pëlqen që t'i ndihmoj këta njerëz, në vend që të debatoj përse u ndodhi kjo fatkeqësi. Ka njerëz që besojnë tek Perëndia, e megjithatë pësojnë dëme nga fatkeqësitë natyrore njëlloj si njerëzjtë e këqinj, dhe këto janë gjëra të cilat nuk mund t'i shpjegojmë – të paktën unë jo. Por ata që besojnë tek Perëndia mund të kenë shpresë për ndihmë dhe ripërtëritje. Mëshira dhe mirësia trimfojnë gjithnjë mbi dënimin.

Kur do të Vijë Ndhimma?

Më duket sikur Perëndia ndonjëherë më ndihmon dhe ndonjëherë tjetër jo. Edhe pse mua mund të më duket ashtu, kjo nuk është e vërtetë. Kur Perëndia nuk më jep ndihmën që dua, ashtu siç e dua, njohja e karakterit të Perëndisë më ndihmon që të besoj se Ai më ndihmon gjithnjë në mënyrën më të mirë për mua,

kur ia kërkoj Atij këtë gjë. Shpesh ngulmojmë aq shumë për të marrë atë që duam, saqë mund të mendojmë se, nëse Perëndia nuk po na e jep, kjo do të thotë se Ai nuk po na ndihmon fare. Këmbëngulja e tepruar ndikon që të mos e shohim atë që po bën Perëndia për të na ndihmuar.

Kemi gjithashtu edhe problemin e kohës. Ndonjëherë lutemi dhe Perëndia na ndihmon dhe na çliron menjëherë, por herë të tjera ndihma e tij vjen në një kohë që ne nuk e kuptojmë. Nëse po përjetoj diçka që më shkakton vuajtje dhe Perëndia do të më çlirojë, atëherë përse të mos pres muaj të tërë, qoftë edhe vite, përpara se Ai të ma japë atë? Ai ka gjithnjë arsyet e Tij, por rrallëherë i ndan ato me ne. Ai e përdor vuajtjen tonë për të bërë diçka në ne që, po t'i kishim gjërat në rregull, nuk do ta lejonim që ta bënte.

C.S. Lewis ka thënë: "Dhimbja kërkon që t'i përgjigjesh. Perëndia pëshpërit kur ndiejmë kënaqësi, na flet kur jemi të vetëdijshëm, por bërtet kur jemi në dhimbje. Megafoni i Tij mund të shkundë këtë botë të shurdhër."⁸

Kur e dëgjojmë Perëndinë, kjo nuk do të thotë domosdoshmërisht se kjo është hera e parë që Ai na flet. Kam zbuluar se ndonjëherë mendimet e mia për një çështje nuk më kanë lejuar që të marr mendimet e Perëndisë, të cilat ndryshojnë shumë nga të miat. E përmenda më parë se përgjigjja e Perëndisë për tharjen e syve të mi ishte që të pija më tepër ujë; por, meqë unë mendoja se pija mjaftueshëm ujë, nuk kishte se si ta merrja përgjigjen e Tij. Tani që kthej kokën pas e kuptoj se Ai përdori disa njerëz për të më thënë: "Mbase duhet të pish më tepër ujë.", por përgjigjja që kisha në majë të gjuhës ishte: "Po unë pi shumë ujë; nuk është kjo zgjidhja!"

Tek 2 Mbretërve kapitulli 5 gjejmë një njeri me emrin Naaman. Ai ishte komandant i ushtrisë siriane, një njeri i madh e trim, por ishte lebroz. Ai mori një mesazh përmes një shërbëtojeje, që profeti Eliseu mund ta shëronte atë, prandaj Naamanin e çuan tek Eliseu me një letër nga mbreti i Sirisë, ku i kërkonte atij që

të ndihmonte komandantin e tij. Kur Naamani arriti, Eliseu nuk foli personalisht me të, por i dërgoi fjalë që të shkonte dhe të lahej në Lumin Jordan shtatë herë rresht dhe do të shërohej. Naamani u nevrikos dhe u largua sepse “mendoj” se njeriu i Perëndisë do të shkonte tek ai dhe, me një ceremoni të madhe, do ta shëronte atë. Me sa duket, për shkak se ishte komandant i lartë, ai ishte mësuar që ta trajtonin si mbret; por kësaj here nuk do të ndodhte kështu.

Bibla thotë se Naamani u largua i zemëruar, duke thënë se, po të kishte dashur të lahej në lumë, nuk do të kishte udhëtuar aq larg për ta bërë këtë, sepse në vendin e tij kishte lumenj shumë më të mirë. Por një nga shërbëtorët e tij i tha: “Ati ynë, në qoftë se profeti do të të kishte urdhëruar një gjë të madhe, ti a do ta kishe bërë?” 2 Mbretërve 5:13. Perëndia e përdori këtë shërbëtor të thjeshtë për të sfiduar krenarinë e Naamanit, që ishte pikërisht ajo gjë që e pengonte atë të merrte shërimin për të cilin kishte aq shumë nevojë. Sa shpesh “mendojmë” se diçka duhet të jetë në një mënyrë dhe kur Perëndia na ofron një tjetër mënyrë (mënyrën e Tij), e shpërfillim atë për shkak se nuk e kuptojmë ose ngaqë mund ta konsiderojmë si fyerje?

Fjala e Perëndisë thotë: “...çdo njeri të jetë i shpejtë në të dëgjuar [dëgjues i gatshëm], i ngadalshëm në të folur dhe i ngadalshëm në zemërim” (Jakobi 1:19). Unë mendoj se ne mund t’i marrim disa nga përgjigjet që na duhen po të dëgjojmë pak më mirë sesa zakonisht. Të paktën e di se kjo është e vërtetë në rastin tim.

Kur isha një e krishterë më e re dhe më e papjekur, e kam shqetësuar shumë veten, sepse gjithnjë kam dashur që të di “arsyen” që fshihej pas gjithçkaje që nuk më pëlqente apo që nuk kuptoja. *Perëndi, përse rritja e shërbimit tim po vonon kaq shumë? Zot, unë po të lutem, po Ti përse nuk po i ndryshon Dejvin dhe fëmijët e mi?* Kuptohet që tashmë përgjigjen e kam të qartë: Ai nuk po e ndryshonte shërbimin tim apo familjen time sepse ajo që kishte nevojë për ndryshim isha unë; por në atë kohë

nuk isha e pjekur sa duhet për ta kuptuar. Këto përvoja më kanë mësuar se ndonjëherë Perëndia pret para se të japë përgjigje, sepse i bëjmë pyetjen e gabuar dhe ndonjëherë nuk jemi gati që të marrim atë që i kërkojmë. Ideja është që, pavarësisht se cila mund të jetë pyetja, përgjigjja është gjithnjë e njëjta: Beso tek Perëndia!

Ndonjëherë Perëndia pret para se të na japë përgjigje, sepse i bëjmë pyetjen e gabuar.

KAPITULLI 10

Arsyet Përse Vuajmë (Pjesa 1)

Në gjithçka [pavarësisht se cilat mund të jenë rrethanat, jini mirënjohës dhe falënderoni] falënderoni [Perëndinë] sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju.

1 Thesalonikasve 5:18

Edhe pse nuk do ta kuptojmë kurrë plotësisht vuajtjen, ka gjëra që mund të mësojmë rreth saj, dhe e mira është ta bëjmë këtë gjë. Kur kuptojmë diçka, zakonisht e kemi më të lehtë që ta durojmë atë, sesa kur jemi plotësisht të paqartë. Kur nuk e kuptojmë, kjo gjë e bën barrën tonë dy herë më të vështirë për t'u mbajtur. Kam zbuluar se shumë nga përgjigjet që kërkoja lidhur me arsyen përse vuajmë i kam marrë përmes procesit të rritjes shpirtërore. Për shembull, kam mësuar se, në fakt, një masë vuajtjesh na bën mirë. Më duhet të pranoj një pjesë të vuajtjeve dhe të lejoj që të kryejnë qëllimin e tyre në mua; dhe një pjesë e tyre më nevojitet që të qëndroj fort, sepse qëllimi i Satanit është të më shkatërrojë. Në të ardhmen, ndërsa vazhdoj të rritem në Perëndinë, mbase do të kuptoj më tepër, por tani për tani, do të ndaj me ty atë që ka mësuar.

Mirënjohja për bekimet e shumta në jetët tona është si shërim për shpirtin e vuajtur. Sa më tepër përqëndrohemi tek vuajtja jonë, aq më tepër vuajmë, por po të gjejmë gjëra për të cilat jemi mirënjohës dhe të përqëndrohemi tek ato, kjo është ndihmë e madhe për ne. Nëse dikush beson se Perëndia është i mirë, atëherë edhe në mes të vuajtjes së tij më të madhe ai e ka provuar që besimi tek Perëndia është i fortë dhe mund të durojë të gjitha vështirësitë e jetës. Fjalët tona të mirënjohjes edhe në vuajtje, në veçanti në vuajtje të padrejtë, janë një provë më e fortë e besimit tonë tek Perëndia sesa çdo gjë tjetër që unë di.

Vuajtja është e vërtetë dhe e dhimbshme. Ndonjëherë është shumë e frikshme dhe në dukje e papërballueshme. Mund të jetë fizike, shpirtërore, mendore, emocionale, financiare ose marrëdhëniesh. Jezusi vuajti më shumë se ne, megjithatë, Fjala e Perëndisë thotë se, përse vuajtjes së Tij, Ai mësoi ç'ishte bindja (shih Hebrenjve 5:8). Jezusi nuk ishte kurrë i pabindur. Por përmes vuajtjes së Tij, Ai përjetoj çmimin që shpeshherë ka bindja tek Perëndia, dhe ishte i gatshëm ta paguante atë çmim në mënyrë që të përgatitej për të shërbyer si Autori dhe Burimi i shpëtimit tonë (shih Hebrenjve 5:9; 12:2). Ai është Kryepriifti që e kupton çdo dhimbje që ne përjetojmë në këtë jetë (shih Hebrenjve 4:15). Jezusi nuk na kërkon asnjëherë që të shkojmë atje ku Ai nuk ka shkelur. Për mua është ngushëllim të di se Ai ka shkuar gjithnjë para meje dhe e ka përgatitur rrugën që unë të eci në të.

Jezusi nuk na kërkon asnjëherë që të shkojmë atje ku Ai nuk ka shkelur.

Me këto mendime në mendje, më lejo të të jap disa pika që mund t'i kesh parasysh kur përballesh me nga ato vuajtje që heqim ndonjëherë në jetë.

Mëkati është Shkaku Rrënjësor i Gjithë Vuajtjeve

Ne kemi përcaktuar se mëkati ynë, mëkati i dikujt tjetër, ose rezultati i jetës në këtë botë mëkatore dhe të rënë është shkaku i gjithë vuajtjeve. Por kam dëshirë që ta zgjeroj edhe pak më tepër këtë çështje, që ta kuptojmë më mirë. Qëllimi origjinal i Perëndisë nuk ishte që njeriu të përjetonte agoni dhe torturë dhe nuk është e drejtë që ta fajësojmë Atë për këtë.

Një nga mënyrat se si shumica prej nesh vuajmë ndonjëherë në jetë është për shkak të sëmundjeve. Kur dëgjojmë që mëkati dhe sëmundja janë shpesh të lidhura, është e natyrshme që do të shqyrtojmë vetveten në mënyrë që të gjejmë mëkatin tonë. Edhe pse është e vërtetë që ndonjëherë ajo që kam bërë ka shkaktuar sëmundje, nuk ndodh gjithnjë kështu, dhe as në shumicën e rasteve.

Në Bibël nuk ka asnjë shembull ku Jezusi e lidh një mëkat specifik me një sëmundje apo lëngatë specifike. Ai është Shëruesi ynë dhe shpesh e përdori shërimin si mënyrë për t'i bindur njerëzit që, nëse Ai mund të shëronte sëmundje, me siguri mund të falte edhe mëkatin (shih Marku 2:9-11). Një studim i saktë dhe i imtësishëm i Fjalës së Perëndisë zbulon se shërimi, sikurse edhe falja e mëkatin, përfshihet në shlyerjen që bëri Krishti (shih Isaia 53:4-5). Që do të thotë se Perëndia nuk mund të jetë Shëruesi ynë dhe gjithashtu edhe shkaku i sëmundjes. Le të bindemi një herë e përgjithmonë në zemrat tona se Perëndia është i mirë dhe se djalli është i keq!

Çdo vit, kur afron koha e rrufës apo gripit, të gjithë njerëzit i vuajnë pasojat e këtyre sëmundjeve – njerëzit e mirë dhe njerëzit e këqinj, të rinjtë dhe të moshuarit! Kjo është gjë e zakonshme dhe nuk mund të ngresh dyshimin se ata që i zë rrufa apo gripit janë mëkatarë dhe ata që nuk i zë, nuk janë. Megjithatë, mendoj se do të ishte mirë që, kur përjetojmë sëmundje, ta pyesim Perëndinë nëse në ndonjë farë mënyre ia kemi hapur vetë derën sëmundjes. Shumë shpesh nuk kujdesemi me zgjuarsia për veten dhe kjo gjë

e dobëson sistemin tonë imunitar, duke na bërë më të prekshëm nga sëmundjet, gjë që nuk do të ndodhte po të kujdeseshim për veten. Edhe pse Perëndia mund të na zbulojë diçka që duhet ta shmangim në të ardhmen, ka raste kur Ai nuk e bën këtë gjë. Kur Ai qëndron në heshtje, unë vetëm i kërkoj shërim dhe besoj se Perëndia do të veprojë për mirë.

Është e lehtë ta kuptosh këtë gjë kur bëhet fjalë për një rrufë apo një grip, por është shumë herë më e vështirë kur sëmundja është kancer apo ndonjë tjetër situatë e dhimbshme apo që kërcënon jetën. Dhe sa më e dhimbshme të jetë situata, aq më të vështirë e kemi për ta kuptuar atë.

Në vitin 1989 kam pasur kancer në gji dhe vetëm kohët e fundit e kam kuptuar se mund ta kisha shmangur po të isha treguar më e zgjuar e të isha kujdesur për trupin tim. Në atë kohë të jetës sime shërbimi ynë ishte mjaft i ri, ndaj jetoja me një stres të vazhdueshëm, sepse nuk dija ende shumë për besimin tek Perëndia dhe për durimin. Përveç se po mundohesha të zhvilloja shërbimin tim, po përjetoja edhe një proces shërimi të brendshëm me Perëndinë, që ishte i vështirë dhe i dhimbshëm. Nuk flija mjaftueshëm, nuk bëja ushtrimet e duhura, punoja shumë, nuk pushoja sa duhej, konsumoja shumë ushqime të pashëndetshme, pija shumë kafe, nuk pija mjaftueshëm ujë, shumë shpesh nevrikoshesha dhe zemërohesha, dhe isha e shqetësuar – dhe lista vazhdon edhe më tepër. Si rezultat i stresit pata një çekuilibrim hormonal që ndikoi tek cikli menstrual dhe u detyrova të shkoj tek një doktor, që më rekomandoi të bëja një histerektomi dhe të bëja po ashtu gjilpëra me estrogen. Ato më ndihmuan shumë dhe, çdo dhjetë ditë, bëja një gjilpërë të tillë. Pas rreth një viti u diagnostikova me një tumor gjiri që kishte lidhje me estrogenin. Me fjalë të tjera, ai ishte ushqyer dhe ishte rritur si rezultat i estrogenit. Ishte një tip kanceri me rritje të shpejtë dhe i rrezikshëm dhe m'u desh të bëja një operacion radikal.

Në këtë situatë Perëndia nuk më qortoi dhe as më fajësoi që nuk isha kujdesur për veten. Operacioni doli me sukses dhe nuk

pata nevojë për trajtim të mëtejshëm. Për mua kjo në vetvete ishte një mrekulli. Por Perëndia e përdori këtë situatë si një mundësi për të më mësuar rëndësinë e respektit ndaj trupit tim, meqë ky ishte tempulli i Tij, ndaj tani marr vendime të përditshme shumë më të mira përsa i përket shëndetit tim fizik. Kam arritur në pikën që personalisht besoj se, meqë jemi blerë me një çmim dhe i përkasim Perëndisë, dhe meqë trupat tanë janë tempulli (shtëpia) e Perëndisë, është mëkat të mos respektosh dhe abuzosh me trupin. Nëse ky mendim të duket tepër ekstrem, atëherë lere mënjanë për momentin, por të inkurajoj që ta vlerësosh shumë veten e të kujdesesh për të.

Nga bisedat e mia me njerëzit kam zbuluar se shumë veta – mbase shumica – abuzojnë me trupin e tyre. Mbase thjesht na mungon njohuria mbi rëndësinë që ka shëndeti dhe për këtë arsye (në mos për ndonjë tjetër) është urtësi që të pyesim Perëndinë për burimin e vërtetë të çdo sëmundjeje që kemi. Të sugjeroj që të kalosh kohë duke lexuar një libër të mirë për shëndetin e frymës, shpirtit dhe trupit, sepse besoj me bindje se sytë e tu do të hapen për shumë gjëra, të cilat më parë nuk i shikoje.

Perëndia u tregua tepër i mëshirshëm dhe i hirshëm me mua kur pata kancer dhe rezultati nuk mund të kishte qenë më i mirë. Dua ta bëj të qartë se këtu po ndaj me ty përvojën time dhe nuk po them në asnjë mënyrë se njerëzit e tjerë që kanë kancer nuk kujdesen për veten. Nuk i di të gjitha arsyet që fshihen pas sëmundjeve dhe lëngatave, por e di se ne duhet të investojmë për shëndetin tonë dhe të ruajmë sa më tepër forcat tona. Satani vërtitet mbi tokë në kërkim të dikujt që mund ta kapë dhe ta përpijë dhe unë do të bëj gjithçka mundem që të mos jem ai person. 1 Pjetri 5:8 thotë: “Jini të kthjellët, vigjiloni; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues [me uri të madhe], duke kërkuar cilin mund të përpijë.” Pjetri na thotë të jemi të ekuilibruar mirë në mënyrë që t’i shpëtojmë përpirjes. Sa për vete, kam patur një mënyrë të çekuilibruar se si e trajtoja jetën. Ne nuk mund t’i shkelim ligjet për shëndetin, që

gjenden në Fjalën e Perëndisë, dhe të mendojmë se kjo nuk do shkaktojë asnjë pasojë të keqe. Nëse nuk kujdesemi për veten, më e pakta fare është që do të ndihemi të lodhur.

Kohët e fundit bëra një operacion për zëvendësimin e këllkut për shkak të artritis dhe keqformimit të kockës së këllkut. Edhe pse u mahnita për shërimin tim të mbarë, disa ditë kam përjetuar dhimbje të forta për shkak të lëvizjeve të tepruara që kam bërë. Dhimbja ishte mënyra se si trupi po më tregonte që të ngadalësohesha, të pakësoja aktivitetin dhe të bëja më shumë durim. Madje doktori më tha që t'i vija veshin dhimbjes sime lidhur me atë që duhet dhe nuk duhet të bëja. Ai më tha: “Nëse brenda një dite bën shumë gjëra dhe të nesërmen dhimbja të rritet, atëhere pakësoje aktivitetin dhe lëri kohë pjesës që ka dhimbje të pushojë.”

Edhe Pali i shkroi efesianëve: “Prandaj merrni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e ligë dhe të qëndroni në këmbë” (shih Efesianëve 6:13). Qëndro në Krishtin, qëndro në dashurinë e Tij dhe beso se Ai do të të shërojë. Bëj atë që të tregon Perëndia të bësh dhe më pas gjej prehje në dashurinë e Tij, teksa pret shërim dhe ripërtëritje të plotë.

I Urti Vuan më Pak se i Pamendi

Edhe pse i urti nuk i shmang të gjitha vuajtjet, ai shmang shumë gjëra që i pamendi nuk i shmang. Sipas ligjeve të Perëndisë, ne korrim atë që kemi mbjellë (shih Galatasve 6:7; Mateu 7:1-2; Luka 6:31). Për mua ky është një mendim prekës, të cilin duhet ta kujtojmë çdo ditë.

Nëse një burrë ka tradhtuar gruan e tij në shumë raste, më e pakta që do të vuajë është humbja e kësaj marrëdhënieje. Është faji i tij dhe ai po korr atë që mbolli. Nëse një person shpenzon shumë dhe në mënyrë të pakontrolluar dhe më pas vihet nën presionin e borxhit, ky është faji i tij, sepse ai ka mbjellë pa mend

dhe tani po korr rezultatet. Libri i Fjalëve të urta ka shumë referenca për mënyrën se si fjalët e një të pamendi i shkaktojnë telashe jetës së tij. Ja njëri prej shembujve:

Buzët e budallait [të sigurtit në vetvete] të çojnë në grindje, dhe goja e tij kërkon goditje.

Goja e budallait [të sigurtit në vetvete] është shkatërrimi i tij dhe buzët e tij janë një lak për jetën e tij.

Fjalët e urta 18:6-7

Ka edhe plot vargje të tjera që na mësojnë se sa dobi kanë fjalët e një të urti. Ky është një nga shembujt.

Kush flet pa mend është si ai që shpon me shpatë, por gjuha e të urtëve sjell shërim.

Fjalët e urta 12:18

Përveç se duhet të përpiqemi të flasim me fjalë të urta, ne mund të zgjedhim edhe veprime të urta. Libri i Fjalëve të urta na mëson se urtësia është gjëja më e vyer që duhet të kërkojmë dhe të përdorim. Të shumta janë premtimet që i bëhen të urtit dhe të dëshirueshme po ashtu: favor, pasuri, jetë e gjatë, ngritje në detyrë, kthjelltësi dhe mbrojtje - dhe këto janë vetëm pak prej tyre.

Është e qartë se ne nuk i korrim apo përjetojmë menjëherë efektet e çdo zgjedhjeje të pamend që bëjmë, përndryshe të gjithë do të ishim në telashe të mëdhaja. Fatmirësisht, ne mund të marrim faljen e Perëndisë dhe mëshirën e Tij, por nëse mbjellim vazhdimisht budallallëkun, do të korrim rezultate dhe përvoja që janë të dhimbshme.

Ne jetojmë në një botë të ndërtuar mbi themele morale, ndaj sjellja jonë imorale do të ketë pasoja. Për shembull, nëse një person pi pije alkoolike dhe nget makinën, ai mund të aksidentohet dhe

të lëndojë edhe dikë tjetër. Nëse dikush sillet me gjaknxehtësi në mënyrë të vazhdueshme, ka shumë të ngjarë që ai person të mbetet vetëm. Nëse dikush vret dikë tjetër, megjithëse mund të marrë faljen, ka shumë mundësi që ta kalojë jetën në burg. Mbase bëjmë mirë që ta nisim çdo ditë duke menduar se si të gjitha fjalët dhe veprimet tona kanë pasoja. Kjo mund të na nxisë të marrim vendime më të urta.

Apostulli Pjetër flet për vuajtjen që e meritojmë dhe vuajtjen që nuk e meritojmë. Ai thotë se është më mirë të vuash padrejtësisht, sesa të vuash me të drejtë për një gabim të bërë (shih 1 Pjetri 2:19-20; 4:15-16).

E them me bindje se, sa më shumë e studioj Fjalën e Perëndisë, mësoj nga urtësia e saj dhe e zbatoj në jetën time, aq më pak vuaj. Bibla është libri i udhëzimeve për jetën tonë! Dhe mund të na ndihmojë të mendojmë me kujdes për çdo vendim që marrim. Kjo gjë është e rëndësishme, sepse çdo zgjedhje ka pasojat e saj. Ata që zbatojnë Fjalën e Perëndisë nuk do të bien kurrë viktimë e rrethanave të tyre, sepse jo vetëm që do të marrin vendime që do t'i ndihmojnë për t'i kapërcyer ato, por edhe do të mësojnë prej tyre. Para se të njihja Fjalën e Perëndisë unë kam qenë viktimë e abuzimit seksual, por tani jam e çliruar nga efektet e tij, sepse kam bërë zgjedhje që janë në përputhje me rrugët e Perëndisë.

Ne do të Vuajmë Përndjekjen për Shkak të Besimit tonë të Krishterë

Pali i shkroi Timoteut për ta kujtuar se kushdo që donte të bënte një jetë të perëndishme do të vuante përndjekjen, për shkak të qëndrimit të tij me besim (shih 2 Timoteu 3:12). Pali tha se, megjithëse kishte pësuar përndjekje, Perëndia e kishte çliruar atë nga të gjitha (shih 2 Timoteu 3:11). Jam shumë mirënjohëse që, në mes të të gjitha llojeve të vuajtjeve, ne kemi premtimin e çlirimit dhe privilegjin e besimit tek Perëndia për atë çlirim.

Mbase duhet të jemi të duruar dhe të përballojmë vështirësi për një farë kohe, por Perëndia është besnik dhe, deri ditën që do të na çlirojë, Ai do të na forcojë që t'i përballojmë telashet me një qëndrim të mirë, nëse jemi të gatshëm ta bëjmë këtë gjë.

Shumë pak nga ne mund të thonë se kemi mbajtur një qëndrim të fortë për kauzën e Krishtit dhe nuk kemi përjetuar një farë përndjekjeje. Shpesh kjo përndjekje vjen në formën e refuzimit. Përvoja ime personale në këtë drejtim ka qenë shumë e thellë dhe e dhimbshme. Pasi ndoqa thirrjen e Zotit në jetën time për të dhënë mësim nga Fjala e Tij, më kërkuan që të largohesha nga kisha dhe përjetova refuzim nga ana e familjes dhe miqve të mi. Ne si njerëz e kemi tepër të vështirë të gjejmë unitet në diversitet. Ne duam që të gjithë të jenë si ne, sepse, nëse nuk janë, na duket sikur mendimet, idetë dhe veprimet tona po cënohen.

Unë po dilja nga roli normal dhe i pranuar i gruas dhe besoja se kisha dëgjuar Perëndinë të më fliste. Kaq mjaftoi për të zemëruar plot njerëz. Kush kujtoja unë se isha? Nuk kisha arsimin e duhur. Isha grua dhe gratë nuk bëjnë të tilla gjëra në qarqet tona të krishtera. Në atë kohë nuk e kuptova, por kjo ishte orvatja e parë e djallit për të më bindur të hiqja dorë dhe të rrija aty ku isha, që ishte një gjendje e trishtë dhe jo përmbushëse.

Apostujt morën paralajmërimin e Frymës së Shenjtë se do të përndiqeshin, megjithatë, ata vazhduan përpara me guxim. Jezusi na mëson se ata që e dëgjojnë Fjalën dhe “e marrin me gëzim; por s’kanë rrënjë në veten e tyre, por janë për pak kohë; pastaj, kur bëhet shtrëngim a përndjekje për fjalën, menjëherë skandalizohen.” (shih Marku 4:16-17).

Ne të gjithë duam që të tjerët të na pranojnë. Askujt nuk i pëlqen dhimbja e refuzimit; ajo është një dhimbje emocionale, që mund të jetë shumë e fortë dhe efektet e saj mund të qëndrojnë edhe për shumë kohë. Jezusin e refuzuan dhe e përçmuan (shih Isaia 53:3). Në fakt, Gjoni 15:25 thotë se Atë e urren pa ndonjë shkak. Ai ishte i mirë dhe nuk kishte bërë asgjë të gabuar e, megjithatë, e përndoqën. Dhe Ai na thotë se nxënësi nuk është

më lart se mësuesi i tij (shih Luka 6:40). Nëse Ai vuajti, edhe ne ta dimë se do të vuajmë.

Dua të ndaj disa vargje për vuajtjen që, në vitet e para të jetës sime, e pata të vështirë që t'i kuptoja.

Sepse ky është hir (miratim, pranim, besueshmëri), nëse dikush për ndërgjegje ndaj Perëndisë, duron hidhërimet, duke vuajtur padrejtësisht...

Sepse për këtë u thirrët, sepse edhe Krishti vuajti për ne, duke na lënë një shembull [shembullin e Tij personal], që të ndiqni gjurmët e tij.

1 Pjetri 2:19, 21

Nuk arrija ta kuptoja se si Perëndia mund të kënaqej me vuajtjet e mia, por më në fund e kuptova se nuk është dhimbja dhe vuajtja ime ajo që e kënaq Atë, por fakti që jam e gatshme ta bëj këtë për hir të Tij. Nuk është vuajtja jonë ajo që e përlëvdon Perëndinë, por aftësia jonë për të patur një qëndrim të mirë kur përjetojmë vuajtje. Sa herë që vuajmë, Perëndia vuan me ne, ashtu sikundër ne vuajmë kur fëmijët tanë vuajnë. Nuk ka asgjë që mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë, dhe Ai nuk na lë kurrë, as edhe për një çast (shih Romakëve 8:38-39; Hebrenjve 13:5). Edhe sikur të *ndiejmë* sikur Ai na ka braktisur, ashtu siç u ndje Jezusi mbi kryq, nuk është kështu. Pavarësisht se çfarë po përjeton në jetën tënde tani, të lutem, dije se Perëndia është me ty dhe Ai ka një plan për çlirimin dhe shërimin tënd.

Jezusi tha se është bekim për ne të përndiqemi për hir të drejtësisë dhe se shpërblimi ynë do të jetë i madh në Qiell (shih Mateu 5:10-12). Nëse je si unë dhe parapëlqen të mos presësh derisa të shkosh në Qiell për të

Pavarësisht se çfarë po përjeton në jetën tënde tani, të lutem, dije se Perëndia është me ty dhe Ai ka një plan për çlirimin dhe shërimin tënd.

marrë ndonjë shpërblim, Jezusi tha gjithashtu se, nëse heqim dorë nga ndonjë gjë për hir të Tij dhe të Ungjillit, ne do të korrim në këtë jetë dhe në jetën e përjetshme (shih Marku 10:29-30). Në këto dy Shkrime shohim premtimin e shpërblimit në Qiell dhe mbi tokë.

Një nga gjërat prej të cilave duhet të heqim dorë më shpesh, në mënyrë që t'i shërbejmë Perëndisë me gjithë zemrën tonë, është reputacioni ynë. Jezusi e zhveshi Vetën nga reputacioni i Tij (shih Filipianëve 2:7) dhe tani e kam të lehtë që ta kuptoj përse. Nëse shqetësohemi shumë për atë që mendojnë njerëzit, nuk do ta ndjekim kurrë plotësisht Krishtin. Unë e sakrifikova reputacionin tim në sytë e atyre që njihja në kohën kur Perëndia më thirri dhe tashmë Ai më ka shpërblyer për këtë. Tani kam më tepër miq se ata prej të cilëve hoqa dorë para shumë kohësh.

Perëndia i shpërblen ata që e kërkojmë Atë me zell (shih Hebrejve 11:6). Kur vuan nga përndjekja, hidhi sytë nga shpërblimi që Perëndia ka planifikuar për ty! Nëse po vuan për shkak të prishjes së reputacionit, ose po të gjykojnë dhe kritikojnë padrejtësisht për shkak të besimit tënd në Perëndi, mos u dëshpëro. Vazhdo të besosh tek Perëndia dhe prit me padurim shpërblimin tënd.

Arsyet Përse Vuajmë (Pjesa 2)

Në kapitullin e mëparshëm trajtova tre arsye përse vuajmë. E para ishte prania e mëkatit. Së dyti, fola për vuajtjen për shkak të marrjes së vendimeve jo të mençura. Dhe së treti, fola për vuajtjen si rezultat i përndjekjes për besimin tonë në Perëndi.

Në këtë kapitull dua të trajtoj më tej arsyet përse vuajmë dhe lutem që kjo të të ndihmojë në ecjen tënde me Perëndinë.

Ne Vuajmë Padrejtësisht për Shkak të Mëkateve të Njerëzve të Tjerë

Këtë lloj vuajtje e kemi tepër të vështirë për ta përballuar, sepse na duket sikur jemi krejtësisht të pafajshëm e, megjithatë, ne vuajmë për diçka që nuk është në dorën tonë. Mendimi i parë që na kalon nëpër mend është: “*Kjo nuk është e drejtë*”, dhe sigurisht që nuk është. Por edhe pse jeta nuk është e drejtë, ata që e vendosin besimin e tyre tek Perëndia duhet ta dinë se do ta shohin drejtësinë e Tij – në kohën e Tij dhe në mënyrën e Tij. Për shkak se Perëndia e do drejtësinë, Ai kënaqet kur i rregullon gjërat e padrejta. Ai është Mbrojtësi ynë dhe na kompenson kur na trajtojnë padrejtësisht.

Qoftë për shkak të abuzimit në fëmijëri, trajtimit të padrejtë për shkak të ngjyrës së lëkurës, gjinisë, kombësisë apo mijëra gjërave të tjera, padrejtësia që pësojmë na lëndon gjithnjë në shpirt dhe, nëse nuk e përballojmë në mënyrën e duhur, ai mund të lërë plagë dhe shenja të thella në shpirtin tonë, të cilat mund të ndikojnë tek mënyra se si jetojmë.

Një nga tiparet e karakterit të Perëndisë që më emocionon më tepër është fakti që Ai është Perëndi i drejtësisë. Ja një nga premtimet e Tij, ku ne mund ta vendosim besimin tonë:

Sepse e njohim atë që ka thënë: «Hakmarrja më përket mua [ndëshkimi dhe dhënia e drejtësisë më përkasin Mua], unë do të shpaguaj [keqbërësin]», thotë Zoti. Dhe përsëri: «Zoti do të gjykojë popullin e tij».

Hebrenjve 10:30

Uau! Ky është një varg i mrekullueshëm dhe ngushëllues dhe, nëse po vuan për shkak të trajtimit të padrejtë nga dikush tjetër, këtë Shkrim duhet ta ruash në zemrën tënde dhe të besosh se Perëndia do ta realizojë premtimin e Tij në jetën tënde.

Unë e kam përjetuar shumë herë drejtësinë e Tij në jetën time. E përmenda refuzimin që përjetova në fillim të shërbimit tim dhe, megjithëse u deshën shumë vite, disa nga njerëzit që më lënduan fort më kanë kërkuar ndjesë dhe më kanë thënë se mënyra se si më kanë trajtuar ishte e gabuar.

Të kompensohesh për një padrejtësi do të thotë se do të ta shpaguajnë për atë që të ka ndodhur. Nuk ka gjë më të ëmbël sesa të shohësh Perëndinë të të nderojë dhe të të bekojë për shkak se dikush të ka trajtuar padrejtësisht. Por nëse duam të shohim Perëndinë që na mbron, nuk duhet të përpiqemi vetë që t'i bëjmë të tjerët të na e shlyejnë padrejtësinë që kemi hequr.

Pasi babai im abuzoi seksualisht me mua dhe u braktisa në atë gjendje nga mamaja ime dhe nga të afërmit e tjerë, që nuk bënë asgjë për të më ndihmuar, kuptohet që mbaja qëndrime që po e helmonin

jetën time. Doja të merrja hak ndaj njerëzve që më kishin lënduar, sikurse edhe ndaj atyre që nuk më ndihmuan. Isha e hidhëruar, e mbushur me mëri dhe më dukej sikur bota më kishte ndonjë borxh. Sigurisht, asnjë nga këto qëndrime nuk po më ndihmonte për mirë. Ato nuk po e zgjidhnin problemin tim, as nuk po më bënë të ndihesha më mirë, por më shtuan edhe më tepër trishtimin. Më kishin abuzuar, dhe kjo ishte gjë tepër e keqe në vetvete, por edhe shumë vite më vonë kisha mbetur viktimë dhe e bllokuar në atë që kishte ndodhur. Isha e bindur se nuk do të kisha më një jetë normale apo të shëndetshme nga ana emocionale.

Isha e krishterë, por nuk e njihja mirë Fjalën e Perëndisë. Isha e rilindur, por vazhdoja t'i bëja gjërat sipas mënyrës sime, në vend që të mësoja rrugët e Perëndisë dhe t'i ndiqja ato. Kur mësova që Perëndia e do drejtësinë dhe donte që t'i largonte Vetë gjërat që më kishin ndodhur në të kaluarën, i lashë mënjanë veprimet sipas mënyrës sime dhe gjithçka nisi të ndryshonte për mua. Nuk do të them se e gjithë kjo ndodhi brenda natës, por, gradualisht, ajo që ishte thyer në mua u shërua dhe Perëndia i mori me të vërtetë gjërat e këqija që më kishin bërë dhe prej tyre doli diçka e mirë.

Perëndia kërkon nga ne që të heqim dorë nga e kaluara dhe t'i falim plotësisht armiqtë tanë, të lutemi për ta dhe madje t'i bekojmë ndërsa Ai na tregon mënyrën se si ta bëjmë këtë gjë. Një ditë babai im më kërkoi falje dhe u përlot nga pendesa. Pata privilegjin që ta drejtoja atë tek Zoti dhe ta pagëzoja gjithashtu. Ai më tha se ndihej shumë krenar për mua dhe për punën e bekuar që bëj me anë të këtij shërbimi.

Mendoj se mund të themi pa frikë se pjesa më e madhe e vuajtjes që na ndodh në jetë vjen nga trajtimi i padrejtë nga njerëzit e këqinj, por një pjesë e tij vjen nga njerëz që thonë se na duan. Kur kjo gjë ndodh, plagët janë edhe më të thella. Por sado i thellë dhe i fortë të ketë qenë një problem, Perëndia mund ta trajtojë atë, ta shërojë, ta kthejë për mirë atë dhe të të shpërblejë për vuajtjen e kaluar.

Ai krijon bukurinë nga hiri dhe gëzim për të zëvendësuar vajtimin (shih Isaia 61:1-3). Dhe Ai na premton se do të na shpërblejë për atë që kemi humbur.

Zoti, Perëndia yt, do të të kthejë nga skllavëria, do të ketë mëshirë për ty dhe do të të mbledhë përsëri nga radhët e të gjithë popujve, ndër të cilët Zoti, Perëndia yt, të kishte shpërndarë.

Ligji i përtërirë 30:3

Askush nuk do vuajtje dhe dhimbje në jetën e tij, por është mirë të dish që, kur e përjeton atë, Perëndia është i gatshëm të të kompensojë nëse do të ndjekësh rrugët e Tij dhe do të besosh se Ai do ta bëjë këtë gjë.

Ne Vuajmë për Shkak se Mundohemi të Ndryshojmë Gjërat që Vetëm Perëndia mund t'i Ndryshojë

Mendoj se një nga gjërat e para që m'u desh të mësoja, që ma lehtësoi shumë vuajtjen emocionale, ishte që nuk isha unë ajo që e kontrolloja universin. Meqë kam një temperament të fortë të lindur dhe një sjellje agresive, “komanduese”, u ndesha me vështirësi teksa mundohesha që të kontrolloja dhe ndryshoja shumë gjëra mbi të cilat nuk kisha kurrëfarë autoriteti. M'u deshën disa vite për të kuptuar se Perëndia ishte shumë më tepër i interesuar për të më ndryshuar mua, sesa për të ndryshuar rrethanat e mia të pakëndshme. Sigurisht, vuaja edhe për shkak se doja të ndryshoja njerëzit e botës sime, që ata të më bënë të lumtur dhe të më përshtateshin më mirë; por m'u desh të mësoja (dhe kjo gjë nuk ndodhi lehtësisht apo shpejt) se vetëm Perëndia mund t'i ndryshojë njerëzit, por as Ai nuk e bën këtë gjë nëse ata nuk e duan ndihmën e Tij.

Pasi mësova t'i vlerësoja njerëzit për atë që ishin dhe jo për atë

që doja unë të ishin (dhe këtë vazhdoj ta mësoj ende çdo ditë), një pjesë e mirë e vuajtjes dhe mjerimit tim pushoi. Kisha një nevojë të dëshpëruar për përulësi dhe, megjithëse Perëndia na fton të jemi “të përulur”, shumë pak prej nesh jemi të gatshëm të përulemi, prandaj Ai e bën këtë për ne. Ai e arrin këtë gjë duke na vendosur në situata me njerëz që na shqetësojnë dhe na acarojnë dhe, përmes dëshpërimit tonë për të ndaluar vuajtjen si pasojë e tyre, do ta kuptojmë më në fund se Perëndia po i përdor ato për të shëruar problemet e thella që kemi ne vetë. Ai është çliruesi ynë dhe, megjithëse mund të vonojë më shumë se ç’do të donim të vononte, Perëndia do të përdorë gjithnjë këto gjëra të këqija në jetët tona për të nxjerrë diçka të mirë prej tyre!

A ke menduar ndonjëherë se *reagimi* yt ndaj problemit tënd mund të jetë problemi i vërtetë dhe jo ai që ti ke menduar në fillim se ishte? Për vite me radhë kam menduar se isha e palumtur për shkak se Dejvi nuk i plotësonte nevojat e mia, por Perëndia më tregoi se problemi i vërtetë ishte qëndrimi im egoist. Unë mundohesha ta ndryshoja atë dhe asnjë nga përpjekjet e mia nuk prodhuan rezultatin e dëshiruar, sepse Perëndia po e përdorte atë situatë për të punuar me rrënjën e vërtetë të problemit tim.

Fjala e Perëndisë na thotë se një djalë i vogël bari, Davidi, u vajos mbret. Por shumë kohë përpara se të vinte mbi kokë kurorën, iu desh të punonte si vartës e të kishte marrëdhënie me një mbret të lig e të lajthitur, të cilin ishte paracaktuar se do ta zëvendonte. Shumë nga gjërat që i ndodhën Davidit nga dora e Saulit dukeshin të padrejta, megjithatë, çdo gjë e kishte një qëllim.

Një herë kam dëgjuar se Perëndia e përdori mbretin Saul për të nxjerrë “Saulin” nga Davidi para se të bëhej njëlloj si ai. E njëjta gjë ka ndodhur edhe në jetën time. Mund të kthej kokën e të shoh mizorinë në sjelljen e babait tim dhe tani e kuptoj se kam mësuar shumë për tiparet e tij, por këtë gjë nuk e kuptoja në atë kohë. Isha një grua e thirrur për t’i shërbyer Zotit, por e kisha zemrën të thyer nga abuzimi që kisha pësuar në fëmijëri.

Metodat e mia ishin të ashpra dhe isha shumë e rreptë në pritshmëritë e mia për atë që njerëzit duhet të bëjnë dhe nuk duhet të bëjnë. Që të kishe një marrëdhënie me mua duhet të zbatoje rregullat e mia dhe e theksoj: rregullat “e mia”! Kisha karizëm, por më mungonte karakteri i krishterë, që nevojitej për punën që më priste. Nuk e kuptoja sjelljen time, sepse ajo kishte lëshuar rrënjë në plagët dhe të vrrat e shpirtit tim, të cilat duheshin hequr. Të jesh i krishterë nuk do të thotë se gjithë jeta do të na kalojë duke modifikuar sjelljen, por nevojitet që ta lejojmë Jezusin të na transformojë nga brenda jashtë dhe të na japë formën sipas shëmbëlltyrës së Tij.

Perëndia përdori një drejtues shpirtëror dhe pak njerëz të tjerë, që nuk u sollën mirë me mua, që të mund të kuptoja se nuk duhet t'i trajtoj kurrë të tjerët në mënyrën se si ata u sollën me mua. Në fakt, Perëndia më bëri një nder duke më vënë për shumë vite me radhë në kontakt të ngushtë me këta njerëz dhe, megjithëse ishte shumë e dhimbshme, kjo gjë më ndihmoi jashtëzakonisht dhe më bëri njeri më të mirë. Më pëlqen të them se ndonjëherë kemi nevojë për diçka të vështirë ose të sikletshme në jetën tonë, sepse kjo na ndihmon që ta shohim veten ashtu siç jemi në të vërtetë, dhe jo ashtu siç mendojmë se jemi. Mendja jonë mund të errësohet lehtësisht nga krenaria, mund të na bëjë t'i gjykojmë të tjerët me sy kritik dhe, megjithëse mund të bëjmë disa nga gjërat për të cilat i kritikojmë të tjerët, nuk arrijmë t'i shohim (shih Romakëve 2:1).

Kam parë se Pjetri është shembulli i duhur për këtë gjë. Pjetri ishte agresiv dhe goja nuk i pushonte kurrë. Ai ishte i destinuar për gjëra të mëdhaja, por e vlerësonte veten më shumë se ç'duhej. Qëndrimi i tij duhej të ndryshonte për të mirën e tij. Kur Jezusi i tha atij se Satani do ta shoshte si grurin në sprovat që do t'i përjetonin në të ardhmen, por që Ai ishte lutur për të dhe që besimi i tij të mos mpakej, Pjetri shpalli menjëherë se ishte gati të shkonte në burg, madje edhe të vdiste me Jezusin, nëse do të ishte e nevojshme. Në fund ai e mohoi Krishtin tri herë po atë

ditë dhe, për shkak të dështimit të tij, e kuptoi se kush ishte me të vërtetë. Ai ishte një njeri i dobët që kishte nevojë për faljen dhe ndihmën e Perëndisë. (Shih Luka 22:31-34, 55-62.) Kur Jezusi i tha Pjetrit se Ai ishte lutur për Të, Pjetri duhet ta kishte falenderuar dhe të pranonte se kishte nevojë të jashtëzakonshme për të gjithë ndihmën e mundshme.

Pasi e mohoi Krishtin, Pjetri u pendua dhe qau me hidhërim dhe më pas u bë një nga apostujt më të mëdhenj e më të frytshëm. Nuk janë dobësitë tona ato që na shkaktojnë probleme, por mungesa e gatishmërisë për t'i zgjidhur ato. Të urtë do të ishim po t'i kërkonim Perëndisë çdo ditë të na ndihmojë dhe të na tregojë çdo gjë tek vetja jonë, që po e pengon të bëjë me ne atë që Ai dëshiron. Ne duhet të dëshirojmë gjithnjë vullnetin e Perëndisë me tepër se gjithçka tjetër.

Pjetri na nxit që ta përrulim veten tonë në dorën e fuqishme të Perëndisë, që në kohën e duhur Ai të na lartësojë (shih 1 Pjetri 5:6). Të përrulësh veten do të thotë të qëndrosh nën një gjë, në vend që të luftosh për t'u çliruar nga ajo ngaqë është e vështirë. Asnjë prej nesh nuk do që të vuajë, por duhet të jemi të gatshëm të durojmë nëse kjo gjë kërkohet prej nesh.

Le ta zëmë se një grua është e martuar me një burrë që abuzon fizikisht me të dhe fëmijët e tyre. Në një situatë të tillë ajo nuk duhet të rrijë absolutisht nën këtë abuzim. Ajo duhet të largohet nga ai burrë. Mamaja ime qëndroi me babain tim, duke e ditur se çfarë po më bënte ai mua, dhe ka mundësi që ky të jetë gabimi më i madh që ka bërë në jetën e saj.

Por le ta zëmë se një person punon në një kompani ku ajo është e vetmja e krishterë, ndaj rrjedhimisht e vetmja në pozita për të dëshmuar për Krishtin. Pjesa më e madhe e punëtorëve e refuzojnë dhe e tallin, madje nuk i japin as ngritjen në detyrë që meriton. A të largohet ngaqë aty nuk është rehat, apo të lutet që, nëse Perëndia do që ajo të largohet, Ai t'ia bëjë të qartë këtë gjë, dhe nëse nuk e bën, që të kryhet vullneti i Tij? Në këtë rast Perëndia mund të dojë që ajo ta përjetojë këtë vështirësi për një

periudhë, sepse Atij i duhet një instrument atje, që do ta përdorë për të përfaqësuar Vetveten. 2 Timoteu 4:2 thotë se ne duhet të jemi gati t'i shërbejmë Perëndisë “ngul këmbë me kohë e pa kohë”.

Kur një situatë apo një person na bën të vuajmë, ne duhet të pyesim gjithnjë Perëndinë lidhur me mënyrën se si duhet ta zgjidhim këtë gjë. Nuk është urtësi që gjatë kohës që vuajmë të marrim vendim pa kërkuar udhëzime nga Fryma e Shenjtë. Pali i tha galatasve se, nëse ishin frymërorë, ata duhet të duronin barrat dhe fajet e njëri-tjetrit (shih Galatasve 6:2). Prirja ime e parë është të them: “Nuk kam përse ta duroj këtë gjë dhe nuk do ta duroj”, por, nga ana tjetër, Jezusi më duron mua dhe jam i gëzuar që Ai e bën këtë gjë.

Pasi kam kaluar plot gjëra në jetën time e kam kuptuar se Perëndia do ta na japë gjithnjë hir për gjendjen tonë. Me fjalë të tjera, nëse jemi aty ku Ai do që të jemi, atëherë Ai mund të na japë hir të mjaftueshëm që të shijojmë me të vëretë atë që të tjerëve u duket shqetësuese.

Perëndia do të na japë gjithnjë hir për gjendjen tonë.

Kur kujtoj vitet e para të ecjes sime me Perëndinë, më duket sikur gjithë kohës kisha ndonjë arsye për të vuajtur. Nëse nuk

ishte një gjë, do të ishte një tjetër. Humori im ishte pothuajse plotësisht i kontrolluar nga rrethanat. Për shembull: nëse në një nga konferencat e mia kishte pjesëmarrje të mirë, ndieja gëzim, por kur nuk kishte pjesëmarrje të mirë, shkurajohesha dhe thosha shumë gjëra negative. Dhe ne bënim gjithçka që mundeshim për të rritur pjesëmarrjen, por sa herë që kishte ulje dhe ngritje, edhe unë kisha ulje dhe ngritje. Më në fund e kuptova se po mundohesha të ndryshoja diçka që nuk mund ta ndryshoja, por Perëndia mundej, dhe do ta bënte në kohën e duhur. Në të vërtetë koha jonë është në dorën e Tij (shih Psalmi 31:15). Një ditë ia dhashë Perëndisë shqetësimet e mia dhe, sigurisht, paqja erdhi ashtu siç e kishte premtuar Ai se do të vinte (shih Filipianëve 4:6-7).

Tani pjesëmarrja në konferencat tona është shumë më e mirë, por me raste kemi ndonjë që për shkaqe të ndryshme nuk është në nivelin e duhur; dhe, megjithëse kjo gjë nuk më pëlqen, nuk më bën të vuaj si dikur, dhe nuk më mundon më. E kapërcej dhe kaloj tek tjetra.

Herën e ardhshme që do të përjetosh vuajtje emocionale dhe mendore si pasojë e mundimit për të ndryshuar diçka që nuk të pëlqen, pyete veten nëse po përpiqesh të bësh diçka që vetëm Perëndia mund ta bëjë dhe, nëse po, atëherë të inkurajoj të “heqësh dorë dhe t’ia lësh Perëndisë në dorë”.

Ne Vuajmë Sepse Jetojmë në një Botë të Papërsosur

Kemi parë se si mund të vuajmë për faj të mëkatit personal, ose mëkatit të njerëzve të tjerë, por një nga arsyet kryesore përse vuajmë është thjesht ngaqë jetojmë në këtë botë – një botë e mbushur me mëkat – dhe duket sikur, sa më shumë jeta vazhdon, aq më shumë shtohet e keqja. Mendoj se njerëzit e çdo brezi janë tronditur nga e keqja e gjërave në këtë botë. Më kujtohet që kur isha e vogël i dëgjoja të rriturit që të flisnin për përkeqësimin e gjërave, sikurse ne tani habitemi për shkak të gjërave që ndodhin në botë dhe, nëse Perëndia nuk kthehet më shpejt, një ditë fëmijët tanë do të ulen dhe do të diskutojnë se brezi i tyre bën gjëra më të këqija se kurrë më parë. E keqja dhe ligësia janë në rritje. Ato nuk qëndrojnë në vend, por shtohen dhe shumëfishohen. Dejvi e mban mend kur shitësin e vogël të gazetave në qytetin tonë e vodhën dhe kjo ka ndodhur në 1950. Kjo i tronditi njerëzit dhe ata nuk mund ta imagjinonin se si një gjë e tillë ndodhi. Por kur sheh atë që ndodh sot, po të vjedhin djalin që shet gazeta, askujt nuk i bën përshtypje e as tronditet aspak. Është shqetësuese që gjendja është aq keq sa është dhe, fatkeqësisht, sa më keq që bëhen gjërat, aq më tepër vuajtje do të

ketë. Edhe pse nuk i kemi të gjitha përgjigjet, ne kemi privilegjin që të besojmë tek Perëndia.

A i mbron Perëndia ata që e vendosin besimin e tyre tek Ai? Sigurisht që e besoj se i mbron. Shpesh dëgjojmë histori se si Perëndia e mbrojti dikë, por kemi edhe historitë tona. Po ato raste kur mbrojtja e Tij duket sikur mungon dhe si përfundim vuajmë nga diçka që nuk e kuptojmë? Le t'i kthehemi komentit të urtë që dëgjova nga Lee Strobel: "Përgjigjja e fundit e Perëndisë për vuajtjen nuk është një shpjegim; është një mishërim." Askush nuk mund t'i shpjegojë të gjitha, por Jezusi mund t'i shpengojë të gjithë.

Kohët e fundit një nga punonjëset tona humbi shtëpinë e saj bashkë me të gjitha orënditë e brendshme për shkak të një përmbytjeje që patëm në St. Luis. Ajo është drejtoresha e mjekëve me misione dhe kishte sakrifikuar shumë për të udhëtuar në vendet e botës së tretë dhe për të ndihmuar njerëzit. Ajo është një grua e perëndishme dhe vjen nga një familje e perëndishme. Përse i ndodhi asaj kjo gjë? Ndonjëherë gjërat e dhimbshme ndodhin vetëm ngaqë jetojmë në këtë botë. Lajmi i mirë është se Perëndia do ta ndryshojë të gjithë situatën e saj. Njerëz dhe shërbime të ndryshme po e ndihmojnë familjen e saj që të rindërtojnë dhe blejnë atë që u nevojitet dhe, kur e gjithë kjo të mbarojë, mbase do të ketë një shtëpi dhe mobilje më të mira se ato që kishte më përpara.

Unë njoh edhe të krishterë të tjerë që kanë rrezikuar të humbasin shtëpitë, por që nuk i kanë humbur në fund. Ata e ndiejnë se Perëndia i ka mbrojtur dhe, kur dëgjojmë dëshmitë e tyre, ne gëzohemi bashkë me ta. Përse disa kursehen nga këto gjëra dhe të tjerë jo? E përsëris, nuk duhet të përqëndrohemi tek gjetja e një shpjegimi; le të kthehemi tek mishërimi dhe të shohim Perëndinë që shlyen dhe ndryshon dhimbjen duke e kthyer në fitim.

KAPITULLI 12

Pas Vuajtjes

I shtrënguan këmbët me pranga dhe u rëndua me zinxhirë hekuri.

Psalmi 105:18

Jozefi ishte një djalë i ri që ëndërronte të bënte gjëra të mëdha. Vëllezërit e urrenin dhe e kishin zili, sepse ai ishte djali më i vogël i Jakobit dhe ishte i parapëlqyeri i tij. Urrejtja e tyre u bë aq e fortë, sa që e morën atë një ditë dhe ua shitën tregtarëve të skllevërve dhe më pas sollën në shtëpi një pjesë të mantelit të tij të lyer me gjak dhe e gënjyen të atin, duke i thënë se e kishte sulmuar një kafshë e egër.

Jozefi kaloi për vite me radhë situata tragjike dhe të padrejta, që e bënë të vuante pa masë, megjithatë, ai mbeti besnik ndaj Perëndisë dhe vazhdoi të besonte tek Ai. Perëndia i dha atij hir kudo ku ishte dhe një ditë i dha postin e komandantit të dytë nën faraonin e Egjiptit. Për pasojë, Perëndia e përdori Jozefin për të shpëtuar shumë njerëz, përfshirë familjen e tij, nga uria gjatë një zie buke të zgjatur në vend. Mahnitesh kur sheh reagimin e Jozefit dhe të vëllezërve të tij kur zbuluan që ai ishte në një pozitë të pushtetshme dhe mund të hakmerrej për të gjitha vuajtjet dhe dhimbjen që kishte duruar padrejtësisht për shkak të sjelljes së tyre mizore ndaj tij shumë vite më parë:

Pastaj erdhën edhe vëllezërit e tij dhe u shtrinë para tij, dhe i thanë: «Ja, ne jemi shërbëtorët (sklleverit) e tu».

Jozefi u tha atyre: «Mos u trembni, se mos jam unë në vend të Perëndisë [hakmarrja i takon Atij, jo mua]?

Ju keni kurdisur të këqija kundër meje, por Perëndia ka dashur që t'i shërbejë së mirës, për të kryer atë që po ndodh sot: të mbash gjallë një popull të shumtë.

Zanafilla 50:18-20

Këto Shkrime janë tepër të mrekullueshme po t'i shohësh me kujdes. Pas gjithë atyre që Jozefi kishte përjetuar, në vend që të hidhërohej, ai pa dorën e Perëndisë që kishte vepruar për mirë në çdo situatë. Tani, në vend që mërзитеj, ai ishte i përgatitur që të ndihmonte vëllezërit e tij. Ja se çfarë thotë ai në vazhdim:

Tani, pra, mos kini frikë; unë do të siguroj ushqimin për ju dhe për bijtë tuaj». Kështu u dha zemër [shpresë, forcë, gëzim] dhe i foli zemrës së tyre me ëmbëlsi [butësi].

Zanafilla 50:21

Jozefi është heroi im ndër ata që kanë përjetuar sjellje të padrejta, tragjike dhe e kanë përballuar me saktësi ashtu siç do Perëndia që ta përballojmë. Nuk është çudi që ai ishte një njeri i fuqishëm. Ai jetoi deri në moshën 101 vjeç dhe lexojmë se vitet e mira që ka shijuar në jetën e tij ishim më të shumta sesa ato ku kishte përjetuar vuajtje. Jozefi shijoi fitore të madhe pas vuajtjes së tij. Mund të themi se vuajtja e çoi drejt një jete më të mirë. Nëse qëndrojmë të palëkundur dhe ngulmojmë me besim tek Perëndia edhe në vuajtjet tona, atëherë kjo tregon se jemi nga ata njerëz që Perëndia mund t'u besojë përgjegjësi të mëdha dhe bekime të mëdha.

Kur tregohemi të gatshëm të falim ata që na kanë lënduar, në fakt po i bëjmë vetes një nder, sepse është e pamundur që të shijosh jetën dhe të mbushesh me hidhërim në të njëjtën kohë. Ky shembull që shohim nga jeta e Jozefit është shembulli që duhet të ndjekim.

Kur tregohemi të gatshëm të falim ata që na kanë lënduar, në fakt po i bëjmë vetes një nder.

Në vitet pasi e shitën si skllav, Jozefi qëndroi në burg për 13 vite për diçka për të cilën nuk ishte fajtor. E kishin lidhur me pranga hekuri dhe tek Psalmi 105, që e citova më lart, na thuhet se “u rëndua me zinxhirë hekuri”. Çfarë do të thotë kjo? Po ta mendojmë nga ana praktike, mua më duket se nëse shpirti i tij u rëndua me zinxhirë hekuri, kjo do të thotë se ai u bë më i fortë. Me fjalë të tjera, në fakt vuajtja e tij e bëri një njeri më të mirë dhe e përgatiti për të sunduar mbi Egjiptin.

Shpesh dëgjojmë shprehjen: “Telashet tona mund të na bëjnë më të mirë, ose më të ashpër” dhe kjo është shumë e vërtetë. Besimi tek Perëndia për t’i kapërcyer situatat e dhimbshme mbart gjithnjë me vete një shpërblim dhe madje në fund edhe interesat. Një nga shpërblimet është se na bën më të fortë.

Tek libri i Isaias ne shohim Perëndinë që, përmes profetit, i flet popullit për t’i inkurajuar që të mos kishin frikë nga ajo që po përjetonin, sepse Ai po i bënte më të fortë.

Mos ki frikë [nuk ka arsye për të patur frikë], sepse unë jam me ty, mos e humb, sepse unë jam Perëndia yt. Unë të forcoj dhe njëkohësisht të ndihmoj dhe të mbaj me dorën e djathtë [të fitores] të drejtësisë sime.

Ja, unë të bëj një shirëse të re me dhëmbë të mprehur; ti do të shish malet dhe do t’i katandisësh në pluhur, dhe do t’i bësh kodrat si byk.

Isaia 41:10, 15

Ky është një tjetër shembull i premtimit të Perëndisë për të përdorur atë që përjetojmë për të na bërë më të fortë dhe më të mirë se më parë. Por e gjithë kjo varet nëse jemi apo jo të gatshëm që të vendosim besimin tonë të plotë tek Perëndia kur të ndeshemi me gjëra të dhimbshme në jetë. Pavarësisht se çfarë je duke përjetuar tani, ky premtim vlen edhe për ty. Armiqtë e tu mund të duan të të lëndojnë, por Perëndia do të veprojë për të mirë dhe, gjatë këtij procesi, do të të bëjë njeri më të mirë. Kur jeta është e dhimbshme dhe e vështirë, mos harro që Perëndia të do dhe, prandaj nuk ke asnjë arsye për të patur frikë. Ja edhe një histori e shkurtër që e kam dëgjuar një herë, që e përcjell këtë ide, por në mënyrë të lezetshme:

Një burrë sapo ishte martuar dhe po kthehej në shtëpi bashkë me të shoqen. Në një pjesë të udhëtimit të tyre duhet të kalonin përmes një liqeni me varkë. Ndërkohë që po e bënë këtë gjë, nisi një stuhi që e tundte furishëm varkën dhe gruaja pati frikë. Megjithatë, bashkëshorti i saj dukej shumë i qetë dhe ajo e pyeste vazhdimisht se përse nuk kishte frikë.

Ai buzëqeshi dhe nxori një thikë nga këllëfi i vet dhe ia mbajti afër gruas, sikur të donte ta lëndonte atë. Asaj nuk iu dridh qerpiku dhe, kur ai e pyeti se përse nuk pati frikë, ajo tha: “E përse të kem frikë? E di se ti më do dhe nuk do të më lëndoje kurrë.”

Burri i tha: “Kjo është arsyeja përse nuk kam frikë nga stuhia. E di se Perëndia më do dhe, pavarësisht se çfarë do të ndodhë, Ai do t’i kthejë gjërat për mirë.” Sado stuhi të ndeshim në jetë, ne jemi gjithnjë të sigurt në duart e Perëndisë së dashur.

Dhembshuria dhe Empatia

Kam zbuluar se vuajtja që kam kaluar në jetë më ka ndihmuar që të kem një dhembshuri të madhe për ata që vuajnë në të njëjtën mënyrë. Nëse nuk e kemi përjetuar dhimbjen e keqtrajtimit apo humbjen, e kemi shumë të vështirë që të kuptojmë atë që të tjerët po përjetojnë.

Është e lehtë të japësh këshilla, por nëse nuk kemi një farë përvojë, qëndrimet tona mund të duken disi shpërfillëse. Ta zëmë se jam njëzet e pesë vjeç dhe jeta për mua ka qenë mjaft e lehtë deri në këtë pikë. Kam patur prindër të mrekullueshëm që gjithnjë më kanë siguruar dhe më kanë dhënë shumicën e gjërave që kam dashur. Jam inteligjente, ndaj e pata të lehtë të merrja nota të mira në universitet. Babai më gjeti që para se të përfundoja shkollën një punë ëndrrash tek një nga kolegët e tij të biznesit. Jeta është e mirë! Por tani më duket se një nga koleget e mia të punës, të cilën e njoh mjaft mirë, është e shkurajuar, madje në depresion dhe vras mendjen se çfarë problemi ka, por atë nuk e marr mundimin ta pyes. Një ditë shoqja ime mundohet të më tregojë për një vështirësi të madhe financiare që po kalon. Unë i sugjeroj menjëherë që të telefonojë prindërit e saj dhe t'ju kërkojë ndihmë atyre, sepse edhe unë këtë gjë do të bëja. Ajo më thotë se prindërit e saj kanë abuzuar me të gjatë fëmijërisë dhe ata nuk komunikojnë së bashku. Dhe më siguron se e ka krejtësisht e pamundur të marrë ndihmë prej tyre. Meqë unë as mund të imagjinoj që prindërit të abuzojnë me fëmijët e tyre, apo të mos i ndihmojnë ata, e kaloj problemin e saj me një fjali aspak delikate. I them: “Mos u shqetëso, gjërat do të zgjidhen”, dhe largohem.

Shoqja ime mbetet bosh dhe e vetmuar. Pjesa vërtet e trishtë është që unë jam e bekuar financiarisht, për shkak të bujarisë së prindërve të mi, saqë fare lehtë mund t'i kisha dhënë vetë një farë ndihme. Por mungesa e përvojës me vuajtjen më bën të padhembshur ndaj atyre që vuajnë.

Në botë ka plot njerëz të tillë. Këta nuk janë njerëz të këqinj, por janë pa përvojë. Një ditë do të ndeshen në jetë me një vështirësi, që shpresojmë se do t'i ndryshojë për mirë.

Unë nuk jam si njëzet e pesë vjeçarja që pati një jetë të lehtë. Nuk kam patur kurrë prindër që më donin me të vërtetë apo që më ndihmuan sadopak ndërkohë që po rritesha; madje ishin prindër abuzues. Fëmijëria ime ishte e mbushur me frikë, vuajtje

dhe vetmi. Do të doja të thosha se kur u rrita ndieja dhembshuri për ata që vuajnë, por, përkundrazi, pata vetëm një zemër të ngurtësuar. U desh një marrëdhënie e ngushtë me Krishtin dhe disa vite përvoje të fituar prej vuatjeve personale përpara se të ndryshoja.

Kur pata kancer nisa të kisha shumë më tepër dhembshuri për ata që marrin diagnoza të tilla aq të rënda. Meqë kam vuajtur për dhjetë vite nga migrena tani kam besim që të lutem me dhembshuri për shërimin e njerëzve që kanë dhimbje koke. Përmes hirit të Perëndisë dhe Fjalës së tij pata më në fund mundësinë që të fal babain tim për abuzimin seksual dhe tani e di personalisht se është shumë më mirë që të falësh, sesa të jesh e mbushur me urrejtje dhe hidhërim. E nisa shërbimin tim me asgjë, përveç Perëndisë dhe një ëndrre, që e vazhdoj ende pas dyzet vitesh. Kam mësuar shumë nga përvoja, por kjo më ka kushtuar. Kam përjetuar gjykimet dhe kritikën e shumë njerëzve dhe më është dukur se, për shumë arsye të ndryshme, nuk isha e përshtatshme për shërbimin; por kam përjetuar po ashtu ngushëllimin e Perëndisë në këto situata dhe tani jam në gjendje që të ngushëlloj të tjerët. Perëndia na mëson se çfarë është hiri duke na ngushëlluar ndërkohë që vuajmë, në mënyrë që ne të ngushëllojmë të tjerët.

Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i përdëllimeve (mëshirës, keqardhjes) dhe Perëndia [që është Burimi] i gjithë ngushëllimit (shpëtimit, inkurajimit), që na ngushëllon (shpëton, inkurajon) në gjithë shtrëngimin (fatkeqësi dhe pikëllim) tonë që, nëpërmjet ngushëllimit (shpëtimit, inkurajimit) me të cilin ne jemi ngushëlluar (shpëtuar, inkurajuar) nga Perëndia, të mund të ngushëllojmë (shpëtojmë, inkurajojmë) ata, që janë në çfarëdo shtrëngimi.

2 Korintasve 1:3-4

E kujtoj si tani se sa shpesh jam përpjekur të ndaj me njerëzit e tjerë atë që po kaloja dhe ata thjesht nuk dinin se si të më ndihmonin. Ata nuk e kuptonin dhimbjen time, sepse nuk përjetonin vetë dhimbje. Ata nuk më ngushëllonin dot, sepse nuk kishin patur kurrë nevojë për ngushëllim nga Perëndia, ose mbase u nevojitej, por nuk dinin se si ta kërkonin dhe ta merrnin atë. E them shpesh se ne nuk mund të japim atë që nuk e kemi. Së pari duhet të marrim nga Perëndia dhe më pas ajo që Ai na ka dhënë mund të përcillet tek të tjerët.

Kur njerëzit vijnë tek ne me problemet e tyre, shumicën e kohës ata e dinë mirë që nuk mund t'ua zgjidhim ato. Ajo që duan në të vërtetë është mirëkuptimi, ngushëllimi dhe dhembshuria. Nga ana tjetër, për shkak të vuajtjes, ne mund të bëhemi më të butë, më të ndjeshëm, më të sjellshëm dhe më të dhembshur dhe empatikë. Këto janë disa cilësitë që i admirojmë edhe tek Zoti ynë dhe ato na kualifikojnë për të qenë shërbyes në emër të Tij.

Mbushja me dhembshuri dhe empati për të tjerët është një nga bekimet që na mbetet kur vuajtja kalon. Dhurata e thjeshtë e dhembshurisë është tepër e vyer për dikë që vuan!

Nuk është vetëm vuajtja jonë ajo që na kualifikon për të qenë të dobishëm për Perëndinë për të ndihmuar të tjerët. Sigurisht, Perëndia mund dhe i përdor fuqishëm njerëzit që kanë prindër të mrekullueshëm, fëmijëri të mirë, asnjë problem financiar, dhe çdo avantazh tjetër të mundshëm. Megjithatë, të paktë janë njerëzit e tillë dhe kjo për shkak se të gjithë jetojmë në këtë botë dhe jeta nuk është gjithnjë e mirë.

Një Marrëdhënie më e Ngushtë me Perëndinë

Një nga përfitimet që kam zbuluar nga vuajtja është marrëdhënia më e ngushtë me Perëndinë. Kur gjendemi në pozita ku nuk kemi askënd për të na ndihmuar, përveç Perëndisë, dhe e vendosim besimin tek Ai, ne përjetojmë shumë mrekulli që tregojnë se

kush është Ai dhe sa i mirë është. Ne përjetojmë besnikërinë e Tij, drejtësinë e Tij, mirësinë, mëshirën, hirin, urtësinë dhe fuqinë e Tij, sa për të përmendur disa. Pali tha se synimi i tij i palëkundur ishte që të njihnte Krishtin dhe të njihet me thellësisht dhe më nga afër me mrekullitë e Personit të Tij. Ai tha se donte të njihet fuqinë e ringjalljes së Krishtit dhe më pas tha: “që ta njoh atë dhe fuqinë e ringjalljes së tij dhe bashkësinë në vuajtjet e tij” (shih Filipianëve 3:10).

Në këtë Shkrim gjejmë disa pika të rëndësishme:

1. Pali ishte i vendosur!

Vendosmëria është e domosdoshme nëse duam të arrijmë diçka në jetë. Fitoren nuk na e sjell ajo gjë që bëjmë një herë apo dy herë; por ajo që bëjmë mirë vazhdimisht, do të na japë rezultatet e dëshiruara.

2. Pali donte që të njihet Krishtin më thellësisht dhe më nga afër.

Ai nuk donte vetëm të mësonte rreth Tij, por donte ta njihet Atë! Ai donte të kishte një marrëdhënie personale, të ngushtë me Të. Kjo është në dispozicion të kujtdo që e dëshiron atë dhe është i gatshëm ta kërkojë Jezusin me gjithë zemër.

3. Pali donte të njihet më fort dhe më qartë mrekullitë e Personit të Krishtit.

Pali e njihet Krishtin. Ai pati një takim të mahnitshëm me Të në rrugën për në Damask; megjithatë, po kërkonte më tepër. Nuk duhet të jemi të kënaqur nëse nuk po rritemi në frymë. Ne mund

të mësojmë shumë më tepër gjëra rreth Jezusit të mahnitshëm dhe sa më shumë ta kërkojmë, aq më shumë do ta njohim. Ndërsa bëjmë këtë udhëtim në jetë me Të, ne zbulojmë se Ai është me ne në të gjitha situatat. Ai nuk na lë kurrë dhe as nuk na braktis.

4. Pali donte të përjetonte fuqinë e ringjalljes së Krishtit që na ngre nga të vdekurit edhe gjatë kohës që jemi në këtë trup tokësor.

Nëse e njohim me të vërtetë Jezusin thellësisht dhe nga afër, do të mund të kemi paqe dhe gëzim edhe në kohë të vështira. Ne besojmë se Ai do të bëjë gjëra të mira me ato çka ne përballim, sado të dhimbshme të jenë. Nuk ka arsye që të jetojmë një jetë prej dështaku përderisa kemi në dispozicion fuqinë e ringjalljes së Jezusit.

Pasi e kemi përjetuar fuqinë e Perëndisë në jetën tonë, e kemi më të lehtë që të besojmë tek Ai kur të jemi sërish në nevojë. Perëndia dëshiron që të zbulojë fuqinë e Tij në ne dhe nëpërmjet nesh. Ai jo vetëm kërkon që të na çlirojë, por do edhe të na përdorë si ambasadorë për të tërhequr njerëzit tek Krishti.

Nëse unë dhe ti po kalojmë vështirësi serioze dhe njerëzit e tjerë e shohin se ne vazhdojmë të besojmë tek Perëndia dhe ruajmë një sjellje të qetë e të gëzuar, kjo është dëshmi e fuqisë mbajtëse të Perëndisë. Kur presim me durim, sado kohë që të duhet, kjo i tregon njerëzve fuqinë stabilizuese të Perëndisë. Më pas, kur përjetojmë çlirim dhe ata e shohin se Perëndia është besnik, kjo u dëshmon atyre praninë dhe fuqinë e Tij, sikurse edhe dëshirën e Tij për të na ndihmuar. Shembulli ynë personal mund të jetë pika përcaktuese që e shtyn një person që t'ia dorëzojë jetën e tij Krishtit.

Shembulli personal mund të jetë pika përcaktuese që e shtyn një person që t'ia dorëzojë jetën e tij Krishtit.

5. *Pali tha se ishte i gatshëm të vuante bashkë me Krishtin nëse kjo do ta ndihmonte të transformohej sipas shëmbëlltyrës së Tij.*

Kjo nuk do të thotë se ne duhet të varemi në një kryq si Jezusi. Thjesht do të thotë që duhet të jemi të gatshëm të përjetojmë çdo gjë të nevojshme që na bën më të ngjashëm me Krishtin, që Ai të përlëvdohet përmes nesh.

A do të thotë kjo se Perëndia na jep vuajtje dhe prova në mënyrë që ne të mësojmë gjëra që do të na vlejné më vonë? Ai nuk është Perëndi që i çon fëmijët e Tij pas plevicës e i jep një dajak për t'ju dhënë një mësim.

Mua më parapëlqen të them se pasi kalojmë një problem apo vështirësi, Perëndia mund ta përdorë fare mirë atë për të çuar më tej qëllimin e Tij në jetën tonë. Meqë do të vuajmë, përse të mos përfitojmë prej saj?

Meqë do të vuajmë, përse të mos përfitojmë prej saj?

Unë kam vuajtur pa Perëndinë në jetën time, por kam vuajtur edhe me Të dhe mund të them me bindje se *me*

Perëndinë është gjithnjë më mirë. Ndaj besoj se Perëndia ka gjithnjë një plan për çlirimin tonë. Por Ai mund ta vonojë atë për një farë kohe, në mënyrë që ta përdorë për rritjen dhe zhvillimin e karakterit tonë. Koha e tij është e përsosur në jetët tona dhe, ndërkohë që presim, kemi privilegjin që t'i besojmë Atij.

Për Gëzimin e Marrjes së Çmimit

Jezusi tha se, megjithëse e përçmonte turpin e kryqit, Ai e duroi atë për gëzimin e marrjes së çmimit që ishte përpara Tij (shih Hebrejve 12:2). Shumë njerëz më kanë thënë se nuk do ta ndërronin atë që kanë përjetuar, vetëm për faktin se ajo i ndryshoi dhe i afroi më shumë me Perëndinë.

Mbase e përbuzim atë që jemi duke përjetuar. Askujt nuk i pëlqen asnjë lloj dhimbjeje apo vuajtjeje. Por nëse mund ta vendosim mendjen tek çmimi, në anën tjetër, do të mund të durojmë më me gëzim. Nëse vazhdojmë të kemi besim se do ta shohim mirësinë e Perëndisë sado që vuajmë apo sado kohë të duhet, do të shijojmë ëmbëlsinë e arritjes dhe fitores.

Shpesh e them se duhet të “përjetojmë” ose të “kapërcejmë”. Mos ki frikë nga vështirësitë, sepse Perëndia nuk do të të japë më tepër nga ç’mund të mbash me Të në jetën tënde që të ndihmon dhe të udhëheq.

Ne duhet të “përjetojmë” ose të “kapërcejmë”.

KAPITULLI 13

Ditë pas Dite

Zoti i tha Moisiut: «Ja, unë do të bëj që të bjerë manë mbi ju nga qielli; dhe populli do të dalë çdo ditë për të mbledhur racionin e ditës...

Eksodi 16:4

Kur u dha izraelitëve bukën nga Qielli, Perëndia nuk e bëri këtë vetëm për t'i ushqyer, por për të vënë në provë besimin e tyre tek Ai. Ai i urdhëroi që të merrnin vetëm atë që u nevojitej për atë ditë dhe të besonin se, kur të vinte e nesërmja, Ai do të siguronte edhe për ditën tjetër. Përfytyro pak se sa e vështirë duhet të ketë qenë për shumë prej tyre. Ata ishin në një shkretëtirë dhe nuk kishin ushqim dhe asnjë mënyrë për të dalë prej saj. Jam i bindur se frika e tyre ishte shumë e madhe. Unë për vete do të kisha patur shumë frikë!

Do të ketë kohë kur Perëndia na provon në drejtime të ndryshme për të parë nëse do të kemi besim tek Ai apo jo. Nëse Izraelitët do të mundoheshin të mblidhnin sot racionin e të nesërmes, ai do të prishej dhe do të binte erë të keqe. Sa shpesh na ndodh që të mbledhim sot atë që na duhet për nesër, sepse shqetësohemi apo ashtu e mendojmë dhe e gjithë kjo na bën të ndihemi keq?

Kohët e fundit u zgjova një mëngjes dhe menjëherë nisa të

mendoja për të gjitha projektet e librave, të cilëve u mbaronte afati rreth së njëjtën kohës. Përveç kësaj, kisha së afërmi një konferencë për të cilën duhet të përgatitesha, disa programe televizive për të bërë, disa takime biznesi dhe disa takime të miat personale! Sa më shumë mendoja për të gjitha gjërat që duhet të bëja në tridhjetë ditët e ardhshme, aq më shumë ndieja një presion nga gjithë mbingarkesa. Perëndia vetëm i foli zemrës sime, duke më kujtuar diçka që e kam mësuar prej kohësh: *Jetoje jetën ditë pas dite*. Aty për aty e ndjeva se si presioni m'u lehtësua, sepse kisha aq përvojë me Perëndinë sa për ta ditur pa kurrëfarë dyshimi se Ai do të na përgatisë që të bëjmë gjithçka që do prej nesh, nëse i marrim ditët njëra pas tjetrës.

Kur e përdorim të sotmen për t'u shqetësuar për të nesërmen, e sotmja na shkon dëm. Është e padobishme! Jezusi na tha të mos shqetësohemi për të nesërmen, sepse e nesërmja ka telashe të mjaftueshme të sajat (shih Mateu 6:34). Perëndia na ndihmon kur ne e vendosim besimin tek Ai, dhe jo kur shqetësohemi apo merakosemi për zgjidhjen që duhet të gjejmë për problemet tona.

Në vitin 2013 ne nxorëm një libër devocionesh ditore me titullin "*Beso tek Perëndia Ditë pas Dite*" dhe ai është kthyer në një prej librave devocionalë më popullorë. Përse? Është popullor sepse ai përfaqëson diçka që e ndiejmë se mund ta bëjmë. Po ta shohësh të gjithë jetën njëherazi, qoftë edhe një javë apo muaj të saj, kjo është diçka e rëndë, por ditë pas dite është e realizueshme. Organizata Alkoolistët Anonimë e përdor këtë parim me burrat dhe gratë që shkojnë tek ata për ndihmë. Shpesh të alkoolizuarit mendojnë se e kanë të pamundur të vazhdojnë jetën e tyre pa pirë më asnjë gotë; frika e dështimit është aq e fortë, saqë as nuk duan që të përpiqen. Por nëse mendojnë ditë pas dite se nuk do të pijnë, kjo është gjë e mundshme. Qëllimi i tyre është që qëndrojnë esëll për atë ditë dhe shumë prej tyre mund të të thonë me saktësi se prej sa ditësh janë esëll, edhe sikur të kenë kaluar plot vite që kur kanë pirë gotën e tyre të fundit.

Për shkak se ky parim vjen drejtpërdrejt nga Fjala e Perëndisë,

ai funksionon në shumë aspekte të jetës sonë. Nëse e vendosim besimin tek Perëndia dhe e jetojmë jetën ditë pas dite ne mund të shpëtojmë nga borxhet, të bëjmë stërvitje, të biem nga pesha, të përfundojmë universitetin, të jemi prindër të një fëmije me nevoja speciale ose të jemi të suksesshëm në gjithçka që duhet të bëjmë.

Më pëlqen ky citat nga një burim i panjohur: “Mundohem ta marr jetën ditë pas dite, por ndonjëherë disa ditë bashkë me sulmojmë njëkohësisht.”

Ndryshimi Ndërmjet Besimit dhe të Besuarit

Shpesh fjalët “besim” dhe “beso” përdoren si sinonime, por a ka një ndryshim mes tyre? Në shumë gjëra ato janë të ngjashme, sepse të dyja kërkojnë besim tek Perëndia, por “besimi” është një emër dhe prandaj është diçka që e kemi, ndërkohë që “beso” shpesh përdoret si folje dhe është diçka që ne e bëjmë.

*Të besosh do të thotë të
vësh besimin në veprim.*

Perëndia na jep besim. Fjala e Tij thotë se çdo njeriu i është dhënë një masë besimi (shih Romakëve 12:3), por çdo individ e ka vetë në dorë se çfarë do të bëjë me të. Të besosh do të thotë të vësh besimin në veprim.

Besimi na është dhënë. Pa mendo pak për të gjithë gjërat që njerëzit i besojnë në vend të Perëndisë – sistemet financiare të botës, qeveritë, arsimit, njerëzit e tjerë, fondet e pensionit, vetëvetja, e me radhë. Ndër të gjitha gjërat ku njerëzit e vendosin besimin, Perëndia është burimi i vetëm që është plotësisht i besueshëm.

Dua që t'i kushtosh vëmendje kësaj shprehjeje: “Vendose besimin tek Perëndia.” “Vendose” është një fjalë që shpreh veprim; kur vendosim diçka diku, e bëjmë bazuar mbi një

vendim që marrim. Unë mund ta vendos këtë kompjuter sërish në karikues kur të mbaroj punë, që të jetë plotësisht i karikuar dhe gati për ta përdorur herën tjetër, ose mund ta lë të hapur mbi divan dhe herën tjetër që do të më duhet, nuk do të ketë bateri dhe nuk mund të bëj punë me të. Mund të rrezikoj me mendimin se nuk do t'i bjerë bateria, por nëse ndodh, do të zhgënjehem. E njëjta gjë ndodh edhe kur e vendosim besimin tek diçka apo dikush tjetër përveç Perëndisë. Mund të rrezikojmë me mendimin se gjërat do të shkojnë mirë, por përvoja jonë na mëson se kjo nuk ndodh gjithnjë.

Kuptohet, ka njerëz dhe gjëra të cilat janë të besueshme, por nuk ka garanci se rezultati i përfutur do të jetë gjithnjë i kënaqshëm. E them me bindje se, pasi eca me Perëndinë për tre çerek të jetës sime, jam plotësisht e kënaqur me rezultatin që dha vendosja e besimit tek Ai. Edhe pse gjërat nuk më kanë dalë gjithnjë siç i kam menduar, ose ashtu siç do të doja të shkonin, tani e kuptoj se Perëndia ka bërë gjithnjë më të mirën.

Nëse nuk e ke bërë ende këtë gjë, a do të marrësh vendimin për ta vendosur besimin tek Perëndia në çdo situatë të jetës tënde? Mendo për të ditë pas dite dhe do ta kesh më të lehtë. A mund të besosh sot tek Perëndia? A do ta vendosësh besimin tek Perëndia për të sotmen? Cilado qoftë situata sfiduese me të cilën po përballësh sot, a do t'ia dorëzosh Perëndisë e ta vendosësh besimin tek Ai?

Bibla është e mbushur me vargje për njerëz që kanë thënë se e kanë “vendosur” besimin e tyre tek Perëndia. Ky ishte një vendim që ata e morën. Shpesh autorët përdorin shprehjen “unë do të” kur flasin për vendosjen e besimit të tyre tek Perëndia. Marrja e vendimit është pjesa e parë, sepse më pas kërkohet një vazhdimësi, qoftë edhe orë pas ore, nëse kjo është mënyra e nevojshme. Në fakt, qëllimet e vogla realizojnë gjëra të mëdha.

Bibla thotë:

O Zot, Perëndia im, po *kërkoj* strehim te ti; shpëtomë nga tërë ata që më përndjekin dhe çliromë.

Psalmi 7:1

Kur të kem frikë, do të mbështetem te ti.

Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj fjalën e tij; kam *vënë* besimin tim te Perëndia, nuk do të kem frikë. Çfarë mund të më bëjë njeriu?

Psalmi 56:3-4

Është më e lehtë ta vësh besimin tek Perëndia në ditët kur jeta jote shkon mirë, por do ta kesh më të vështirë në ato ditë kur gjërat nuk shkojnë dhe aq mirë. Nëse po përballesh me diçka me të vërtetë tragjike apo të dhimbshme, do ta kesh të vështirë, por duhet të kujtojmë që Perëndia nuk na thotë kurrë që të bëjmë diçka që nuk mund ta bëjmë. Ne mund të besojmë tek Perëndia ditë pas dite! Edhe në ato ditë kur duhet të thuash me mijëra herë “Do ta vendos besimin tim tek Perëndia”, ia vlen që ta bësh. Kjo gjë jo vetëm që e nderon Perëndinë, por na lehtëson barrat që nuk jemi të përgatitur t’i mbajmë dhe që as duhet t’i mbajmë.

Ishte gjë e frikshme për mua kur u diagnostikova me kancer gjiri në vitin 1989 dhe impulsi im i parë ishte të shqetësohesha. Mendja ime ishte e mbushur me pyetjet “po sikur”, por Perëndia më kërkoi që të thosha: “Perëndi, kam besim tek Ti”, në vend që të flisja për frikërat dhe shqetësimet e mia. Disa ditë më është dashur ta përsëris herë pas here, por nuk hoqa dorë. Më në fund erdhi dita e operacionit, për të analizuar gjëndrat limfatike e për të parë nëse kanceri ishte përhapur tek to dhe këtu më është dashur me të vërtetë të vendos besimin tek Perëndia ndërsa prisja rezultatet e analizave. M’u duk sikur u desh një kohë e gjatë, por ditë pas dite i thosha vetes vazhdimisht “Perëndi, kam

besim tek Ti”. Më në fund përgjigjet e analizave dolën dhe ishin pozitive. Kanceri nuk ishte përhapur tek gjëndrat limfatike, por doktorët nuk ishin të sigurt nëse nevojitej ndonjë trajtim tjetër. Këtë mund të ma thoshte vetëm një onkolog. Lashë një takim me onkologen, por kuptohet, u desh një farë kohe para se ajo të më vizitonte, ndaj u përballa me të tjera ditë besimi tek Perëndia para se të mësoja se si do të rridhte jeta ime në muajt në vazhdim. Ne të gjithë e dimë sa e vështirë është të kërkosh përgjigje dhe të presësh për t’i marrë.

Gjatë kohës së pritjes kam patur plot mundësi për ta lënë mendjen time të përfytyronte skenaret më të tmerrshme të mundshme, por më pas Perëndia më kujtonte që të besoja tek Ai. Kur u takova më në fund me onkologen, ajo më tha se nuk kisha nevojë për asnjë tjetër trajtim të mëtejshëm, sepse e kishin pastruar plotësisht kancerin. Mund të vazhdoja jetën time normalisht dhe të bëja një kontroll një herë në vit. Çfarë lehtësimi! Më pas, çdo vit, për shumë vite, kur vinte koha e mamografisë, e rijetoja sërish këtë proces. Një vit radiologu mendoi se pa diçka në skaner dhe donin që të rrija për të bërë një ekografi dhe për këtë m’u desh të prisja një farë kohe. *Po sikur kanceri të jetë shfaqur sërish? Po sikur të jetë përhapur në vende të tjera?* Këto dhe plot pyetje të tjera gjetën kohë që të vërshonin në mendjen time gjatë pritjes, por unë thashë: “Zot, kam besim tek Ti sido që të shkojnë gjërat.”

E bëra ekografinë dhe doli që nuk kisha asgjë! Edhe kësaj herë më shpallën të shëruar nga kanceri, dhe tashmë u bënë njëzet e shtatë vite që nuk e kam më.

Po e tregoj këtë histori për të të thënë që e kuptoj se për të vendosur besimin tek Perëndia shpesh kërkohet që të bëjmë luftën e mirë të besimit, ashtu si Pali i tha Timoteut të bënte tek 1 Timoteu 6:12. Djalli është gënjeshtar dhe mundohet fort të përfitojë nga çdo situatë për të na mbushur me frikë, por ne mund ta prishim planin e tij duke zgjedhur me dashje që ta “vendosim” besimin tek Perëndia!

Ndërsa i lexon këto rreshta, mund të mendosh se e ke vënë besimin tek Perëndia, por gjërat nuk kanë shkuar siç ke dëshiruar. Nëse po, kjo nuk përbën ndonjë habi, sepse gjërat nuk dalin gjithnjë ashtu siç dëshirojmë. Besimi tek Perëndia – ose të them besimi i plotë tek Perëndia – nuk do të thotë që ne do të marrim atë që duam. Kur vendosim që të besojmë Perëndinë, ne marrim një angazhim të plotë për të besuar tek Ai pavarësisht rezultatit. Ne e nderojmë duke besuar se Ai i di gjërat më mirë.

Këtë besim të plotë e dëgjojmë edhe tek fjalët e Jobit që tha: “Ja, ai do të më vrasë, nuk kam më shpresë; sidoqoftë, do ta mbroj para tij qëndrimin tim.” (shih Jobi 13:15). Jobi e dinte se Shpenguesi i Tij jeton dhe në fund do të ngrihet mbi tokë (shih Jobi 19:25). Besimi me bindje që Jobi kishte tek Perëndia është mesazhi më i rëndësishëm në librin e Jobit. Shpesh ne përqëndrohemi tek arsyeja përse ai vuajti, saqë na kalojnë pa u vënë re mësimet e tjera të atij libri. Besimi i Jobit më mahnit dhe shoh që këto Shkrime më sfidojnë dhe fuqizojnë që të besoj tek Perëndia pavarësisht asaj që përjetoj.

Jobi nuk u ankua dhe nuk mendoi se e meritonte vuajtjen që përballoi, por nuk reshti kurrë së besuari tek Perëndia. Në fund Perëndia i ktheu dyfishin e gjithçkaje që kishte humbur dhe ma merr mendja se ai përjetoj një ndjenjë madhështore. Unë besoj fort se Perëndia i shpërblen ata që e vendosin vazhdimisht besimin tek Ai.

Të paktë janë ata nga ne, në mos asnjë, që mund të përjetojmë diçka tragjike pa u ankuar sado pak, e me siguri mendojmë se nuk i meritojmë telashet tona, po aq sa nuk i meritonte Jobi. Por edhe në vuajtje ne mund të zgjedhim të besojmë tek Perëndia ditë pas dite dhe, nëse e bëjmë, atëherë mund t’ia dalim mbanë në çdo gjë.

Si Do të Jetë e Ardhmja Ime?

Të gjithë mendojmë se do të ishte mirë ta dinim që tani të ardhmen. Njerëzit harxhojnë miliona dollarë tek fallxhorët apo lexuesit e fatit, me shpresën se do të marrin informacion për të ardhmen e tyre. Fjala e Perëndisë i dënon praktika të tilla, por interesante është që njerëzit harxhojnë shumë para për këto lloj gjërash. Kur besojmë tek Perëndia, nuk e kemi të nevojshme të bëjmë të tilla gjëra, sepse e dimë se Ai do të na e zbulojë të ardhmen në kohën e Tij dhe, derisa ta bëjë këtë gjë, ne do të ruajmë besimin tek Ai.

Abraham Linkoln ka thënë: “Gjëja më e mirë përsa i përket së ardhmes është që ajo vjen ditë pas dite.”⁹ A duam ta dimë me të vërtetë të ardhmen tonë? Mendoj se, po ta mësojmë, do të pendohemi më pas që e kërkuam këtë gjë. Çdo jetë njerëzore është e mbushur me gjëra të mira sikurse edhe me disa gjëra që nuk janë të mira. Po të shihnim të ardhmen, një pjesë e saj mund të na gëzonte, por ai entuziazëm do të lëkundej pasi të shihnim të gjitha gjërat që do të jenë të vështira, të dhimbshme, zhgënjyese apo sfiduese.

Fakti që ditët e vështira në vijnë herë pas here, na përgatit që të përballemi me to pa hequr dorë. Ne mund të bëjmë gjithçka ditë pas dite nëse e vendosim besimin tek Perëndia, mbështetemi dhe prehemi tek Ai. Të menduarit e tepruar për problemet tona e dobëson mendjen tonë deri në pikën që duam të heqim dorë nga jeta. Po ta dinim të ardhmen, do të tundoheshim të mendonim dhe shqetësoheshim për të gjitha gjërat e vështira që pamë se janë pjesë e saj dhe me siguri do të mbingarkoheshim. Kam siguri të madhe se, nëse Perëndia do të donte që ta dinim të ardhmen, do ta kishte gjetur patjetër mënyrën për të na e treguar. Gjithçka që Ai na e fsheh, e fsheh për një arsye të mirë, ndaj le të prehemi në faktin që Ai do të na e zbulojë atë që duhet të dimë në kohën e duhur.

Të gjithë ne me raste jemi të shkurajuar dhe në raste të tjera me moralin të ngritur, ndaj Pali na inkurajon që të jemi të lumtur në të dyja gjendjet (shih Filipianëve 4:11-12). Perëndia i përdor që të dyja në jetën tonë. Jo të gjitha stinët janë të njëjta, por duke bashkëvepruar me njëra-tjetrën, ato krijojnë një jetë të bukur. Pasi kalojmë një stinë të gjatë dimri, me siguri pranvera do të fillojë dhe lulet do të çelin edhe një herë në jetën tonë.

Unë nuk di gjithçka që ka e ardhmja për mua, por besoj se do të jetë madhështore dhe besoj se ashtu do të jetë edhe e jotja. Le ta marrim jetën ditë pas dite dhe të shijojmë fitoren që Perëndia na jep përmes besimit tek Ai me gjithë zemrën dhe mendjen tonë. Të lutem mos bëj gabimin që të harxhosh të sotmen duke u shqetësuar për të nesërmen! Perëndia të mban në duart e Tij, ti je në mendjen e Tij dhe mund të bësh atë që duhet përmes Tij, që është forca jote (shih Filipianëve 4:13).

KAPITULLI 14

E panjohura

Kush prej jush ka frikë nga Zoti dhe dëgjon zërin e shërbëtorit të tij? Kush ecën në terr pa asnjë dritë, le të ketë besim në emrin e Zotit dhe të mbështetet te Perëndia i tij!

Isaia 50:10

Është një gjë të besosh tek Perëndia kur mendojmë se kemi një ide mjaft të qartë për atë që po ndodh në jetën tonë, ose kur mendojmë se i kemi të gjitha gjërat të zgjidhura dhe një plan të përcaktuar që do të na hapë dyert që të arrijmë aty ku duam. Megjithatë, është një gjë tërësisht tjetër kur jemi në errësi të përsëritshme apo të ardhmes.

Charles Spurgeon ka thënë: “Të besosh Perëndinë në dritë është asgjë, por ta besosh në errësi – ky është besim.”¹⁰ Njeriu ka një dëshirë të zjarrtë për të ditur gjëra. Ai kërkon të jetë i informuar mirë, sepse beson se kjo i jep një farë kontrolli mbi jetën e tij. Por kur nisim një marrëdhënie me Perëndinë, ne duhet të heqim dorë nga kontrolli dhe të besojmë se Ai do të drejtojë shtegun tonë. Shumica prej nesh nuk mund ta bëjmë këtë gjë pa marrë një ndihmë nga Perëndia, prandaj Ai na ndihmon! Ai na lejon që të përjetojmë situata të cilat nuk mund t'i kuptojmë dhe zgjedh të mos na japë përgjigje atëherë kur ia kërkojmë ato.

Jeta është e mbushur plot me mistere dhe alternativat tona për zgjidhjen e tyre janë të kufizuara. Mund të merakosemi apo të pështjellohemi teksa përpiqemi të kuptojmë ato gjëra që gjenden të fshehura vetëm brenda njohurisë së Perëndisë, ose mund të pyesim njerëzit e tjerë për të marrë mendimin e tyre lidhur me atë që po ndodh në jetën tonë. Megjithëse kjo gjë ndonjëherë mund

Rruga më e shpejtë drejt paqes është të mësojmë të besojmë tek Perëndia.

të na ndihmojë, po ashtu mund të shtojë edhe paqartësinë tonë. Rruga më e shpejtë drejt paqes është të mësojmë të besojmë tek Perëndia.

Kam bindjen se besimi tek Perëndia është një nga mënyrat se si mund të tregojmë nderim ndaj Tij. Kjo gjë tregon respekt dhe shpall që ne kemi besim në Fjalën e Tij dhe në karakterin e Tij.

Fryma e frikës është rrënja e dëshirës sonë të pushuar për të patur të gjitha përgjigjet e jetës. Ne duam të dimë se çfarë do të ndodhë më vonë dhe mënyrën e saktë se si do të jetë e ardhmja jonë. Nuk duam të kemi surpriza, të paktën jo nga ato që nuk janë plotësisht të gëzueshme.

Megjithëse ka shumë gjëra që Perëndia na i zbulon, Ai nuk e bën këtë gjë gjithë kohës dhe, kur nuk e bën, besimi është siguria që nuk na lë në baltë. Kur besojmë Perëndinë dhe jemi të gatshëm të bëjmë durim, do të shohim se Ai nuk na braktis kurrë.

E kuptoj se padituria është diçka shqetësuese, që na shkakton stres. Mendjet tona kalojnë nga një gjë në tjetrën, në përpjekjen për të gjetur çdo gjë që mund të ketë kuptim, por, si për çudi, edhe kur mendojmë se i kemi kuptuar të gjitha gjërat, prapë mund të gabohemi. Na pëlqen që gjithçka ta kemi të fshehur diku në një vend të vogël e të mirë në jetën tonë, por ka raste kur jeta jonë është e ngatërruar dhe aspak e rregullt. Askush, përfshirë Perëndinë, nuk po bën atë që duam, ndaj shqetësimi na mbërthen. Shumë herë në jetën time i kam bazuar pritshmëritë e mia tek ajo që *mendoja* se do të ndodhte dhe jam dërrmuar kur ka ndodhur e kundërta.

Të tilla situata mund të shërbejnë si mënyrë që ne të mësojmë, por që kjo të ndodhë, ne duhet të qetësohemi dhe t'i kërkojmë Perëndisë të na tregojë se ku gabojmë në arsyetimin tonë. Në rastin tim, kam vënë re se si kam bërë plane sipas mënyrës që doja të ndodhnin gjërat, në vend që të mendoja për atë që donte Perëndia.

Hapi më elementar i besimit që duhet të hedhim në situatat e jetës sonë është të themi: “Zot, kjo është ajo që dëshiroj të më ndodhë, por u bëftë vullneti Yt dhe jo i imi!”

Në ditët e para të shërbimit tim, zgjedha një grup miqsh që mendova se do të punonin me mua dhe do të më ndihmonin në ndërtimin e gjërave që Perëndia më kishte zbuluar, që do t'i bëja si mësuese e Fjalës së Tij. Të lutem, ki parasysh që thashë se ata i zgjedha *unë*. Këtë e bëra pa u lutur dhe pa e përfshirë Perëndinë në zgjedhjet e mia. Kur Jezusi zgjodhi dishepujt e Tij (burrat që punuan me Të), Ai u lut gjithë natën përpara se t'i bënte ato zgjedhje (shih Luka 6:12-13).

Njerëzit që zgjedha nuk ishin zgjedhja e Perëndisë dhe çdo gjë shkoi katastrofë që më shkaktoi shumë dhimbje personale emocionale. Ata përhapën fjalë për mua, gënjyen, bënë akuza të rreme dhe për pak më devijuan nga rruga e caktimit tim që pa hedhur ende hapat e para.

Zgjedhja e personave me të cilët kemi marrëdhënie janë të rëndësishme, në veçanti nëse jemi të lidhur me ta në një mënyrë të ngushtë dhe personale. Shpesh Satani përdor njerëz, edhe të krishterë, për të na plagosur dhe dobësuar. Njerëzit mund të jenë të sinqertë dhe ta kenë sinqerisht gabim. Ky grup njerëzish mendonte se Perëndia u thoshte gjëra për mua, të cilat nuk ishin aspak të vërteta, dhe krenaria e tyre në fund u bë rënia e tyre.

Pas shumë situatash të tilla në jetë, kam mësuar me pahir se lutja duhet të jetë pararendësja e çdo vendimi të rëndësishëm që marrim.

Lutja duhet të jetë pararendësja e çdo vendimi të rëndësishëm që marrim.

Supozimet dhe aludimet tona nuk i pëlqejnë Perëndisë! Mos bëj gabimin që të planifikosh dhe më pas të lutesh që Perëndia t'i realizojë planet e tua. Në fillim lutu dhe lejoje Frymën e Shenjtë të të udhëheqë drejt vullnetit të mirë të Perëndisë për jetën tënde.

I Kënaqur që Nuk Di

Apostulli Pal ishte një njeri tepër i arsimuar e, megjithatë, arriti në një pikë në jetën e tij ku tha: “Sepse e vendosa që të mos di tjetër gjë ndër ju, veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar.” (1 Korintasve 2:2). Kur ua paraqiste ungjillin njerëzve, ai u thoshte se shpëtimi përmes Krishtit ishte një mister dhe një e fshehtë e Perëndisë, por që ai kishte zgjedhur ta besonte atë në vend që të mendohej ta kuptonte. Ka me mijëra njerëz që nuk pranojnë të shijojnë përfitimet e një besimi të thjeshtë, si ai i një fëmije. Duan që të kuptojnë me mendje të gjitha hollësitë e kryqit të Krishtit dhe shpëtimin përmes Tij, por ai mund të kuptohet vetëm me zemër, jo me mendje.

Nëse të gjitha pyetjet që kemi për jetën kanë marrë përgjigje, atëherë përse duhet besimi? Mund të themi se shpesh besimi zë vendin e përgjigjeve! Ne duhet të kërkojmë të njohim Fjalën, të njohim Perëndinë, dhe të njohim vullnetin e Tij, në vend që të kërkojmë pafundësisht të dimë të gjitha përgjigjet lidhur me rrethanat tona. Kur njerëzit na pyesin se çfarë do të bëjmë kur të përballemi me një problem, ne duhet të themi vetëm: “Nuk e di.” I thuaj njerëzve se po lutesh për gjithçka dhe që je i sigurt në zemër se Perëndia do të të japë drejtim në kohën e duhur. Edhe sikur të tingëllosh më i sigurt se ç’je në të vërtetë, është gjithsesi gjë e mirë që ta shprehësh besimin tënd. Nëse zgjedhim t’i besojmë Perëndisë, ndjenjat tona do të përputhen më pas me vendimin tonë.

Kuptohet që nuk ka asgjë të gabuar që të kërkosh përgjigje për misteret e jetës, por, kur kemi paqartësi apo shqetësim, kjo është

një shenjë që tregon se e kemi tepruar me këmbënguljen për të marrë një përgjigje.

Njerëzit përjetojnë shumë paqartësi në jetë dhe unë besoj se pjesa më e madhe e saj vjen nga nevoja e paekuilibruar për të ditur gjithçka. A mund të kesh besim tek Perëndia kur je në errësirë dhe nuk e kupton situatën tënde aktuale? Ky është ai lloj besimi që kërkon Perëndia. Ai do që ne ta besojmë Atë, në veçanti kur jemi në errësirë, ose kur jeta është një mister dhe ne nuk e shohim Atë të veprojë apo nuk e ndiejmë praninë e Tij. Në fakt, këto kohë janë të vlefshme për ne, sepse na ndihmojnë që të rritemi në besim. Bibla flet për besimin e paktë dhe besimin e madh; atëherë përse të kënaqemi me një besim të vogël kur mund të zhvillojmë një besim të madh duke besuar tek Perëndia në kohë të vështira?

“Nevoja për të Ditur”

Para ca kohësh po shihja një film me agjentë të FBI-së të niveleve të ndryshme të sigurisë. Njëri dukej sikur kishte informacion konfidencial për një çështje, ndërkohë që tjetri nuk ishte në dijeni për të dhe, kur e pyeti për informacionin, ky i fundit iu përgjigj se gjithçka i jepej në bazë të “nevojës për të ditur”. Me fjalë të tjera, të vetmit njerëz të informuar për hollësitë e një çështjeje ishin ata që duhet ta dinin patjetër.

Mendoj se kështu funksionon edhe Perëndia. Nëse duhet të dimë diçka, të jemi të sigurt se Ai do të na e thotë, por nëse nuk ka nevojë ta dimë, ose nëse është më mirë të mos e dimë, atëherë nuk do të na e thotë dhe ne mundemi dhe duhet të mësojmë të kënaqemi me këtë gjë.

Njohja e disa gjërave mund të rëndojë shpirtin tonë dhe mund të na shkaktojë shqetësim dhe ankth për të cilat nuk kemi nevojë. Në raste të tilla paqja jonë vjen duke mos ditur asnjë gjë! Para një jave po flisja me dikë në telefon dhe u hap biseda për një temë të

pakëndshme përsa i përket imoralitetit të një personi që e njohim të dyja. Po flisnim, por me kujdes që të mos bënim thashetheme apo pa përmendur gjëra të panevojshme. Shoqja ime më bëri një pyetje lidhur me atë situatë dhe, para se të mendohesha nëse duhet t'i jepja përgjigje apo jo, ajo më tha: “S’ka gjë, më mirë të mos e di.”

Mendoj se me këtë ajo tregoi pjekuri shpirtërore, që shërben si shembull për ne të gjithë. Ka ndryshim ndërmjet dëshirës për të ditur diçka nga kureshtja apo për të kontrolluar situatat dhe dëshirës për të ditur diçka sepse duhet ta dish patjetër. Në vend që të ngatërrohemi dhe shqetësohemi teksa përpiqemi të arsyetojmë dhe të ngremë pyetje për gjërat në jetë, përse të mos besojmë thjesht se Perëndia do të punojë me ne në bazë të “nevojës për të ditur”?

Ka situata në Bibël ku njeriut i thuhet që të diskutojë me Perëndinë, por kjo nuk do të thotë se duhet të mundohemi të zbulojmë gjëra që Perëndia nuk është gati t'i zbulojë. Më poshtë kemi dy shembuj nga Shkrimi që tregojnë ndryshimin ndërmjet diskutimit sipas vullnetit të Perëndisë dhe jo sipas vullnetit të Perëndisë.

Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe si purpur, do të bëhen si leshi.

Isaia 1:18

Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në gjykimin tënd.

Fjalët e urta 3:5

Edhe një herë dua ta qartësoj se nuk është e gabuar t'i bësh pyetje Perëndisë. Shpesh Atij i pëlqen të diskutojë me ne. Por mos lejo kurrë që një diskutim i shëndetshëm të bëhet i pashëndetshëm

apo jo i perëndishëm. Lejoje paqen të mbizotërojë në jetën tënde (shih Kolosianëve 3:15). Me fjalë të tjera, lejo që paqja të jetë faktori vendimtar për të kuptuar nëse Perëndia do të kënaqet ose jo me pyetjet e tua.

Aty ku Duket Sikur nuk ka Zgjidhje

Nëse e bindim veten se për problemin tonë nuk ka zgjidhje, atëherë do të pushtohemi nga frika. Sa shpesh themi apo i dëgjojmë të tjerët të thonë: “Nuk është e mundur që kjo gjë të zgjidhet”? Vetëm ngaqë ne nuk e dimë zgjidhjen, kjo nuk do të thotë se nuk ka një zgjidhje.

Jezusi tha për Vetën e Tij: “Unë jam udha” (Gjoni 14:6). Isaia tha se Perëndia “do t’i bëjë të verbrit të ecin nëpër një rrugë që ata nuk e njihnin” (Isaia 42:16). Perëndia është në gjendje që të na drejtojë në errësirë, sepse për Të errësira është e njëjta gjë me dritën. Ne mund të jemi në errësirë për atë që po ndodh, por Perëndia është dritë, ndaj Ai nuk qëndron kurrë në errësirë. Davidi, psalmisti, kur shkroi një nga kapitujt më madhështorë në Bibël për besimin e plotë tek Perëndia, tha:

Vetëm ngaqë ne nuk e dimë zgjidhjen, kjo nuk do të thotë se nuk ka një zgjidhje.

Në rast se marr krahët e agimit dhe shkoj të banoj në skajin e detit,

edhe aty dora jote do të më udhëheqë dhe dora jote e djathtë do të më kapë.

Po të them: «Me siguri terri do të më fshehë», madje edhe nata do të bëhet [e vetmja] dritë rreth meje:

terri vetë nuk mund të të fshehë asgjë, madje nata shkëlqen si dita; terri dhe drita janë të barabarta për ty.

Psalmi 139:9-12

Është krejtësisht e zakonshme që, pasi kalojmë një periudhë të gjatë me sprova, ose po përballemi me diçka jashtëmase të vështirë, të shkurohemi dhe të nisim të mendojmë se kjo do të jetë gjendja e përhershme e jetës sonë. Ne mendojmë gjëra të tilla: *“Kjo gjë nuk do të marrë fund kurrë. I provova të gjitha ato që di dhe asgjë nuk funksionon. Nuk ka asnjë zgjidhje!”* Por Perëndia ka një tjetër histori për të treguar. Ai thotë:

Mos kujtoni [me ngulm] më gjërat e kaluara, mos shqyrtoni më gjërat e lashta.

Ja, unë po bëj një gjë të re; ajo do të lëshojë degë; nuk do ta njihni ju? Po, do të hap një rrugë nëpër shkretëtirë, do të bëj që lumenjtë të rrjedhin në vendet e vetmuara.

Isaia 43:18-19

Këto Shkrime më kanë inkurajuar shumë herë në jetën time dhe lutem që të jenë inkurajim edhe për ty. Kur je i lënduar, kujto që *Perëndia do të gjejë një zgjidhje!*

Mendo për një kohë në jetën tënde kur Ai të ka hapur një rrugë aty ku ti mendoje se nuk kishte zgjidhje dhe kujto që Ai do ta bëjë sërish! Rrugët e Tij nuk janë rrugët tona, por, siç e thotë edhe Isaia, Ai mund të hapë një rrugë në shkretëtirë dhe mund të sjellë një lumë në shkretëtirën e jetës sonë.

Edhe kur vendosim të besojmë se Ai do të gjejë një zgjidhje, prapë mund të vazhdojmë me pyetje si: “Kur do ta bëjë Ai këtë gjë?” Vetëm Perëndia e di me siguri dhe, në pjesën më të madhe të rasteve që e pyesim për këtë gjë, Ai nuk duket i interesuar për të na dhënë një përgjigje. Mbase e bën këtë gjë ngaqë do që ne të besojmë tek Ai.

KAPITULLI 15

Në Dhomën e Pritjes së Perëndisë (Pjesa 1)

Dy luftëtarët më të fuqishëm janë durimi dhe koha.

Leon Tolstoi

Nëse ngjan deri diku me mua, të mësosh të jesh i duruar është një nga sfidat më të mëdhaja në jetë.

A ke qenë ndonjëherë në sallën e pritjes në spital ku familjarë apo të afërt presin që doktori t'ju thotë diçka lidhur me dikë që ata e duan dhe që ka bërë operacion? Shumica e njerëzve që presin duken pak në ankth dhe pamja në fytyrat e tyre është e tensionuar dhe tregon shenja shqetësimi. Ata presin që t'ju jepet rezultati, por aktualisht nuk dinë asgjë. Ata presin, e presin, e presin. A do të jetë lajm i mirë apo lajm i keq? Nëse pritja zgjat disa orë më shumë nga ç'mendonin, atyre që presin mund t'ju shtohet ankthi. Mendimet e tyre mund të bëhen më të errëta dhe më negative dhe për botën kjo është mëse e kuptueshme.

Pyetja e madhe është: “Si ndjehemi kur jemi në dhomën e pritjes së Perëndisë? Jemi në ankth, në gjemba dhe të shqetësuar, apo po presim me durim që të marrim lajmin e mirë? Nëse pritja jonë është shumë më e gjatë nga sa kujtonim se do të ishte, a e ruajmë pozitivitetin dhe shpresën? Shpesh themi se kemi besim tek Perëndia, por a e shfaqim frytin tonë të besimit tek Ai?

Perëndia ka Gjithë Përjetësinë për T'i Zgjidhur Gjërat

Rrallëherë ndodh që Perëndia ta ketë me ngut diçka, kurse ne përgjithësisht i kemi të gjitha me ngut! Nuk na mjafton të dimë se Perëndia do të hapë një rrugë; duam ta dimë se *kur* do ta hapë rrugën. Shkrimi na premton se, në një kohë të caktuar, Perëndia do të bëjë atë ç'ka nevojitet, por kur është koha e caktuar? Është koha që Perëndia e përcakton si kohën e duhur dhe Ai rrallëherë na lejon të dimë se sa do të vonojë ajo. Megjithatë, të jemi të sigurt se nuk do të zgjasë shumë. Zoti ynë e di se sa e kemi kapacitetin dhe Ai nuk do të na shtyjë kurrë përtej asaj pike!

Ajo që na duket si kohë e gjatë, është thjesht një kohë e shkurtër në këndvështrimin e Perëndisë për gjërat:

Por një gjë të mos harroni, të dashur: se pranë Zotit një ditë është si një mijë vjet, dhe një mijë vjet si një ditë.

2 Pjetri 3:8

Perëndia i sheh gjërat nën dritën e përjetësisë; prandaj, Ai nuk e ka me ngut. Ai e sheh fundin që nga fillimi. Perëndia ka qenë tashmë aty ku ne po shkojmë dhe Ai e di me saktësi se çfarë do të ndodhë! Ai ka gjithnjë një arsye të mirë për atë që bën dhe nëse e kemi mësuar se ç'është besimi, kjo gjë na ndihmon të besojmë gjatë një pritjeje të shkurtër apo një pritjeje të gjatë.

Shpesh i duam gjërat para se të jemi të pjekur sa duhet për t'i përballuar në mënyrën e duhur, por Perëndia e di kohën më të mirë dhe unë të siguroj se Ai nuk do të na japë asgjë pa ardhur koha e duhur. Perëndia mund të thotë “Prit”, ose mund të thotë edhe “Jo”, por çdo gjë që vendos Ai do të jetë gjëja e përsosur, e bërë në kohën e përsosur. Çdo gjë që bën Perëndia për jetët tona dhe marrëdhënien tonë me Të është për të mirën tonë!

Sipas Galatasve 5:22, ne si bij të Perëndisë e kemi brenda vetes

frytin e durimit, por zakonisht duhen disa vite ecje me Perëndinë para se ta shohim atë të shfaqet qartazi. Ai depozitohet në ne si një farë, por duhet kohë dhe përvojë që të rritemi dhe të bëhemi të fortë.

Rrënja e fjalës greke të përkthyer “durim” do të thotë “të nënshtrohesh” – me fjalë të tjera, të mos e lëshosh diçka edhe po të jetë e pakëndshme, qoftë edhe e dhimbshme. Do të thotë që t’i çosh gjërat deri në fund. Shumica prej nesh duam që t’i largohemi gjërave që mund të na shkaktojnë ndonjë lloj vuajtjeje. Mendimi se do të durojmë vështirësi pa e ditur të paktën se sa kohë duhet ta bëjmë këtë gjë, është tepër i pakëndshëm. Perëndia nuk na jep gjithnjë përgjigjet që duam, atëherë kur i duam, thjesht ngaqë Ai i kushtohet jetës sonë frymërore dhe për Të ajo është shumë më e rëndësishme sesa një çlirim i çastit nga diçka që duhet ta kalojmë.

Para se të mësoja diçka për besimin tek Perëndia, shqetësohesha sa herë që kisha nevojë që Perëndia të bënte për mua një gjë që e dija se ishte mjaft e lehtë për Të, por që më dukej se Ai nuk kishte ndërmend ta bënte. Tani e kuptoj se, edhe pse asgjë nuk ndryshonte në rrethanat e mia, Perëndia po punonte në mua. Ai po e sprovonte besimin tim dhe, duke bërë këtë gjë, po e rriste dhe po e bënte më të fortë atë. Për shkak se nuk dija se si t’i besoja Perëndisë, jam ndjerë keq gjatë gjithë kohës së pritjes dhe jam e bindur se pritja ime ka qenë më e gjatë nga ç’do të kishte qenë po të kisha mësuar të besoja tek Perëndia.

Jeta bëhet më e lehtë pasi fitojmë më tepër përvojë me Perëndinë. Ne mësojmë se, megjithëse në përgjithësi Perëndia nuk vjen para kohe, në të vërtetë Ai nuk është kurrë vonë – të paktën jo sipas orarit të Tij. Durimi nuk është vetëm aftësia për të pritur, është gjithashtu mënyra se si sillemi ndërsa presim. Në jetë jemi të detyruar që të presim për shumë gjëra, por qëllimi që ka Perëndia për ne është që të “presim me durim”. Pritja me durim është absolutisht e pamundur nëse nuk besojmë se karakteri i Perëndisë është i patëmetë dhe se Ai është i mirë dhe

e shfaq mirësinë e Tij ndaj nesh gjatë gjithë jetës sonë. Thjesht sepse diçka nuk më jep “ndjesi” të mirë, kjo nuk do të thotë se nuk është e mirë. Mbase një ditë do të kuptoj se ajo që mendoja se ishte e keqe, në fund ishte shumë e mirë për mua.

Nuk Është Kurrë Tepër Vonë

Marta dhe Maria i dërguan një mesazh Jezusit për ta njoftuar se vëllai i tyre Llazari ishte i sëmurë. Shkrimi thotë se Jezusi e donte Martën, Marinë dhe Llazarin dhe ata ishin miqtë e Tij të ngushtë. Thënë kjo, edhe kur dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, Ai qëndroi edhe dy ditë të tjera atje ku ishte para se të shkonte ta shihte atë (shih Gjoni 11:3-6). Kur Jezusi arriti, Llazari kishte vdekur dhe kishte katër ditë në varr. Pyetja e natyrshme do të ishte: “Nëse Jezusi i donte kaq shumë, përse priti para se të shkonte ta ndihmonte?”

Ai priti, sepse donte që situata të dukej e pamundur për t’u zgjidhur kur Ai të arrinte atje. Kur Jezusi mbërriti atje, Marta i tha: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur” (Gjoni 11:21). Shpesh ne mendojmë ose themi të njëjtën gjë për rrethanat tona: “Jezus, po të kishe dashur, Ti nuk do të kishe lejuar që kjo të ndodhte.” Sigurisht që zhgënjehemi dhe nuk e kuptojmë përse Perëndia lejon diçka të dhimbshme, të cilën mund ta kishte parandaluar, ashtu siç nuk e kuptoi edhe Marta.

Nëse e njeh historinë e Llazarit, ti e di se Jezusi nuk mendonte se fakti që Llazari kishte qenë i vdekur për disa ditë ishte një një pengesë e pakapërcyeshme. Në fakt, Ai donte që situata të ngjante e pamundur, që të afërmit dhe miqtë e Llazarit, sikurse edhe ne, të mësojmë se me Perëndinë të gjitha gjërat janë të mundura dhe se nuk është kurrë tepër vonë që Ai të bëjë atë që duhet të bëjë. Jezusi e ngriti Llazarin nga të vdekurit dhe jam e bindur se, pasi dëshmuam mrekullinë, të gjithë u gëzuan që ndodhi në atë mënyrë. Megjithëse nuk kam parë kurrë personalisht dikë të

ngrihet nga të vdekurit, kam parë Perëndinë t'u japë jetë shumë rrethanave dhe situatave të vdekura. Mendoj se kjo histori duhet parë si një shembull i së vërtetës që nuk është kurrë tepër vonë që Perëndia të bëjë mrekulli në jetën tonë.

Në vend që të kërkojmë që Perëndia t'i bëjë gjërat sipas mënyrës sonë, ne mund të kujtojmë që, në këndvështrimin afatgjatë, rruga e Tij është gjithnjë më e mirë se e jona. Brenda urtësisë së Perëndisë gjenden të fshehura plot mistere. Nuk e kuptojmë gjithnjë se *përse* gjërat ndodhin në atë mënyrë që ndodhin, por kemi privilegjin që të besojmë tek Perëndia dhe kjo e bën të durueshme dhimbjen tonë.

Durimi Është Fuqi

Durimi na jep fuqi për të shijuar jetën ndërsa presim gjërat që dëshirojmë. Një pjesë e mirë e jetës shkon dëm nga shqetësimet për gjërat që nuk mund t'i ndryshojmë.

Nëse mund të ndryshojmë diçka të pakëndshme, atëherë duhet ta bëjmë, por nëse nuk mundemi, atëherë duhet të besojmë Perëndinë dhe të jemi të vendosur për të mos u shqetësuar ndërsa presim të shohim atë që do të bëjë Ai. Çdo ditë e çuar dëm është ditë që nuk kthehet më dhe njeriu i urtë dhe i kujdesshëm nuk e harxhon kot kohën që Perëndia i ka caktuar këtu mbi tokë.

Një pjesë e mirë e jetës shkon dëm nga shqetësimet për gjërat që nuk mund t'i ndryshojmë.

Nuk ka ndodhur kurrë që shqetësimi, shkurajimi dhe trishtimi të përmirësojnë një situatë të keqe, madje kanë shkaktuar sëmundje, kanë shkurtuar jetën dhe kanë shkatërruar marrëdhëniet. Apostulli Jakob tha se njeriu i duruar është “i përsosur dhe i plotë, pa asnjë mangësi” (Jakobi 1:4). Ua! Kjo mua më tingëllon shumë mirë dhe jam e bindur se edhe ty gjithashtu.

Kur e lexoj këtë Shkrim, shpesh tundohem të mendoj: “*Ah sikur të isha e duruar, por s’kam arritur ende në atë nivel*”, por ne mund të çlirohemi nga padurimi. Ka një mënyrë dhe mënyra është të mendosh gjërat e duhura.

Nëse mendoj se për të qenë e lumtur duhet të zotëroj diçka që dua, atëherë vetë mendimet e mia po më çojnë drejt trishtimit. Por nëse e ndryshoj mendimin tim dhe të them: “*Unë besoj tek Perëndia dhe e di se koha e Tij është e përsosur; prandaj, do të hyj në paqen e Tij dhe do të shijoj jetën ndërkohë që pres*”, atëherë në çastin që po jetoj nuk do të më mungojë asgjë. Ajo gjë që Perëndia do të bëjë për problemet tona nuk do të përshpejtohet nga padurimi ynë. Një gjë është e sigurt – edhe sikur të presim gjatë që Perëndia të veprojë për ne, durimi ka fuqinë që të na dhurojë gëzim gjatë gjithë pritjes!

Sa herë që mendojmë se asgjë nuk po ndodh, në fakt po ndodh. Mendo për një pemë që rritet. Rritjen e saj nuk e shohim, por ajo rritet. Bëhet më e gjatë dhe degët bëhen më të gjera. Thonë që pemët që rriten më ngadalë japin frytet më të mira dhe mendoj se i njëjti parim vlen edhe për njerëzit. Mbase nuk e shohim gjithnjë se si degët tona bëhen më të gjera, por rrënjët tona po futen më thellë. Ndonjë ditë ne do të japim fryt të mirë dhe do ta kuptojmë se jemi rritur gjatë kohës që po prisnim.

Harroje!

Nëse e vëzhgojmë diçka me shumë kujdes, nuk mund ta shohim rritjen e saj; por nëse i qëndrojmë larg për një farë kohe dhe më pas të kthehemi, do të mahnitemi prej saj. Familja ime kishte një copë trualli që duhet ta shisnim dhe, megjithëse kishte më shumë se tri vite që kishte dalë për shitje, nuk kishte ndodhur absolutisht asgjë. Jo vetëm që nuk po e shisnim, por as nuk e kishim parë. Për më shumë se tri vite nuk morëm as edhe një ofertë të vetme, qoftë edhe të keqe! Kjo gjë më shqetësoi, sepse

doja që ta shisja *patjetër*. U luta shumë për të dhe shpalla me besim se ishte e shitur. Dhe çdo ditë kur mendoja se nuk po shitej, prapë ndihesha e shqetësuar. Një mëngjes, kur nisa të lutesha sërish për të, Zoti i foli zemrës sime dhe më tha: “*Harroje atë copë trualli dhe më lejo Mua që të kujdesem për të.*” Menjëherë e kuptova se isha përqëndruar për një kohë tepër të gjatë tek ajo gjë dhe Perëndia donte që ta hiqja mendjen prej saj dhe vetëm të besoja se Ai po punonte.

Sa herë që shitja e pronës më vinte në mendje, mendoja: “*Perëndia po kujdeset për të!*” Më në fund ndjeva paqen e Perëndisë lidhur me këtë gjë dhe brenda dy javëve ajo pronë u shit! Do të doja të thosha se në ato tri vite kam patur durim, por fakti është që nuk pata, dhe padurimi im mund të ketë qenë fare mirë arsyeja përse shitja zgjati kaq shumë. Shpesh mendojmë se po presim Perëndinë, kur në të vërtetë mbase Ai po na pret ne.

Frika se nuk do të marrim atë që duam është një nga arsyet kryesore të padurimit tonë, por edhe një herë më lejo të të them se mund ta ndryshojmë mendësinë tonë dhe kjo gjë do të na ndihmojë pa masë. Në vend që të mendojmë: “*Asgjë nuk po ndodh*” ne mund të mendojmë: “*Nuk shoh asgjë të ndodhë, por besoj se Perëndia po punon.*”

Shpesh mendojmë se po presim Perëndinë, kur në të vërtetë mbase Ai po na pret ne.

Perëndia di gjithçka që ka ndodhur në të kaluarën, që po ndodh tani dhe do të ndodhë në të ardhmen dhe Ai është në kontroll të gjithçkaje – Ai nuk është i anktshëm apo i paduruar. Padurimi ynë vjen nga fakti që nuk e dimë si apo kur do të marrim përgjigje. Sa më pak informacion që kemi, aq më e lehtë është të bëhemi të paduruar në dhomën e pritjes së Perëndisë, por Fjala e Perëndisë dhe përvoja na thonë se koha e Tij është e përsosur dhe pritja që ne nuk e pëlqejmë aspak, në fakt është duke bërë gjëra të mira në ne.

Në Bibël lexojmë histori për ata që ne i quajmë burra dhe gra të mëdhenj të Perëndisë dhe shumica prej nesh kemi dëshiruar në fshehtësi që dëshmitë e tyre të jenë tonat. Të paktën duam të jemi të admiruar njëlloj si ata, megjithëse me siguri nuk dëshirojmë që të kalojmë përvojat e tyre. Ata janë me të vërtetë të mëdhenj, por më lejo të të kujtoj se ata të gjithë kanë pritur në dhomën e pritjes së Perëndisë. Moisiu priti dyzet vite në shkretëtirë. Davidi priti njëzet vite për t'u bërë mbret dhe pesëmbëdhjetë prej tyre u detyrua të fshihej në shpella që Sauli të mos e vriste. Jozefi priti trembëdhjetë vite për çlirimin e tij dhe dhjetë prej tyre i kaloi në burg. Abrahami priti njëzet vite para se të bëhej me fëmijën që Perëndia i kishte premtuar. Nëse ti dhe unë qëndrojmë në dhomën e pritjes së Perëndisë, mbase një ditë do të kemi atë dëshminë e madhe, që dikush do ta lexojë dhe do ta admirojë!

KAPITULLI 16

Në Dhomën e Pritjes së Perëndisë (Pjesa 2)

Ki besim të madh te Zoti; ji i fortë, ki zemër; ki besim të madh te Zoti.

Psalmi 27:14

Është shumë e zakonshme që njerëzit ta keqkuptojnë se çfarë do të thotë në të vërtetë të presësh Perëndinë. Mbase ne e shohim pritjen si një kohë pasive, jo aktive, kur jeta jonë qëndron pezull. Shumica prej nesh e kemi të vështirë të mos bëjmë absolutisht asgjë dhe, nëse e shohim pritjen e Perëndisë me këndvështrimin e gabuar, mund të zbulojmë se keqkuptimi ynë na bën të paafte për të pritur me të vërtetë.

Një studim më i thellë i gjuhës origjinale prej së cilës vjen fjala “prit”, zbulon se në fakt të presësh Perëndinë do të thotë që të jemi shumë aktivë nga ana frymërore. Megjithëse Perëndia mund të na kërkojë që të mos lëvizim për të ndryshuar rrethanat tona, Ai nuk po na kërkon që të mos bëjmë asgjë. Perëndia do që të qëndrojmë në pritje lidhur me atë që Ai po bën dhe Ai dëshiron që ne të kemi shpresë dhe të presim një vepër të mrekullueshme në jetët tona. Ai do që ta falenderojmë për atë që do të bëjë që para se ta shohim atë me sytë tanë natyrorë.

Mendimet dhe qëndrimet tona mund të na japin gëzim gjatë kohës që jemi në dhomën e pritjes së Perëndisë, me kusht që t'i menaxhojmë në mënyrën e duhur. Mendo për këto dy mënyra të të menduarit dhe shiko se cila do të prodhojë gëzim sipas teje: Është ky lloj të menduari:

- *Kam pritur aq gjatë, sa që nuk mendojse mund të pres më shumë.*
- *Asgjë nuk po ndodh!*
- *Mendojse Perëndia më ka harruar fare.*
- *Kam frikë se për problemin tim nuk ka përgjigje.*
- *Më mirë të heq dorë.*

Por është edhe ky lloj të menduari:

- *Mezi pres të shoh se çfarë do të bëjë Perëndia.*
- *Besojse Perëndia po punon edhe pse nuk shoh ende asnjë ndryshim.*
- *Perëndia më do dhe e di se Ai dot të kujdeset për problemet e mia.*
- *Psalmi 139 thotë se Perëndia mendon për mua gjithë kohës, ndaj unë e di se nuk më ka harruar.*
- *Nuk do të jetoj me frikë dhe nuk do të dorëzohem kurrë!*

Është shumë e qartë se cili lloj i të menduarit prodhon gëzimin më të madh. Meqë është kështu, përse priremi drejt mendimeve dhe qëndrimeve negative? Mendja e mishit, për të cilën Pali flet tek Romakëve 8:6 “është vdekje” dhe bazohet tek arsyetimi dhe logjika që të çon në mëkat; prandaj, nëse e ndjekim atë, nuk kemi alternativë veçse të marrim vendime bazuar tek rrethanat tona. Por nëse mendojmë me mendjen e Frymës, për të cilën flitet në të njëjtin varg, ne do të marrim jetën dhe paqen e premtuar

për shpirtin tonë. Nëse kemi mendjen e Frymës ne mund të mendojmë ashtu siç mendon Perëndia dhe mendimet tona do të mbushen me shpresë, pavarësisht se si duken gjërat.

Çfarë po Shikon?

Ne mund të mendojmë me mendjen e mishit ose me mendjen e Frymës dhe kjo zgjedhje na takon neve. Fatkeqësisht, shumë njerëz e jetojnë gjithë jetën e tyre vetëm me mendimet që ju kalojnë nëpër mendje, pa kuptuar kurrë se armiku i tyre, Satani, është burimi i të gjitha mendimeve të tyre negative, të dëshpëruara, me frikë, të mbushura me dyshim. Ata nuk e kuptojnë asnjëherë se mund të vendosin vetë për mendimet e tyre e të flakin tej mendimet e gabuara që nuk përputhen me Fjalën e Perëndisë, për t'i zëvendësuar me mendime që i përshtaten Atij.

Tek 2 Korintasve, kapitulli 4, Pali përshkruan një kohë kur ai dhe të tjerë besimtarë në Krishtin kishin përjetuar rrethana shumë të vështira. Ai tha se ata ishin “në çdo gjë [të shqetësuar, të shtypur në çdo mënyrë] duke u shtrënguar (shtypur) por pa u ngushtuar, duke dyshuar, por jo duke u dëshpëruar, duke qenë të përndjekur (në vështirësi) por jo duke qenë të braktisur [nuk kanë qëndruar vetëm]; duke u rrëzuar, por jo duke u shkatërruar“(4:8-9). Ai na thotë edhe arsyen përse:

Ndërsa ne nuk i drejtojmë sytë ndaj gjërave që duken, por ndaj gjërave që nuk shihen, sepse gjërat që duken, janë për një kohë (të shpejta dhe të përkohshme), kurse ato që nuk shihen, janë të përjetshme.

2 Korintasve 4:18

Pali dhe njerëzit me të cilët ai punoi kishin përjetuar rrethana të këqija dhe jam i bindur se ishin në gjendje t'i dallonin ato, por ata shihnin edhe diçka tjetër. Ata shihnin Jezusin dhe premtimet

e Tij të çlirimit dhe fitores. Ata shihnin jo vetëm me syrin natyror, por edhe me syrin shpirtëror. Ata shihnin me zemër gjërat që nuk mund të shihnin me sy natyror, megjithatë besonin se ishin plotësisht të vërteta.

Ne besojmë tek Perëndia, edhe pse nuk e shohim Atë me sytë tanë natyrorë. Ne besojmë tek engjëjt, besojmë tek forca e rëndesës dhe besojmë se dielli është në qiell edhe kur ditët janë me re. Në fakt, ka shumë gjëra tek të cilat mund të besojmë me bindje edhe pse nuk i shohim, prandaj, përse të mos besojmë se Perëndia po punon ndërkohë që ne presim, edhe pse nuk shohim ende asnjë provë? Sepse nuk e kemi stërvitur veten për të bërë këtë gjë; por kjo mund të ndryshojë.

Jeta jonë e vërtetë është brenda nesh. Ajo që ndodh brenda nesh (mendimet dhe qëndrimet tona) janë më të rëndësishme sesa rrethanat tona. Sado të vështira të jenë rrethanat tona, nëse mbajmë një qëndrim të mirë dhe bluajmë mendime pozitive, të bazuara tek Fjala e Perëndisë, do të mund të përjetojmë paqe dhe gëzim. Unë besoj se një person i dënuar me burg, që ka mësuar të mendojë pozitivisht dhe ka një qëndrim të mirë, mund të jetë më i lirë se një person që jeton në shoqëri, por është i mbushur me urrejtje, mëri dhe një qëndrim negativ. Çdo njeri mund ta përmirësojë menjëherë cilësinë e jetës së tij nëse mendon për ato gjëra që janë të mira dhe nëse ruan fort shpresën.

Ne mund të gjendemi në rrethana të mira, të kemi shumë para, një punë të mirë dhe një familje të mirë, e gjithsesi të kemi një jetë të trishtë sepse jemi mosmirënjohës, egoistë dhe mbase të zemëruar me njerëzit që na kanë lënduar. Por mund të kemi edhe rrethana të vështira, të jetojmë vetëm dhe mezi të mbyllim muajin me paratë që kemi, por prapë të kemi paqe dhe gëzim, sepse jemi mirënjohës dhe e kalojmë kohën tonë duke u përpjekur që të jemi bekim për të tjerë.

Qëndrimi dhe mendimet e tua të takojnë ty dhe askush tjetër nuk të detyron dot t'i kesh të këqija nëse ti nuk do!

Në Shkrim nuk ka prova që tregojnë se Jozefi pati diçka tjetër përveç shpresës dhe një qëndrimi të mirë gjatë atyre trembëdhjetë viteve të tij të pritjes për çlirimin e Perëndisë.

Qëndrimi dhe mendimet e tua të takojnë ty dhe askush nuk të detyron dot t'i kesh të këqija nëse ti nuk do!

Ai kishte një ëndërr për jetën e tij dhe nuk hoqi dorë prej saj edhe pse asnjë nga rrethanat nuk i sinjalizonte realizimin e saj një ditë. (Historinë e Jozefit mund ta lexosh tek Zanafilla 37-50.)

Abrahami priti njëzet vite për të parë përmbushjen e premtimit të Perëndisë për një fëmijë. Njëzet vite është një kohë e gjatë qëndrimi në dhomën e pritjes të Perëndisë.

Jam e bindur se ai pati shumë mundësi për të hequr dorë, por në Shkrim shohim se, megjithëse nuk kishte arsye për të shpresuar, ai shpresoi me besim se ëndrrat e tij do të bëheshin realitet dhe se ai do të shihte të përmbushur premtimin e Perëndisë. Edhe kur mendonte për (shihte dhe mendonte për) pafuqinë e trupit të tij dhe shterpësinë e barkut të Sarës, qëndrimi i tij në premtimet e Perëndisë nuk u lëkund nga mosbesimi apo dyshimi. Ai u bë më i fortë duke i dhënë lavdi dhe lavde Perëndisë. Lavdërimi është një rrëfenjë ose një histori mbi mirësinë e Perëndisë dhe Abrahami duhet të ketë menduar për gjërat që Perëndia kishte bërë gjatë gjithë jetës së tij. Lavdia është shpalosja e të gjithë përsosmërisë së Perëndisë, ndaj edhe një herë Abrahami duhet të ketë konsideruar dhe menduar për të gjitha gjërat madhështore që Perëndia kishte bërë në të kaluarën. Zgjedhja e tij për të kujtuar dhe menduar për gjërat e mira e bëri atë të fortë ndërkohë që ishte në dhomën e pritjes së Perëndisë (shih Romakëve 4:18-21).

A je tani në jetën tënde në dhomën e pritjes së Perëndisë? A mos ndoshta ke qëndruar atje për një kohë shumë shumë të gjatë? A ke qëndruar më tepër nga ç'prisje të qëndroje? Sa mirë po shkon pritja? Cilat janë mendimet e tua dhe qëndrimi yt? Të inkurajoj që të zgjedhësh mendimet dhe qëndrimet që do të të ndihmojnë të presësh me durim Perëndinë, që i bën mirë të gjitha gjërat.

Të Presësh me Shpresë

Fatmirësisht, nuk është e nevojshme që të presim për shpresën në mënyrë që të *ndiejmë* se e kemi atë. Është diçka që vendosim ta kemi sado të vështira mund të duken rrethanat. Perëndia na premton që, nëse do të bëhemi robër të shpresës, Ai do të na kthejë dyfishin e bekimeve tona të mëparshme (shih Zakaria 9:12). Me fjalë të tjera, nëse je i gatshëm të kapesh fort pas shpresës deri në pikën që, çfarëdo gjëje që të ndodhë, ti nuk rri dot pa shpresuar, atëherë Perëndia do të të kthejë gjithçka që ke humbur në jetën tënde dhe do të të japë një bekim të dyfishtë.

Shpresa nuk është vetëm një dëshirë që gjërat të shkojnë mirë; është një forcë e fuqishme që prodhon risi kur ne mbërthehemi me këmbëngulje pas saj. Ndërkohë që presim, një nga gjërat më të dobishme që mund të bëjmë për të qëndruar të fortë në besim dhe të mbushur me shpresë është studimi i zellshëm dhe meditimi i Fjalës së Perëndisë (premtimeve të Tij). Fjala e Perëndisë ka fuqi të brendshme e cila do të inkurajojë dhe fuqizojë ata që e vendosin shpresën e tyre tek Ai.

Davidi, psalmisti, një djalë i ri, i cili po ashtu priti njëzet vite për të parë të realizuar premtimin që Perëndia i kishte bërë, tha këtë:

Unë pres Zotin, shpirti im e pret; unë kam shpresë në fjalën e tij.

Psalmi 130:5

Shpresa duhet të ketë një bazë. Duhet të ketë një arsye për të shpresuar dhe Davidi tha se arsyeja e tij ishte Fjala e Perëndisë. Davidi thjesht e vendosi besimin e Tij tek besnikëria e Perëndisë për të përmbushur Fjalën e Tij.

Përse është studimi dhe meditimi i Fjalës së Perëndisë kaq i dobishëm? Ai është si fara dhe fara gjithnjë prodhon diçka

në llojin e vet. Kur Fjala mbillet në një zemër që është tokë pjellore (e butë dhe e ndjeshme), e vetmja gjë që mund të bëjë është të prodhojë fryte. Këtë parim e shohim në të gjithë Fjalën e Perëndisë, por Marku kapitulli 4 na e shpjegon këtë të vërtetë. Duke folur për farën ai thotë këto fjalë:

Por ato që u mbollën në dhe të mirë (të përshtatur mirë) janë ata, të cilët dëgjojnë fjalën, edhe e presin, dhe japin fryt, një tridhjetë, një gjashtëdhjetë dhe një njëqind.

Marku 4:20

Dua të të inkurajoj fort të lexosh, studiosh, dëgjosh dhe meditosh mbi Fjalën e Perëndisë sa më shpesh të mundesh dhe këtë ta bësh me një zemër me besim, me një zemër të butë (të mirë dhe të dashur). Jakobi na thotë se kur Fjala “mbillet dhe lëshon rrënjë” në zemrat tona, ajo ka fuqinë që të shpëtojë shpirtat tanë (shih Jakobi 1:21). Fjala e Perëndisë na ndryshon dhe na bën të aftë të jemi siç do Perëndia që të jemi dhe të bëjmë atë që Ai kërkon prej nesh. Përsa kohë jemi në dhomën e Tij të pritjes Ai nuk do që të heqim dorë dhe Fjala e Tij do të na japë fuqinë që të qëndrojmë të fortë derisa të vijë koha e Tij e caktuar për shpëtimin tonë.

Vendose shpresën tënde tek Perëndia dhe tek Fjala e Tij! Prit të dëgjosh lajme të mira në çdo çast! Nëse jetojmë me shpresë, do të shohim çlirim nga problemet tona dhe mund të shijojmë edhe udhëtimin e jetës.

Prit me Bindje

Ki shpresë të patundur te Zoti dhe ndiq rrugën e tij, dhe ai do të të lartojë me qëllim që ti të trashëgosh tokën....

Psalmi 37:34

Pritja me shpresë është një aspekt i fitoreve të arritura me sukses në jetët tona, por pritja dhe zbatimi i rrugëve të Tij është një tjetër aspekt të cilin duhet ta marrim parasysh. Shpresoj që të gjithë ne ta njohim rëndësinë e bindjes, por gjithashtu duhet të kuptojmë se, pavarësisht se sa e vështirë mund të jetë me raste, ajo bëhet akoma më e vështirë kur e gjejmë veten në dhomën e pritjes së Perëndisë, në rrethana të vështira dhe nuk kemi parë asnjë ndryshim për një kohë të gjatë. Në kohë të tilla jo gjithmonë kemi dëshirë të bëjmë gjënë e duhur – për shembull të sillemi mirë me të tjerët ose të jemi të dashur me ta, apo të shërbejmë, apo të japim.

Është shumë më e vështirë të shfaqim frytin e Frymës kur në jetën tonë kemi stres dhe presion. Mbase nuk kemi aspak dëshirë që të lutemi dhe të studiojmë Fjalën e Perëndisë; megjithatë, këto janë kohët kur është më e rëndësishme. Bërja e të drejtës ndërkohë që për ne nuk po ndodh diçka e drejtë, ka mundësi të jetë një nga gjërat më të fuqishme që mund të bëjmë.

Bërja e të drejtës ndërkohë që për ne nuk po ndodh diçka e drejtë, ka mundësi të jetë një nga gjërat më të fuqishme që mund të bëjmë.

Pali na thotë të mos lodhemi duke bërë të mirën, sepse do të korrim në kohën e vet (shih Galatasve 6:9). Dua të ndaloj këtu e të të inkurajoj që, ndërkohë që je në dhomën e pritjes së Perëndisë, të vazhdosh të bësh atë që është e drejtë! Bëje

për shkak të dashurisë për Të dhe për shkak se i vlerëson të gjitha gjërat që Ai ka bërë dhe po bën edhe në këtë çast.

Perëndia do që ne të ecim me besim dhe të ecësh me besim do të thotë që të mos ecim në bazë të asaj që shohim apo ndjenjave tona, por bazuar tek ajo që e dimë se është e drejtë. Dhe të bëjmë atë që është e drejtë thjesht sepse gjëja e drejtë ka shumë fuqi. Kjo e tregon qartë që ne besojmë tek Perëndia dhe jemi të përkushtuar për ta nderuar Atë me veprimet tona, pavarësisht rrethanave.

Kur jemi të fortë dhe të palëkundur dhe teprojmë në veprën e Zotit, ne kemi premtimin se puna jonë nuk do të shkojë dëm (shih 1 Korintasve 15:58). Perëndia e sheh gjithnjë besnikërinë, edhe kur askush tjetër nuk e sheh atë. Dhe ata që qëndrojnë këmbëngulës gjatë sprovave, do të marrin kurorën e jetës të fituesit (shih Jakobi 1:12).

Le të besojmë tek Perëndia dhe të presim me padurim shpërblimin tonë, edhe kur jemi në dhomën e pritjes të Perëndisë. Le të shpresojmë se do të na ndodhin gjëra të mira dhe të gëzojmë në shpresën se të gjitha gjërat janë të mundshme me Perëndinë!

KAPITULLI 17

Kur Perëndia Hesht

O Perëndi, mos rri në heshtje! Mos mbyll gojën, mos rri i qetë, o Perëndi!

Psalmi 83:1

Shumë herë kam menduar: “Ah sikur Perëndia të vinte e të ulej këtu me mua dhe të më thotë se çfarë do që unë të bëj!” Jam e bindur se edhe ti në ndonjë çast të jetës tënde ke menduar diçka të ngjashme me këtë. Mendoj se kjo do t’i bënte gjërat shumë më të lehta, por është e qartë se Perëndia ka një tjetër ide, sepse Ai nuk zgjedh ta bëjë këtë gjë. Nëse Ai nuk do që t’i bëjë gjërat sipas mënyrës sonë, na takon neve të mësojmë t’i bëjmë ato sipas mënyrës së Tij. Ai do që të kemi besim edhe kur Ai rri i heshtur!

A të duket ndonjëherë sikur Perëndia ka mbledhur gjërat, është transferuar larg dhe nuk ka lënë adresën se ku do të shkojë?

A të duket ndonjëherë sikur Perëndia ka mbledhur gjërat, është transferuar larg dhe nuk ka lënë adresën se ku do të shkojë? Kur nuk e shohim Perëndinë të bëjë ndonjë gjë në jetën tonë

dhe nuk e dëgjojmë të thotë asnjë gjë, mund të mendojmë se po endemi në errësirë, sikur po kërkojmë të gjejmë rrugën në një labirint. Edhe pse kohë të tilla e sfidojnë besimin tonë, aty mund të mësojmë një mësim të rëndësishëm: të besojmë tek Perëndia

është kur Ai është i heshtur. Fakti që Ai është i heshtur nuk do të thotë se nuk po bën asgjë.

Perëndia qëndroi i heshtur për katërqind vite, që nga mbyllja e Dhjatës së Vjetër e deri tek hapja e Dhjatës së Re, por gjatë asaj kohe po ndodhnin gjëra që në fakt i përgatitën njerëzit për ardhjen e Mesias. Bibla thotë se Jezusi lindi kur u përmbush koha! (shih Galatasve 4:4). Perëndia ka gjithnjë kohën e duhur për çdo gjë. Kur të jetë gati, Ai do të flasë dhe, deri atëherë, detyra jonë është që të hapim veshët për të dëgjuar dhe presim me shpresë.

Le të mendojmë atë që na thotë Fjala e Perëndisë për Elian tek 1 Mbretërve 17:1. Elia i profetizoi popullit se për disa ditë nuk do të binte shi dhe, sigurisht, shiu nuk ra për tri vite e gjashtë muaj. Populli vuajti nga një thatësirë e madhe dhe ka shumë të ngjarë që në atë kohë njerëzit të mos e shihnin me sy të mirë Elian. Ma merr mendja se ai donte të dëgjonte diçka të re nga Perëndia lidhur me thatësirën, por sipas 1 Mbretërve 18:1 “Shumë kohë më vonë, gjatë vitit të tretë, fjala e Zotit iu drejtua Elias”, duke i dhënë atij një tjetër udhëzim. Kësaj here ai do të shpallte se do të binte shi dhe ashtu ndodhi.

Ka edhe të tjera raste kur Perëndia qëndron i heshtur para atyre që kanë besim tek Ai. Ai qëndroi i heshtur me Jobin dhe me Abrahamin. Po të lexojmë kapitullin 23 të Jobit e kuptojmë me qartësi dëshpërimin që ndjeu Jobi ngaqë nuk mund të gjente Perëndinë apo të dëgjonte zërin e Tij. Le të shohim disa nga ato vargje:

Ah, sikur të dija ku ta gjeja, që të mund të arrija deri në fronin e tij!

Jobi 23:3

Ja, po shkoj në lindje, por aty nuk është; në perëndim, por nuk e shoh; Vepron në veri [e kërkoj Atë], por nuk e shoh; kthehet nga jugu, por nuk arrij ta shikoj.

Jobi 23:8-9

Tani dëgjo zërin e besimit të Jobit në mes të gjithë kësaj heshtjeje të tmerrshme të Perëndisë:

Por ai e njeh rrugën që unë kam marrë [Ai është i shqetësuar për të, e vlerëson dhe i kushton vëmendje]; sikur të më provonte, do të dilja si ari [i kulluar dhe i ndritshëm].

Jobi 23:10

Edhe pse Jobi nuk mund ta shihte Perëndinë apo ta dëgjonte Atë, ai tha se besonte se Perëndia po e vëzhgonte dhe ishte i shqetësuar për të. Ai flet për kohën “kur” Perëndia do ta çlironte atë, jo “nëse” Perëndia do ta çlironte!

Abrahami u përball me heshtjen e Perëndisë lidhur me sakrifikimin e birit të tij. Perëndia e kishte udhëzuar Abrahamin të sakrifikonte djalin e tij për të treguar kështu besnikërinë dhe bindjen e tij dhe Ai priti deri në minutën e fundit për t'i thënë Abrahamit që të mos e lëndonte Isakun. Por deri në atë çast Abrahamit i mbetej vetëm të ecte me besim. Ai ishte aq i bindur për besnikërinë e Perëndisë, saqë ndjente se, edhe sikur ta sakrifikonte Isakun, Perëndia do ta ngrinte nga të vdekurit (shih Zanafilla 22:1-12).

Sa për mua, nuk kam përjetuar kurrë diçka aq ekstreme sa ajo që përshkruan Jobi apo Abrahami, por kam patur periudha të gjata heshtjeje kur nuk e kam dëgjuar Perëndinë. Këto janë kohë të vështira kur ne tundohemi të mendojmë se Perëndia nuk është me ne, ose që Ai nuk do t'ia dijë për ne. Mbase mund të mendojmë se edhe e kemi humbur aftësinë tonë për të dëgjuar Perëndinë.

Shumë vite kam jetuar nën presionin e përgjegjësisë “së sforcuar” për të dëgjuar Perëndinë, por më në fund e kuptova se, nëse Perëndia do të më thotë diçka, Ai ka plot mënyra për ta përcjellë mesazhin e Tij tek unë. Në vend që të *mundohesh* të dëgjosh zërin e Perëndisë dhe të shqetësohesh kur nuk e

dëgjon, beso se kur Perëndia të të flasë, Ai do të ta zbulojë Vetën qartësisht.

Në vend që të kesh frikë se nuk do ta dëgjosh Perëndinë, beso se do ta dëgjosh Atë. Nëse Perëndia e di se ti dëshiron me të vërtetë të dëgjosh zërin e Tij dhe se je i gatshëm ta ndjekësh Atë, Ai do të të flasë patjetër në kohën e duhur. Kur u përmbush koha, ose në kohën e caktuar, Perëndia i foli sërish Elias dhe Ai do të flasë edhe me ty sërish!

Gjashtë Gjëra që Duhet Bërë kur Perëndia Është i Heshtur

1. Kur Perëndia është i heshtur, vazhdo të bësh atë që të ka thënë të bësh herën e fundit që beson se e ke dëgjuar Atë të flasë.

Pali i mësoi besimtarët të qëndronin të patundur në lirinë që kishin marrë dhe të mos robëroheshin sërish nga zgjedha e skllavërisë (shih Galatasve 5:1). Mbahu fort pas asaj që ke dhe mos lejo që kohët e heshtjes së Perëndisë ta shkurajojnë dhe dobësojnë besimin tënd.

Të shumta janë gjërat që unë nuk i di, por ka edhe plot gjëra që i di dhe aktualisht në jetën time po bëj në mënyrë aktive të gjitha ato gjëra që e di se duhet t'i bëj. Shpesh më bëjnë pyetjen: “Cili do të jetë shërbimi yt i radhës?” Meqë nuk mund ta parashikoj të ardhmen, në përgjithësi nuk kam një përgjigje të saktë. Nëse kemi planifikuar diçka, mund të flas për të, por, në shumicën e rasteve, bëj vetëm atë që shumica prej nesh bëjmë, që do të thotë jetoj ditët siç më vijnë dhe besoj tek Perëndia. Ajo që vjen më pas do të jetë surprizë për mua sikurse edhe për të tjerët.

Një pyetje tjetër që ma kanë bërë shumë njerëz është: “Çfarë po të thotë Perëndia?” Këtë pyetje ma bëjnë në veçanti në fillim

të vitit, sepse mendohet se duhet të kem një zbulim të ri nga Perëndia tani që faqja e kalendarit ndërroi. Edhe pse 1 Janari mund të shihet si një mundësi për të folur për planet e reja, Perëndia nuk ka gjithnjë një fjalë të re speciale vetëm ngaqë është dita e parë e vitit. Perëndia nuk është një gramafon me monedha që t'i bëjmë kërkesa me raste. Ai flet në kohën e Tij dhe si të dojë Ai dhe, kur është i heshtur, ne vazhdojmë të bëjmë atë që duhet të bëjmë.

Para disa ditësh unë dhe Dejvi po qeshnim me disa miq për një grua që tha se, kur ajo dhe bashkëshorti i saj u martuan, ai ishte tejmase shpirtëror dhe i kishte kërkuar asaj të lexonte çdo ditë një pjesë të caktuar nga Bibla. Kur kthehej në shtëpi pas pune si ndihmës pastor në një kishë lokale, një nga gjërat e para që i thoshte asaj ishte: “Çfarë të tregoi Perëndia sot?” Unë vetëm mund ta përfytyroj presionin dhe dështimin që ajo ka ndjerë nëse është detyruar të thotë: “Asgjë.” Tani është për të qeshur, por nuk besoj se në atë kohë ishte për të qeshur. Mos i bëj as vetes dhe askujt tjetër presion që të japë “një fjalë nga Perëndia”, vetëm nëse do që t'i hapësh një derë mashtrimeve të djallit.

2. Heshtja e Perëndisë duhet të jetë një kompliment për ty.

Mbase Ai nuk po të jep udhëzime specifike ngaqë Ai beson se ti do të marrësh vendimin e duhur. Është e gabuar të besosh se Perëndia do të na e tregojë çdo lëvizje që duhet të bëjmë. Kjo lloj marrëdhënieje është për prindërit dhe foshnjat, jo për bijtë dhe bijat e rritura. Një nga djemtë e mi më tha një mëngjes: “Mami, do të vij pasdreke.” Unë nuk i dërgova një listë me udhëzime se si duhet të silllet me saktësi kur të vijë në shtëpi. Kam besim tek ai dhe besoj se ai e njeh zemrën time dhe do të silllet në mënyrën e duhur. Për shembull: ai nuk do ta lërë hapur derën e jashtme pasi të hyjë brenda. Nuk do ta parkojë makinën tek dera e garazhit të

dikujt tjetër. Nuk do të sjellë me vete dikë që unë nuk e njoh. Nuk ka nevojë që t'ia them këto gjëra, sepse ai i di mendimet e mia.

Perëndia na jep liri për të marrë vendime sipas Fjalës së Tij dhe asaj që dimë rreth vullnetit dhe karakterit të Tij. Kohët e fundit dëgjova një burrë shumë të famshëm të Perëndisë të thotë se Perëndia nuk i ka dhënë kurrë udhëzime specifike në asnjë udhëkryq të rëndësishëm të jetës së tij. Por kishte zbuluar se, në rastet kur duhet të merrte vendime shumë të rëndësishme, teksa lutej për drejtim nga Perëndia, e ndjente se duhet të lëvizte dhe të provonte gjëra të ndryshme derisa të ndjente paqe për gjënë e duhur. Ndaj duhet të kujtojmë se, edhe pse Perëndia mund të na duket i heshtur, Ai komunikon vazhdimisht me ne në mënyra të ndryshme – përmes Fjalës së Tij, paqes, urtësisë dhe përvojës sonë të kaluar dhe gjërave të tjera.

Nëse Perëndia nuk po të thotë me saktësi se çfarë të bësh, atëherë ji i sigurt se Ai beson se ti do të marrësh vendimet e duhura! Është e pamundur të ngasësh një makinë të parkuar, pra, ka raste kur duhet ta vendosim jetën tonë në “marsh” dhe të nisim lëvizjen përpara, para se të zbulojmë nëse po shkojmë në drejtimin e duhur apo jo.

Nëse Perëndia nuk po të thotë me saktësi se çfarë të bësh, atëherë ji i sigurt se Ai beson se ti do të marrësh vendimet e duhura!

3. Mos e krahaso veten me askënd tjetër!

Shpesh dëgjojmë njerëz që flasim për mënyrën se si Perëndia punon me ta dhe supozojmë se Perëndia duhe të punojë edhe me ne në të njëjtën mënyrë, por Ai nuk e bën këtë gjë. Kam lexuar libra të autorëve që të shtyjnë të mendosh se Perëndia qëndron ulur tek koka e krevatit të tyre dhe u jep udhëzime të përditshme për atë që duhet të bëjnë. “Perëndia tha” dhe “Perëndia më tha” janë disa nga shprehjet e parapëlqyera. Edhe unë i përdor këto

shprehje, mbase më tepër nga ç'duhet, sepse ka ndodhur që njerëzit ta keqkuptojnë atë që duam të themi. Ne mund të jemi vazhdimisht të drejtuar dhe të udhëhequr nga Perëndia, por kjo nuk do të thotë se do të shohim një prezantim video hap pas hapi për atë që duhet të bëjmë gjithë ditën, çdo ditë.

Njoh njerëz që duket sikur dëgjojnë gjëra specifike nga Perëndia më shpesh se unë, por kam mësuar të mos e krahasoj veten me askënd. Po të krahasohemi, atëherë nuk do të jemi kurrë të kënaqur në marrëdhënien tonë me Perëndinë. Ne jemi individë dhe Perëndia punon me ne në mënyra të ndryshme për arsye të ndryshme dhe duhet të kemi besim tek kjo gjë. Nëse ndihesh rehat me një person, është e pamundur që të rrish ulur në një dhomë me të dhe të mos thuash asnjë fjalë. Ka ditë kur na mjafton që të besojmë se Perëndia është me ne!

4. Vazhdo fol me Perëndinë edhe nëse mendon se Ai nuk po të përgjigjet.

Ne duhet ta shprehim atë që ndiejmë dhe Perëndia do që të na sigurojë se mund të flasim me Të për gjithçka, sa herë të duam apo të jetë nevoja. Psalmisti David e zbrazti të tërë zemrën e tij para Perëndisë dhe këtë gjë e bëri me sinqeritet të plotë. Shumica prej nesh kemi raste kur kërkojmë dikë me të cilin të flasim. Mbase nuk të intereson se çfarë do të të thotë tjetri; ti do vetëm që dikush të të dëgjojë dhe të ruajë sekretet e tua dhe Perëndia është shumë i zoti për këtë gjë.

5. Vazhdo dëgjo edhe sikur të mos dëgjosh asgjë për një kohë të gjatë.

Veshët e tu të gatshëm për të dëgjuar i tregojnë Perëndisë se zemra jote është e hapur ndaj Tij dhe se ti je në pritje të Tij. Shpesh e

pyes Perëndinë nëse ka diçka për të më thënë dhe qëndroj disa minuta në heshtje. Kjo është mënyra ime për t'iu bindur asaj që Ai na thotë tek Fjalët e urta:

Pranoje në të gjitha rrugët e tua, dhe ai do të drejtojë shtigjet e tua.

Fjalët e urta 3:6

Edhe nëse nuk dëgjoj asgjë kur e bëj atë pyetje, prapë besoj se dëgjimi im ka vlerë. Kam zbuluar se Perëndia mund të qëndrojë i heshtur kur i bëj një pyetje, por më pas do t'i drejtojë rrethanat e mia në një mënyrë të atillë që është shumë e qartë për mua se Ai ishte i përfshirë në rezultatin e situatës sime.

6. Kërkoji Perëndisë të të hetojë.

Ndonjëherë Davidi i kërkonte Perëndisë që ta hetonte për të parë nëse në zemrën e tij kishte diçka jo të drejtë (shih Psalmi 26:2; 139:23-24). Ky është një hap i guximshëm, por që e tregon qartë nëse një person dëshiron me të vërtetë ose jo vullnetin e Perëndisë, cilido qoftë ai.

A mos ndoshta ka ndonjë gjë që na pengon ta dëgjojmë qartësisht Perëndinë? Një mëkat, një qëndrim i gabuar, ose një keqkuptim lidhur me mënyrën se si e dëgjojmë Perëndinë, mund të jetë pengesë për ne. Nuk duhet të kemi frikë të zbulojmë të vërtetën, sepse ajo do të na bëjë të lirë. Kur Perëndia është i heshtur, mbase nuk po bëjmë asgjë të gabuar, por nuk ka gjë të keqe të duam ta dimë.

Megjithëse Perëndia qëndroi i heshtur me Jobin për një kohë të gjatë, Ai më në fund iu përgjigj, por kur e bëri, i tha disa gjëra që me siguri Jobi nuk i priste. Për shkak të shqetësimit të tij, Jobi arriti sa t'i thoshte Perëndisë se nuk e meritonte trajtimin

që iu bë, dhe pak a shumë kërkoi llogari për këtë. Jobi tregoi se mendonte që Perëndia i bëri një trajtim të padrejtë. Ai nuk ishte në dijëni të luftës shpirtërore që zhvillohej në prapaskenë, ashtu sikurse ne shpesh nuk jemi në dijëni të asaj që ndodh në prapaskenë. Bibla thotë se Jobi u pendua, pra është e qartë që ai kishte mëkatuar.

Edhe pse ishte një njeri i drejtë në çdo gjë, kur sprovat e tij filluan, Jobi mendoi se Perëndia nuk po punonte me të në mënyrën e drejtë (shih Jobi 42:3-6). Drejtësia e tij u shndërrua në një lloj vetëdrejtësie që është e rrezikshme për secilin prej nesh. Duket qartë që Jobi kaloi një periudhë të vështirë (me siguri më të keqe se kushdo që kam njohur), por në fund ai tha se tani e njëjtte Perëndinë më mirë se më parë (shih Jobi 42:5). Gjithashtu, Perëndia i ktheu atij dyfishin e gjithçkaje që kishte humbur dhe e bekoi jashtëmase (shih Jobi 42:10-17).

Udhëtimi ishte i vështirë, por përfundoi mirë! Edhe ne duhet të presim të njëjtën gjë. Mos harro: Kur Satani kurdis të këqija, Perëndia do të bëjë të mirën (shih Zanafilla 50:20).

Beso tek Perëndia Kur Gjërat Ndryshojnë

Ata që nuk ndryshojnë mendjen e tyre, nuk mund të ndryshojnë asgjë.

Xhorxh Bernard Shou

Shumë njerëz nuk e pëlqejnë ndryshimin dhe e kundërshtojnë me gjithë forcën. Por, duam apo nuk duam ne, gjërat në këtë botë janë në ndryshim të vazhdueshëm, ndaj nuk ia vlen që të mos e pranojmë. Ajo që duhet të bëjmë është të ndryshojmë këndvështrimin tonë lidhur me ndryshimin, sepse, kur ndryshimi të ndodhë, do ta përballojmë më lehtë jetën. Le të shqyrtojmë atë që mendojnë disa njerëz për ndryshimin.

Disa njerëz këmbëngulin: “E urrej ndryshimin!” Mbase e mendojnë kështu sepse nuk u pëlqen të humbasin kontrollin ose ngaqë janë të pasigurt dhe të frikësuar nga gjërat e reja, apo mbase e kanë bërë zakon të mendojnë se nuk u pëlqen ndryshimi. Disa mendësi mund të bëhen zakone që i mësojmë nga njerëz që na kanë ndikuar në fëmijëri, ose mund të jenë fortësa që Satani i ka ndërtuar në mendjet tona, që ne të mos gëzojmë jetën më të mirë që Jezusi dëshiron për ne.

Ndryshimi është një konstante në jetët e të gjithëve dhe t'i rezistosh atij është një lloj si t'i rezistosh erës kur ka vendosur që

Ndryshimi është një konstante në jetët e të gjithëve dhe t'i rezistosh atij është njëlloj si t'i rezistosh erës kur ka vendosur që të fryjë.

të fryjë. Unë kam një mbesë që është njeri që planifikon dhe sa herë që i ndodh ndonjë ndryshim në planin që ka bërë, ajo e ka të vështirë që të përshtatet; madje kjo i shkakton ankth.

Por ne nuk mund të bëjmë asgjë për ta penguar ndryshimin që të ndodhë, të paktën në disa rrethana. Ka edhe ndryshime që mund t'i parandalojmë, por mbase kështu do të parandalojmë edhe diçka të mirë që Perëndia ka planifikuar! Nuk mund të shkojmë nga niveli ku jemi tek niveli ku duhet të jemi pa kaluar një farë ndryshimi. Është e pamundur të vazhdosh të bësh atë që ke bërë gjithnjë dhe të marrësh një rezultat ndryshe. Disa njerëz duan një rezultat ndryshe nga ai që po përjetojnë, megjithatë e kundërshtojnë me forcë ndryshimin.

Ndrysho Mendjen Tënde për Ndryshimin

Nëse nuk të pëlqen ndryshimi, pyete veten përse. Do të zbulosh që as ti nuk e kupton se për çfarë arsye mban këtë lloj qëndrimi dhe që ndryshimi i thjeshtë i të menduarit do të të japë një këndvështrim krejt të ri për ndryshimin.

Ja disa nga mendimet e dëmshme që mund të kemi për ndryshimin, që nuk bëjnë gjë tjetër veçse na rëndojnë:

- *E urrej ndryshimin.*
- *Kam frikë nga ndryshimi.*
- *Nuk më pëlqen ndryshimi.*
- *Dua ta kem në kontroll atë që ndodh në jetën time.*
- *Më pëlqen mënyra si janë gjërat tani dhe nuk dua t'i ndryshoj.*

Ja disa nga mendimet dobiprurëse që mund të kemi për ndryshimin, të cilat do të na ndihmojnë ta përjetojmë atë me gëzim:

- *Më pëlqen ndryshimi.*
- *Besoje se ndryshimet i përmirësojnë gjërat në jetën time.*
- *Mezi pres të shoh rezultatet e këtij ndryshimi.*
- *Dua të arrij maksimumin tim dhe e di se ndryshimi është pjesë e këtij procesi.*
- *Dua të jem aty ku do Perëndia të jem dhe kjo mbase kërkon ndryshim.*

Të gjithë ne mund të ripërtërijmë mendjen duke zgjedhur të mendojmë gjëra që janë në përputhje me Fjalën dhe vullnetin e Perëndisë. Shkrimi e thotë qartë se Ai është i vetmi që nuk ndryshon dhe se gjithçka tjetër mund të ndryshojë (shih Malakia 3:6; Hebrenjve 12:27).

Kur diçka ndryshon, kjo nuk do të thotë domosdoshmërisht se ajo që ndodhte më parë ishte e gabuar. Mbase kjo nënkupton se po vjen diçka më e mirë! Kohët e fundit një nga punonjësit tanë dha dorëheqjen nga pozicioni i tij, duke na lënë afat vetëm dy javë për ta zëvendësuar, por ne nuk kishim askënd. Detyra e tij ishte e rëndësishme dhe prandaj ai nuk mund të zëvendësohej lehtësisht. E ndieja stresin, por kisha besim se Perëndia do të siguronte dhe do të na ngrinte më lart pas këtij ndryshimi – për ta bërë situatën e re edhe më të mirë se të vjetrën.

Dhe zbuluam që nuk ishte aspak e nevojshme që ta zëvendësonim punonjësin, sepse dy burra të tjerë në skuadrën e tij erdhën dhe na thanë: “Besojmë se mund të marrim një përgjegjësi më shumë dhe ta bëjmë punën me më pak njerëz se më parë.” Ka funksionuar për mrekulli dhe jemi jashtëmase të lumtur me ndryshimin. Pra, ajo gjë që në fillim e kundërshtuam dhe nuk na pëlqeu, doli që ishte një bekim më i madh nga ç’mund të prisnim.

Për çdo gjë ka një kohë, një stinë, dhe gjithçka është e bukur në kohën e vet (shih Danieli 2:21; Predikuesit 3:1, 11). Në Bibël shohim se, përsa kohë toka do të ekzistojë, stinët do të ndryshojnë (shih Zanafilla 8:22). Dimri i hap rrugën pranverës dhe pranvera verës dhe vera vjeshtës dhe vjeshta dimrit. Temperatura, shpejtësia e erës dhe lagështia ndryshojnë çdo ditë. Ne e pranojmë si të padiskutueshëm ndryshimin e motit, por ndryshimin duhet ta pranojmë edhe në sfera të tjera të jetës sonë, sepse ndodh gjithmonë. Me kalimin e moshës edhe ne ndryshojmë për shumë gjëra. Njerëzit rreth nesh ndryshojnë dhe, ndërsa gjërat ndryshojnë në jetët e tyre, kjo mund të kërkojë ndryshime në marrëdhënien tonë me ta.

Kur fëmijët tanë të rriten dhe të largohen nga shtëpia, marrëdhënia jonë me ta do të ndryshojë, por nuk ka arsye që kjo marrëdhënie të bjerë në nivel; thjesht duhet të jetë ndryshe, dhe mbase më e mirë se kurrë.

Para disa ditësh ime bijë erdhi më la diçka në shtëpi dhe mua ma kishte ënda për shoqëri dhe për bisedë mes grash, prandaj, kur nisi të dilte nga dera vetëm pak minuta pasi erdhi, i thashë: “Përse e ke me kaq nxitim? Eja të ulemi bashkë për pak minuta.” Ajo ma ktheu: “Mama, kam familjen që më pret në shtëpi.” Aty u ndjeva disi e lënduar, por kur i kërkoval Perëndisë të më ndihmonte, e kuptova se ajo ka plot përgjegjësi të tjera në jetë, përveçse të vijë për vizitë tek unë, dhe se nuk duhet ta bëj të ndihet keq për shkak të fyerjes sime. Në fakt, dua që ajo të ndihet e lirë ta jetojë jetën e saj si të dojë, pa kurrëfarë presioni prej meje. Ajo kalon shumë kohë me mua dhe bën plot gjëra për mua, prandaj është egoizëm nga ana ime që t’i bëj presion në çastin që ka punë me familjen e saj, sepse ky mund të jetë shkas për prishjen e marrëdhënies sonë të mirë. Ne duhet t’i lëmë fëmijët tanë të rriten dhe të marrin vendimet e tyre. Dhe, megjithëse mund të mos i pëlqejmë të gjitha zgjedhjet e tyre, ata kanë të drejtën të zgjedhin vetë dhe ne duhet ta respektojmë këtë gjë.

Shumë shpesh njerëzit ndihen shumë të trishtuar pasi fëmijët largohen nga shtëpia. Kjo është veçanërisht e vështirë për *Nënë*. Ajo ia ka dhënë gjithë dashurinë dhe vëmendjen e saj fëmijës, duke sakrifikuar edhe nga jeta e saj dhe tani fëmija ka nisur të bëjë gjëra të reja dhe mamaja është vetëm dhe po mundohet të gjejë një drejtim të ri. Një reagim i mundshëm është që ajo t'i bëjë presion të vazhdueshëm fëmijës për të kaluar kohë me të dhe të shkatërrojë kështu marrëdhënien mes tyre, ose të arrijë ta manipulojë atë, në mënyrë që gjithçka që fëmija do të bëjë për nënën, të mos e bëjë me dëshirë, por ta bëjë si detyrim dhe jo me gëzim. Një reagim më i mirë është ta lërë të lirë fëmijën, dhe të ndërtojë një marrëdhënie të re me të, që bazohet tek miqësia dhe jo tek dinamika mama/fëmijë. Pasi të pranojë se gjërat po ndryshojnë dhe të nisë të mendojë në një mënyrë të re, ajo do të zbulojë se Perëndia nuk e mbyll kurrë një derë pa hapur një tjetër – një derë të bukur në kohën e vet, ashtu siç ishte ajo e fundit.

Një grua që njoh më tha para pak kohësh: “Fëmija që mendoja se nuk do të ma thyente kurrë zemrën, ma theu, dhe ai që mendova se do të ma thyente, nuk ma theu!” Njerëzit nuk bëjnë gjithnjë atë që mendojmë ne se do të bëjnë dhe kur kjo ndodh, është një nga kohët më të mira të jetës për t'i besuar Perëndisë. Njerëzit mund të ndryshojnë në mënyra të papranueshme për ne, por, nëse mbajmë një qëndrim pozitiv dhe vazhdojmë të besojmë tek Perëndia edhe këto kohëra mund të marrin një kthesë për mirë. Në të vërtetë, besimi tek Perëndia është çelësi për gjithçka. Ai na lejon që të futemi në prehjen e Perëndisë dhe të ruajmë paqen gjatë kohës së ndryshimeve në jetët tona.

Perëndia di gjithçka që ka ndodhur në të kaluarën, po ndodh tani dhe do të ndodhë në të ardhmen dhe Ai është në kontroll të gjithçkaje; ndaj Ai nuk është në ankth apo i paduruar. Padurimi dhe shqetësimi ynë burojnë nga fakti që nuk dimë shumë nga gjërat që do të donim të dinim, në veçanti në kohën e ndryshimit, dhe kjo gjë na e largon qetësinë. Sigurisht, Perëndia mund të na

zbulojë gjithçka që do të ndodhë në të ardhmen dhe të na lejojë të dimë se cili do të jetë rezultati i ndryshimeve në jetën tonë, por nuk e bën. Arsyeja është sepse Ai pret besim prej nesh. Dhe është privilegji ynë të besojmë tek Ai!

Kur në jetën tonë ndodhin ndryshime të papritura, qoftë edhe ndryshime të planifikuara, kjo shpesh na shkakton shumë pyetje për të cilat vetëm Perëndia i ka përgjigjet. Kuptohet, ne duam të dimë që tani të gjithë planin për jetën tonë, por kam arritur të besoj se, po të dinim gjithçka që do të ndodhë në të ardhmen, jeta do të bëhej e bezdisshme në përditshmërinë e saj, ose më e frikshme sesa po të mos dimë asgjë.

Perëndia është i mirë dhe është e logjikshme që, nëse më e mira për ne është të dimë se çfarë do të ndodhë që para se të ndodhë, atëherë Perëndia do t'i rregullojë gjërat që të funksionojnë në atë mënyrë. Nëse nuk e bën atë gjë, le ta dimë me siguri se pritja dhe elementi surprizë është gjëja më e mirë për ne. Të besosh tek Perëndia do të thotë që të besosh tek rrugët e Tij. Nuk duhet të kemi besim vetëm që Ai do të na japë atë që duam; ne duhet të besojmë se Ai do të na japë më të mirën e Tij për jetën tonë, ku përfshihet edhe koha e Tij dhe mënyrat se si Ai vepron me ne.

Nëse je person që nuk e pëlqen ndryshimin, të rekomandoj që të ndryshosh mendjen për ndryshimin, sepse kjo shpesh sjell gjëra pozitive në jetën tonë.

Burimi u Tha

Mbase na pëlqen jeta jonë ashtu siç është tani, por, po sikur Perëndia të vendosë se është koha për një ndryshim? Po sikur gjëja ku Ai na drejton nuk duket aq mirë sa ajo që duhet të lëmë? Një gjë e tillë ndodhi edhe me Elian, por Bibla nuk thotë se ai nuk e pëlqeu apo u ankua për këtë gjë.

Elia jetoi në periudhën e thatësisë së madhe, por Perëndia u kujdes në mënyrë të mrekullueshme për të. Ai jetoi pranë një

burimi uji dhe korbat i sillnin ushqim çdo ditë. Por një ditë burimi u tha (shih 1 Mbretërve 17:7). Perëndia i tha Elias të shkonte në një qytet tjetër, ku një e ve do të kujdesej për të. Kur mbërriti atje, ai zbuloi se kjo grua kishte ushqim vetëm sa për një vakt të fundit dhe kishte menduar që ta hante bashkë me të birin dhe më pas të vdisnin. Po të më pyesësh mua, ishte një situatë shumë e dëshpëruar dhe kuptohet që aty nuk kishte asgjë për t'u gëzuar. Por siç thashë, askund nuk thuhet që Elia u ankua. Ai i tha gruas se, po ta ushqente atë të parin, ushqimet e saj nuk do të mbaronin gjatë gjithë thatësirës. Ajo bëri siç i tha ai dhe sigurisht, ata patën ushqim me bollëk (shih 1 Mbretërve 17:8-16).

Ky ndryshim në jetën e Elias nuk ishte domosdoshmërisht i dobishëm për të, por ishte i dobishëm për gruan e ve. Në jetën time kam patur raste, sikurse edhe ti në jetën tënde, kur Perëndia ndryshon diçka në jetën tonë në mënyrë që të ndihmojë dikë tjetër. Në pamje të parë kjo gjë mund të mos na ndihmojë, madje mund të duket sikur jemi kthyer një ose dy hapa mbrapa, por Ai po na përdor si agjentët e Tij të ndryshimit në jetën e dikujt tjetër. Pasi të mbarojmë detyrën tonë, duhet të kemi besim se Perëndia do të na ngrejë në një pozitë që është akoma më e mirë se ajo që lamë pas.

Jam shumë e bindur se Jezusit i pëlqente më shumë Qielli me Atin e Tij para se të vinte në tokë për të paguar për mëkatet tona, sesa kur erdhi dhe hipi në kryq për mëkatet tona, vuajti dhe vdiq për ne. Gjithsesi, Ai e pranoi me gëzim detyrën, sepse të tjerët do të përfitonin diçka të mirë prej saj. Nëse duam që Perëndia të na përdorë, është e nevojshme që herë pas here të ndodhin disa ndryshime që ne nuk i pëlqejmë.

Nëse pusi yt është tharë, mos u shqetëso shumë. Të siguroj se Perëndia ka një plan të ri. Për shembull: nëse një person e humb punën për shkak të shkurtimeve në kompaninë e tij, gjë që ai nuk e priste, do të ndihet i frikësuar për shkak të ndryshimit që i është imponuar. Kjo është e kuptueshme, por çelësi është që në

atë kohë ndryshimi ai të qëndrojë me besim tek Perëndia dhe ta lejojë ndryshimin që ta shtyjë atë përpara.

Besimi tek Perëndia në çdo situatë është përbërësi kryesor për të jetuar një jetë me paqe, gëzim dhe fitore.

Bëj Durim në Stuhi

Tridhjetë e ca vite të shkuara unë lashë një pozicion shërbimi në një kishë lokale për të ndjekur atë që besoja se ishte drejtimi i Perëndisë. Në atë kishë pata mundësi të mira për shërbim, por ndjeva se, në një situatë tjetër, do të kisha shumë më tepër mundësi. Për një farë kohe më dukej sikur ndryshimi që kisha bërë nuk prodhonte fryte aq të mira sa ato që kisha lënë pas. Në fakt, dukej sikur kisha bërë mbrapa dhe jo përpara.

Më pas gjërat ndryshuan, për të më treguar se kisha marrë vërtet vendimin e duhur, por u desh më tepër kohë nga sa prisja. Nëse po përjeton një periudhë ndryshimi dhe të duket sikur gjërat nuk po ecin, bëj pak durim dhe qëndro besnik për të bërë atë që ndjen se të drejton Perëndia të bësh. Do të ishte turp të hiqje dorë pak para se të ndodhë ndryshimi. Shikoje në këtë mënyrë: kur jashtë është kohë me stuhi, jemi të detyruar të rrimë brenda dhe të presim sa të kalojë, para se të vazhdojmë me planet tona.

Disa ndryshime në jetën tonë mund të ngjajnë me stuhitë. Ato vijnë papritur dhe befasisht dhe nuk na lejojnë të bëjmë atë që kishim në plan të bënim. Parashikimi i motit nuk i jep të gjitha stuhitë! Dhe në rastet kur ndodhin ndryshime emocionet shpërthejnë dhe ne duhet të presim sa ato të qetësohen, e më pas të marrim ndonjë vendim. Nuk mendoj se është gjë e zgjuar që të marrim vendime kur kemi ngritje apo ulje emocionale. Madje na nevojitet kohë për t'u përshtatur me ndryshimet, kohë për të menduar dhe kohë për të dëgjuar Perëndinë. Para se të marrësh ndonjë vendim madhor gjatë kohës së ndryshimeve, të rekomandoj fort që vetëm të presësh.

Jepi vetes kohë për t'u mësuar me mënyrën e re të bërjes së gjërave, ose me përgjegjësinë e re, ose me njerëzit e rinj në jetën tënde. Ndërsa pret, vendose mendjen tënde kah pozitives.

Para se të marrësh ndonjë vendim madhor gjatë kohës së ndryshimeve, të rekomandoj fort që vetëm të presësh

Beso se do të ndodhin gjëra të mira dhe ruaj një qëndrim të mirë!

Nëse i japim kohë gjërave, ato do të qetësohen më pas. Mbaj mend një kohë kur disa prej drejtuesve kryesorë të shërbimit tonë donin të bënin një ndryshim që nuk më pëlqente shumë, por nga respekti për ta vendosa që ta pranoja atë. Në fakt, për një farë kohe nuk isha aspak e bindur për këtë ndryshim dhe me raste i kam ndrydhur ndjenjat negative dhe kritikuese, që e dija se Perëndia nuk i miratonte. U deshën disa muaj, por më në fund e pranova ndryshimin. Mund të kisha ndjekur ndjenjat e mia dhe të këmbëngulja që ta linim ndryshimin, për shkak se nuk më pëlqente, dhe kam autoritetin për ta bërë këtë gjë. Por thellë në veten time e dija se kjo do të ishte rruga e gabuar, ndaj prita! Stuhia brenda meje u fashit dhe gjërat u qetësuan sërish. Doli që këto ndryshime ishin shumë të mira dhe në fund ndjeva gëzim që ndoqa këshillën e bashkëpunëtorëve të mi.

Mbase ty nuk të pëlqen një ndryshim në punë, për të cilin nuk mund të bësh asgjë, ose ndryshimi i ndonjë rrethane tjetër apo një personi në jetën tënde. Por nëse vendos që të marrësh më të mirën nga e gjithë kjo, edhe ti do ta kuptosh se situata e re është më e mirë.

Kohët e fundit i preva flokët më shkurt se më parë dhe, në fillim, nuk më pëlqyen, por tani i adhuroj. Mendoj se kështu dukem më e re dhe mund të kujdesem më lehtë për to! Dejvi ka mbajtur mustaqe për dyzet vite dhe një ditë kur doli nga tualeti i kishte prerë. Mua m'u duk sikur i mungonte buza dhe për shumë kohë nuk më pëlqeu. Por tani më pëlqen dhe mendoj se kështu duket edhe më i ri dhe nuk dua që t'i rrisë prapë. Ajo që dua të them është se duhet t'i japim kohë gjërave dhe nëse e bëjmë, shumë shpesh ndodh që të përshtatemi me ndryshimet në jetën tonë, madje i pëlqejmë ato.

KAPITULLI 19

Dëshiroj Fort të Ndryshoj

Të gjithë duan të ndryshojnë botën, por askush nuk mendon të ndryshojë veten.

Leon Tolstoi

Ka disa gjëra në jetë që duam t'i ndryshojmë dhe do të gëzoheshim shumë nëse Perëndia do të vendoste t'i ndryshonte ato. Por po sikur të jemi *ne* ata që kanë nevojë për ndryshim?

Shumë vite i kam harxhuar duke menduar se, nëse rrethanat ose njerëzit rreth meje do të ndryshonin, do të isha më e lumtur. Jam munduar t'i ndryshoj, jam lutur që Perëndia t'i ndryshonte, por më pas zbulova se Perëndia donte të më ndryshonte mua. Deri në atë pikë nuk kisha menduar se më nevojitej një ndryshim, dhe se ai do të ishte zgjidhja për një pjesë të mërzisë dhe pakënaqësisë në jetën time. Por kur e vëzhgova veten time me një sy të sinqertë, e kuptova se asgjë dhe askush nuk mund të më bënte të lumtur derisa të ndihesha e lumtur me veten. Në fakt, nuk më pëlqente vetja ime, por ja që për shumë kohë u mundova t'ua hidhja fajin njerëzve dhe gjërave të tjera për lumturinë time të munguar dhe nuk arrita të shoh të vërtetën.

Satanit i pëlqen që të përqëndrohemi tek të metat e të tjerëve, sepse në këtë mënyrë nuk do ta shohim kurrë gabimin tek vetja jonë. Gjykimet tona për ta nuk na lënë të shohim fajet tona. Fatmirësisht, kam arritur të kuptoj se, kur koha ime këtu

mbi tokë të mbarojë, do të dal përpara Perëndisë dhe do të më kërkohet të jap llogari vetëm për veten time (shih Romakëve 14:12). Ai nuk do të më pyesë për askënd tjetër, vetëm për veten. Prandaj, duhet të mendoj se si ta lejoj Perëndinë të bëjë në mua atë që do Ai, në vend që të përpiqem ta bind atë të ndryshojë dikë apo diçka tjetër.

Kur Perëndia punon me ne për sjellje apo qëndrime që nuk i miraton, kjo mund të na shkaktojë shumë turbullim. Këtë proces Fjala e Perëndisë e quan “bindje” dhe ai është vepër e Frymës së Shenjtë. Mbase e perceptojmë se “diçka nuk është në rregull”, por nuk e dimë se cila është ajo gjë. Në vend që të mundohemi të zbulojmë se cila është, rekomandimi im i fortë është që të besojmë tek Perëndia! Sa më tepër jetojmë në botën e mendjes, aq më pak jemi në gjendje të dallojmë dhe të kuptojmë me të vërtetë atë që do të na tregojë Perëndia.

Ta zëmë se po debatoj për diçka me Dejvin dhe, megjithëse ndiej siklet në frymën time, nuk më shkon në mendje që Fryma e Shenjtë po mundohet të më bindë për këtë sjellje të gabuar, vetëm ngaqë jam plotësisht e vendosur që mendimi im është i drejtë dhe Dejvi e ka gabim.

Derisa të mësojmë t'i njohim menjëherë këto ndjenja për atë që janë në të vërtetë, mbase do ta kundërshtojmë Frymën e Shenjtë dhe nuk do ta kuptojmë gabimin tonë. Por kur besojmë se Perëndia do të na tregojë të vërtetën, ne do të mësojmë dhe e vërteta do të na bëjë të lirë. Unë besoj se gjëja e zgjuar është që të lutemi që të mos mashtrohemi për asnjë gjë në jetën tonë dhe që Perëndia do të na ndryshojë dhe transformojë sipas shëmbëlltyrës së Jezus Krishtit (shih Romakëve 8:29-30).

A je i Gatshëm të Ndryshosh?

Unë besoj tek fati, por nuk mendoj se është një rezultat automatik i kontrolluar plotësisht nga Perëndia dhe se nuk kemi asnjë

ndikim tek ai. Perëndia ka një detyrë për secilin prej nesh, por besoj se duhet të ndryshojmë para se Ai të na përdorë në mënyrën që dëshiron të na përdorë. E prita me entuziazëm thirrjen e Perëndisë në jetën time për të dhënë mësim nga Fjala, por në fillim nuk e kisha idenë se sa shumë duhet të punonte Ai në mua para se të punonte *nëpërmjet* meje.

Perëndia ka një plan për secilin nga ne, por ka raste kur ne dalim nga udha dhe vazhdojmë në drejtimin e gabuar. Fatmirësisht, me ndihmën e Perëndisë, kemi mundësinë gjithnjë që ta korrigjojmë kursin tonë. Madje, nëse ndjekim udhëheqjen e Perëndisë, do të shohim se si gabimet tona kthehen në bekime. Dy burra në Bibël që po shkonin në drejtimin e gabuar janë Jakobi dhe Pali. Por kur Perëndia punoi në jetët e tyre, të dy ata ndryshuan dhe, megjithëse kishin bërë gabime të rënda, në fund patën jetë të mrekullueshme.

Nuk është kurrë tepër vonë për të ndryshuar dhe për të përmbushur fatin tënd.

Jakobi ishte një mashtrues, zhvatës dhe intrigant, që u bë një njeri i Perëndisë (shih Zanafilla 32:22-28), dhe Pali ishte përndjekës i të krishterëve, por që u bë apostull i madh (shih Veprat e apostujve 7:58; 8:1-3; 9:1, 4, 17, 22). Nuk është kurrë tepër vonë për të ndryshuar dhe për të përmbushur fatin tënd.

Shumë herë, në mënyrë që të përjetojmë ndryshimet që dëshirojmë në rrethanat tona, së pari duhet të jemi vetë të gatshëm për të ndryshuar. Jakobi dhe Pali jo vetëm që përjetuan ndryshime në rrethanat e tyre, por i përqaftuan ndryshimet që duhet të bënin. Dua të të rekomandoj që, nëse nuk je i lumtur me mënyrën se si po shkojnë gjërat, para se t'i kërkosht Perëndisë të ndryshojë jetën tënde, kërkoji Atij që të ndryshojë atë që duhet të ndryshosh tek vetja. Le të bëhemi ata persona që do Perëndia të jemi; atëherë do të marrim atë që Ai do që të kemi. Transformimi sipas shëmbëlltyrës së Krishtit mund të jetë një udhëtim i gjatë dhe i dhimbshëm, por nëse bashkëpunojmë me

Frymën e Shenjtë ndërsa Ai punon në ne, më pas ky rrugëtim do të shkojë shtruar dhe shpejt.

Ndonjëherë të duket sikur je i vetmi që duhet të ndryshojë gjatë këtij udhëtimi. Për mua ishte veçanërisht e vështirë kur mendova se isha e vetmja me të cilën Perëndia po punonte. Një herë po i ankohesha Atij për këtë gjë dhe Ai më pëshpëriti në zemër: “Xhois, ti më ke kërkuar shumë; a i do apo nuk i do?” Sigurisht, Perëndia punon me të gjithë, ose të paktën mundohet ta bëjë, por jo të gjithë ne i dëgjojmë dhe i përkrahim ndryshimet që Ai do që të bëjmë. Dua të të inkurajoj të mos shqetësohesh kurrë së tepërmi për atë që Perëndia po bën ose nuk po bën në jetën e dikujt tjetër, por prano atë që po bën në tënden.

Nëse Perëndia po punon me ty në këtë kohë të jetës tënde, mbase të duket sikur nuk je ai person që ke qenë dikur, por nuk je ende ai që duhet të jesh, dhe e ndjen se ke ngecur në mes! Pa ndihmën e Perëndisë nuk mund të kthehesh pas dhe nuk mund të ecësh para dhe të duket sikur Ai po merr një dremkë. Kjo është koha e gabuar për të hequr dorë – vazhdo të besosh tek Perëndia! Besimi tek Perëndia nuk është diçka që duhet të ndodhë një herë të vetme brenda pesë sekondave, por një udhëtim nga mëngjesi deri në darkë. Perëndia na ndryshon pak e nga pak. Shumë shpesh as që e dallojmë ndryshimin që po ndodh derisa kthejmë kokën dhe rikujtojmë një periudhë të gjatë kohore dhe shohim se tani jemi shumë ndryshe nga ç’kemi qenë dikur. E them shpesh: “Nuk jam aty ku duhet të jem, por falë Zotit nuk jam aty ku kam qenë!”

Për shkak të abuzimit nga babai im kam patur një mosfunktionim shumë të rëndë të personalitetit dhe, edhe pasi e pranova këtë gjë dhe doja të ndryshoja, prapë m’u desh një kohë e gjatë. Mos u shkurajo nëse po përparon në mënyrë të ngadaltë; vetëm beso se Perëndia e di se çfarë po bën, dhe shijoje veten tënde të ndryshuar. Mos harro – trishtimi nuk do ta ndihmojë ndryshimin tonë që të ecë më shpejt!

Në udhëtimin tonë drejt pjekurisë shpirtërore duhet të

besojmë tek koha e Perëndisë dhe tek rrugët e tij, edhe sikur të mos jenë ato që ne do të kishim zgjedhur. Megjithatë, shumë vite më vonë, kur të kthesh kokën pas, do ta kuptosh se ato ishin të përsosurat!

Transformimi sipas shëmbëlltyrës së Krishtit është ndryshimi më i madh i mundshëm dhe ai shtrihet në shumë periudha të jetës sonë, por secila është me të vërtetë e bukur në kohën e

Transformimi sipas shëmbëlltyrës së Krishtit është ndryshimi më i madh i mundshëm.

saj. Perëndia ka një program të projektuar posaçërisht për ne. Prandaj shijoje çdo stinë, shijoje Perëndinë dhe shijoje veten ndërkohë që je në këtë udhëtim!

Mëso t'i Bësh Gjërat Ndryshe

Ndërsa mendoj për të gjitha ndryshimet e mrekullueshme që Perëndia ka bërë në mua gjatë viteve, e kuptoj që për secilin prej tyre më është dashur të mësoj t'i bëj gjërat ndryshe, ose të reagoj në një formë tjetër ndaj rrethanave.

Për shembull: kam qenë shumë egoiste, por kur Perëndia më zbuloi se sa i madh ishte egoizmi im dhe se sa shumë probleme po më shkaktonte në jetë, e ndjeva në zemër se duhet të ndryshoja. Por “kokëfortësia” vdes ngadalë, dhe shpesh është shumë e dhimbshme. M'u desh një kohë e gjatë për të kuptuar se sa të thella i kishte rrënjët egoizmi im dhe një kohë akoma më e gjatë për të mësuar të qëndroja e lumtur dhe të mbaja një qëndrim të mirë sa herë që gjërat nuk shkonin sipas dëshirës sime. Sa më shumë mësoja të besoja tek Perëndia, aq më e lehtë bëhej, por kuptohet që kjo gjë nuk ka ndodhur brenda natës!

Kam mësuar se, në mënyrë që të shijoja paqen, duhet të përshtatesha me njerëzit dhe me gjërat, në vend që gjithnjë të prisja që ata të më përshtateshin mua (shih Romakëve 12:16). U deshën disa vite që të kuptoja plotësisht që ishte më mirë të

kisha paqe, sesa të bëhej gjithnjë ajo që doja unë. Paqja është një nga gjërat më të çmuara që mund të kemi dhe e mira është që ta çmojmë shumë atë. A e dëshiron paqen aq fort saqë të bësh të gjitha ndryshimet e nevojshme për ta arritur atë?

Kam mësuar gjithashtu se, nuk ia vlen fare që të humbas paqen time kur debatoj me dikë, duke ngulur këmbë që të vërtetohet se kam të drejtë. Ne duhet të besojmë se, nëse është e nevojshme, Perëndia do ta tregojë se kemi të drejtë dhe, nëse jo, atëherë duhet të zgjedhim të jemi të kënaqur në atë gjendje.

Procesi i të mësuarit nuk mbaron kurrë. Ne vazhdojmë të mësojmë gjatë gjithë jetës në shumë drejtime dhe e njëjta gjë vlen edhe kur mësojmë të ndjekim rrugët e Perëndisë. Unë vazhdoj ende të mësoj çdo ditë mbi marrëdhënien time me Të dhe jam e bindur se edhe ti po ashtu.

Procesi i Ndryshimit

Pasi vendosim të ndryshojmë dhe jemi të gatshëm të lejojmë Frymën e Shenjtë të punojë në jetët tona, duhet të mësojmë një mësim të rëndësishëm: Ne nuk mund ta ndryshojmë vetë veten dhe ndryshimi i vërtetë kërkon besimin se Perëndia do ta bëjë punën e nevojshme në ne. Shumica prej nesh përpiqemi dhe përfundojmë të shqetësuar dhe të zhgënjyer, sepse mundohemi të ndryshojmë dhe dështojmë. Bëjmë shumë pak progres dhe më pas duket sikur kthehemi sërish në zakonet e vjetra. Ndaj vendosim që të përpiqemi më shumë, ose përgatisim plane dhe formula të reja se si mund të ndryshojmë, por prapëseprapë nuk ia dalim dot.

Nëse duam të ndryshojmë dhe përpiqemi të ndryshojmë, atëherë përse nuk ndryshojmë? Si ka mundësi që nuk reshtim së bëri diçka që nuk duam ta bëjmë? Për shembull: nëse e di që flas pa u menduar mirë dhe kjo shkakton probleme në marrëdhëniet me njerëzit, dhe *dua* ta ndryshoj këtë tipar të karakterit tim,

përse nuk mund ta bëj? Përgjigjja është e thjeshtë: Nuk mund t'ia dalim pa Perëndinë. Ai do që ne të kërkojmë dhe të marrim ndihmën e Tij në gjithçka që bëjmë. Vetëm Perëndia mund të na ndryshojë me të vërtetë, sepse kjo është një punë e brendshme.

Nëse mundohemi shumë që të rrimë urtë dhe të mos shkaktojmë debate me anë të fjalëve të gabuara, mbase do t'ia dalim për një farë kohe, por në një çast pavëmendjeje, ky problem do të shfaqet sërish. Por nëse mësojmë të besojmë se Perëndia do të na ndihmojë në të gjitha komunikimet tona, do të shohim se, pak e nga pak, Ai do të na ndryshojë. Një ditë do ta kuptojmë se problemi i vjetër nuk është më problem dhe nuk na mbetet gjë tjetër veçse të falenderojmë Perëndinë sepse e dimë se Ai e bëri këtë ndryshim. Vetëm ata që qëndrojnë në Krishtin do të përjetojnë ndryshimin e vërtetë! Plani i Perëndisë është i tillë: “Kush qëndron në mua dhe unë në të, ai jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë.” (Gjoni 15:5).

Natyra njerëzore na shtyn që t'i bëjmë gjërat vetë që të ndihemi krenarë për veten, por Perëndia do që t'i besojmë Atij për gjithçka dhe t'i japim falenderime për gjithçka që Ai ka bërë.

A po lufton me veten? A po mundohesh të ndryshosh tek vetja gjëra që nuk të pëlqejnë ose gjëra që ti e di se nuk përputhen me vullnetin e Perëndisë? Mbase shqetësohesh, dhe po *mundohesh* të mos shqetësohesh, ose mbase je i inatosur me dikë dhe po *mundohesh* ta falësh atë. Mund të jenë mijëra gjëra të ndryshme, por ajo që duhet të mësojmë është që nuk mund të ndryshojmë vetëm duke u përpjekur; kemi nevojë për ndihmën e Perëndisë.

Fatmirësisht, mund të lutemi dhe ta vendosim besimin dhe sigurinë tonë tek Ai, që do të bëjë atë që na nevojitet. Çdo përpjekje që bëjmë duhet ta bëjmë sa jemi të mbështetur tek Perëndia, jo veçmas Tij. Kjo tingëllon e thjeshtë, por është një nga gjërat më të vështira që duhet të mësojmë, për arsyen e vetme që mishi njerëzor është shumë i pavarur. Nëse duam të kemi sukses të vërtetë, ne duhet ta shkëmbejmë pavarësinë tonë me varësinë tek Jezusi. Mëso të mbështetesh! Mëso të besosh!

Tek Romakëve 7:15-25 apostulli Pal tregon se si ai u mundua dhe dështoi derisa mësoi se vetëm Perëndia mund ta çlironte, dhe se këtë do ta bënte përmes Krishtit. Pas asaj që ngjante si një përlëshje e vërtetë e Palit me veten e Tij, teksa mendohej të bënte të drejtën dhe dështonte vazhdimisht, ai tha:

Nëse duam të kemi sukses të vërtetë, ne duhet ta shkëmbejmë pavarësinë tonë me varësinë tek Jezusi.

Oh, i mjeri njeri që jam! Kush do të më çlirojë nga ky trup [prangat] i vdekjes?

I falem nderit Perëndisë, [Ai do ta bëjë!] me anë të Jezu Krishtit, Zotit tonë. (Të Vajosurit)....

Romakëve 7:24-25

Kjo gjuhë dhe shenjat e pikësimit të këtyre vargjeve më tregojnë qartë se Pali e thekson dhe ishte i sigurt se më në fund kishte gjetur përgjigjen e duhur. Vetëm Perëndia mund të bënte tek ai atë që duhej bërë dhe vetëm Perëndia mund të bëjë atë që duhet bërë brenda nesh!

Kërko dhe Merr

Nëse dëshiron të ndryshosh, atëherë Perëndia do ta shohë këtë dhe do të kënaqet! Dhe hapi i radhës është të besosh se Perëndia do të bëjë atë që duhet bërë dhe do të të japë forcën e nevojshme për ndryshim. Shumë shpesh, kur duam të ndryshojmë, mundohemi ta bëjmë duke e përjashtuar Perëndinë nga i gjithë procesi. Kjo nuk funksionon! Kjo nuk funksionoi për apostullin Pal dhe nuk do të funksionojë as për ne. Ideja është që duhet të besojmë se Perëndia do të kryejë vullnetin e Tij në ne, në vend që të mundohemi ta bëjmë vetë atë.

Jakobi 4:6 thotë se Perëndia “jep hir më të madh; [përmes fuqisë së Frymës së Shenjtë për të kundërshtuar mëkatin dhe jetuar një jetë me bindje, që pasqyron besimin dhe mirënjohjen për shpëtimin tonë].” Hiri është favori dhe fuqia aftësuese e Perëndisë dhe pa rrjedhjen e saj konstante në jetët tona, do të pllakosemi nga shqetësimi dhe sflitja.

Mbaj mend sa e lumtur u ndjeva kur e zbulova këtë të vërtetë. Isha munduar shumë të bëhesha ai njeri që mendoja se donte Perëndia të isha, por dështoja vazhdimisht dhe kjo gjë më shkaktonte paqartësi dhe zhgënjim. U mundova me mijëra herë dhe dështova. Thashë se do të hiqja dorë, por i dhashë sërish kurajë vetes dhe u përpoqa dhe dështova edhe disa herë të tjera. Por, kur më në fund mësova se hiri i Perëndisë ishte përbërësi që mungonte në planet e mia dhe nisa të besoja se Ai do të më ndryshonte, fillova të shihja fitore.

Këtë thotë edhe himni: “Sa hir madhështor! Që një fajtor, si mua më shpëtoi!”. Por ne duhet t’ia kërkojmë Perëndisë të na e japë hirin e Tij për jetët tona. Jakobi 4:2 thotë: “Por nuk keni, sepse nuk lypni [nga Perëndia]”. Kjo është shumë e thjeshtë. Kërko! Kërko dhe merr “që gëzimi juaj të jetë i plotë” (Gjoni 16:24). Kur përpiquesha të ndryshoja, mundohesha, por nuk kërkoja...nuk besoja. Zakonisht, përbërësi i munguar, që shkaktonte të gjitha dështimet tona, është besimi tek Perëndia. Po t’i shkëmbejmë të gjitha përpjekjet tona mishtore me më tepër besim tek Perëndia, do të mahnitemi nga rezultatet!

Cila Është Pjesa Jonë?

Fjala e Perëndisë na mëson që, duke u parë gjithnjë në Fjalën e Perëndisë, ne do të ndryshojmë sipas shëmbëlltyrës së Krishtit nga lavdia në lavdi (shih 2 Korintasve 3:18). Detyra jonë është të studiojmë Fjalën e Perëndisë dhe të besojmë se ajo ka fuqinë për të na ndryshuar. Merre Fjalën si një ilaç për zemrën tënde dhe

beso ajo do të veprojë. Jakobi tha se Fjala e Perëndisë ka fuqinë që të shpëtojë shpirtrat tanë (shih Jakobi 1:21).

Besimi tek Fjala e Perëndisë është ekuivalenti i besimit tek Ai! Mos e lexo Fjalën vetëm për të përmbushur detyrimet e tua fetare ditore, por, përkundrazi, afroju asaj me nderim, duke kuptuar fuqinë e saj të madhe. Merre njëllë si ushqimin tënd ditor, sepse është ushqimi që i nevojitet forcimit tonë frymëror. Beso se do të bëjë në ty atë punë që duhet bërë. Ashtu siç besojmë se ilaçi do të shërojë trupat tanë, le të besojmë se ilaçi (fuqia shëruese) e Fjalës së Perëndisë do të shërojë shpirtrat tanë.

Të sugjeroj që ta kthesh në një lutje këtë që po lexon. Për shembull, kur të lexosh udhëzime se sa e rëndësishme është t'i duam të tjerët, mos u mjafto me leximin, por kërkoji Perëndisë të të ndihmojë t'i duash të tjerët. Lexo se sa e rëndësishme është t'i falësh armiqtë dhe atë ç'ka lexon ktheje në një lutje. Kërkoji Perëndisë të të ndihmojë gjithnjë të jesh i shpejtë në të falur dhe bujar në mëshirë. Kjo do të thotë se ne, jo vetëm që e lexojmë Fjalën, por i kërkojmë Perëndisë që ta bëjë atë realitet në jetët tona.

Mbaj mend gjithnjë që gjëja më e rëndësishme që mund të bëjmë është të mbështetemi, varemi, priremi dhe të vendosim besimin tonë tek Perëndia!

KAPITULLI 20

Beso se Perëndia do t'i Ndryshojë Njerëzit

Mëso t'i vlerësosh njerëzit për atë që janë, jo për atë që do të doje të ishin.

John Maxwell

Mendoj se një nga gjërat më të thjeshta për njerëzit e botës është që të gjejnë gabimin tek njëri-tjetri, por kjo është një nga gjërat më të trishta gjithashtu! Të gjithë kemi të meta, megjithatë, me sa duket, teksa përpiqemi të ndryshojmë të tjerët, ne bëhemi të verbër ndaj gjërave që duhet t'i ndryshojmë tek vetja.

Vetëm Perëndia mund të ndryshojë me të vërtetë dhe efektivisht njerëzit, sepse ndryshimi është diçka që duhet bërë nga brenda jashtë. Që sjellja e një njeriu të ndryshojë, zemra e tij duhet të ndryshojë dhe vetëm Perëndia mund të na japë një zemër të re. Tek Ezekieli 36:26, Perëndia thotë: “Do t’ju jap një zemër të re dhe do të shtie brenda jush një frymë të re; do të heq nga mishi juaj zemrën prej guri dhe do t’ju jap zemër prej mishi.” Kjo do të thotë se Perëndia do të na japë zemrën dhe Frymën e Tij dhe do të marrë zemrën e fortë dhe të ngurtë që kemi e do ta zëvendësojë atë me një më të ndjeshme ndaj prekjes dhe vullnetit të Tij. Pa këtë ndryshim, të pakta janë shpresat që njerëzit të duan me të vërtetë njëri-tjetrin dhe të kenë paqe mes tyre.

Mbase ti dëshiron që një person i caktuar në jetën tënde të ndryshojë. Mund të jetë bashkëshorti/ja, fëmija, prindi, një i afërm, një mik, apo një koleg. Njerëzit që nuk duan të ndryshojnë, nuk do të ndryshojnë, prandaj, hapi i parë është të lutesh për ta, t'i kërkohesh Perëndisë që t'ju japë atyre gatishmërinë për t'u përballur me realitetin e sjelljes së tyre dhe një dëshirë për të ndryshuar. E vetmja gjë që mund të bësh pas kësaj është të jesh një shembull i mirë për ta dhe të përqëndrohesh tek karakteristikat e tyre të mira, dhe jo tek ato që nuk të pëlqejnë.

Lutu me Përulësi

Lutja që të tjerët të ndryshojnë duhet bërë më përulësi të madhe, ndryshe mund të biem në të njëjtën grackë ku mendojmë se janë të tjerët. 1 Korintasve 10:12 thotë: “Prandaj, ai që mendon se qëndron [është i imunizuar ndaj tundimit, është tepër i sigurt dhe vetëbesues], le të shohë se mos bjerë [në mëkat dhe dënim].” Unë zakonisht lutem kështu:

“Atë, të lutem që të ndryshosh _____ nëse ka vërtet nevojë për ndryshim. Nëse jo, atëherë ndrysho zemrën time dhe më lejo të shoh gabimin tim në këtë mes. Të kërkoj, po ashtu, që të ndryshosh në mua çdo gjë që duhet të ndryshoj. Amen!”

Ka shumë gjëra që e dimë se janë mëkat, sepse Fjala e Perëndisë na i thotë qartë, por ka edhe plot gjëra të tjera që nuk na pëlqejnë tek njerëzit për arsyen e vetme që nuk na pëlqejnë. Kur njerëzit nuk janë si ne, ose kanë mendime ndryshe nga tonat, e kemi të lehtë të gjejmë gabime tek ata; por është e udhës që të zgjerojmë rrethin e përfshirjes dhe të mësojmë që, po të shohim me kujdes, çdo person ka vlerë.

Një nga gjërat që na bezdis më shumë në jetën tonë janë njerëzit dhe gjërat që nuk na pëlqejnë tek ata! Duam që ata të ndryshojnë për ne, por rrallëherë mendojmë se sa egoist është në të vërtetë ky lloj qëndrimi – të paktën unë kështu kam qenë dikur. Ne, në krenarinë tonë, supozojmë se të gjithë njerëzit e tjerë të gjithësisë duhet t'i bëjnë gjërat sipas mënyrës sonë. Është pikërisht ky qëndrim që shkakton shumicën e divorceve dhe shkatërrimin e shumë marrëdhënieve të tjera brenda familjes dhe në jetë në përgjithësi.

Hapi ynë i parë drejt përlësisë është që të kuptojmë se me siguri faji më i madh qëndron tek ne dhe jo tek njerëzit që po gjykojmë. Megjithatë, një nga arsyet që nuk i shohim fajet tona është ngaqë mendojmë për fajet që kujtojmë se kemi gjetur tek njerëzit e tjerë. Gjithashtu, priremi të nxjerrim justifikime për veten sa herë që sjellja jonë nuk është e shkëlqyer, por këtë masë mëshire nuk ua ofrojmë edhe të tjerëve.

Një nga tronditjet më të mëdhaja më erdhi në jetë kur Perëndia më prezantoi me veten!

Një nga tronditjet më të mëdhaja më erdhi në jetë kur Perëndia më prezantoi me veten! Një ditë po lutesha që Perëndia të ndryshonte Dejvin, por Perëndia ma ndërpreu lutjen.

A e imagjinon dot – doja të lutesha dhe Perëndia më ndërpreu! Kur e kujtoj tani, më vjen turp për mendjehetësinë time, por në atë kohë nuk e kuptoja këtë gjë. Perëndia më ndërpreu ndërkohë që po lutesha për Dejvin dhe më tha se, në marrëdhënien tonë, problemi nuk ishte Dejvi– isha unë. U trondita! Në tri ditët në vazhdim Perëndia më përballi me realitetin e bashkëjetesës me dikë si unë. Ai më zbuloi se sa egoiste dhe komanduese, sa e pakomunikueshme, dhe se si kënaqesha vetëm kur bëhej ajo që doja unë. Kam qarë për pjesën më të madhe të atyre tri ditëve, por ky ishte fillimi i disa ndryshimeve të shëndetshme në jetën time.

Fuqia e Mëshirës

Mëshira ngadhënjën gjithnjë mbi gjykimin (shih Jakobi 2:13). Me fjalë të tjera, mëshira është diçka më e madhe se gjykimi. Nuk besoj se ndonjë prej nesh mund të tregojë mëshirë të madhe për të tjerët, nëse nuk e kemi kuptuar me të vërtetë thellësinë e brishtësisë sonë, dobësive dhe gabimeve tona. Kur e kuptojmë se sa shumë mëshirë na jep Perëndia çdo ditë, atëherë edhe ne duhet t'jua japim atë me bujari të tjerëve. Ja një përrallë e lezetshme për një mbret që nuk e kuptonte mëshirën dhe një kopshtar që e kuptonte.

Një mbret kishte një oborr të madh. Ai kishte mbjellë shumë lloje të ndryshme pemësh frutore atje. Ky mbret punësoi një kopshtar që të kujdesej për pemët frutore.

Çdo ditë kopshtari vilte frutat e pjekura dhe të lëngshme të pemëve të ndryshme dhe i mblidhte në një shportë. Çdo mëngjes, kur oborri mbretëror kishte mbledhje, kopshtari ia çonte frutat mbretit.

Një ditë kopshtari mblodhi disa qershi dhe ia çoi mbretit. Mbreti ishte në humor të keq. Kur zgjodhi një qershi për ta provuar, ajo i doli e thartë. Ndaj zemërimin e tij e shfryu mbi kopshtarin. I inatosur, ai i vërviti kopshtarit një qershi. Ajo e goditi në ballë, por kopshtari tha: “Perëndia është i mëshirshëm!”

Mbreti e pyeti: “Ti duhet të jesh i inatosur dhe i lënduar, megjithatë thua: ‘Perëndia është i mëshirshëm’. Përse?”

Kopshtari ia ktheu: “Madhëria juaj, sot do t’ju sillja ananas, por ndryshova mendje. Po të më kishit gjuajtur me ananas, do të isha lënduar me të vërtetë. Perëndia u tregua i mëshirshëm që më ndryshoi mendjen.”

Duket qartë që kopshtari kishte mësuar që të besonte tek Perëndia edhe kur gjërat ishin të padrejta. Gjërat mund të jenë kurdoherë më keq se ç’janë dhe, pa mëshirën e Perëndisë, ashtu do të ishin!

Mjafton të shohim faktin që Perëndia ka treguar dhe tregon

mëshirë ndaj nesh dhe kjo është arsye e mjaftueshme për të patur mëshirë ndaj të tjerëve. Dhe Ai pret nga ne që t'ju japim të tjerëve atë që Ai na jep me bujari. Ai na fal dhe kërkon që edhe ne të falim, Ai na do pa kushte dhe kërkon që ne t'i duam të tjerët në të njëjtën mënyrë, dhe Ai na jep mëshirë për dështimet tona dhe pret prej nesh mëshirë për të tjerët. Perëndia nuk pret nga ne që të japim atë që nuk kemi, ndaj na pajis me gjëra shumë të mira që na duhen, që të mund të shijojmë jetën dhe ta përfaqësojmë mirë Atë. Mendoj se mbreti i pamëshirshëm ka menduar për një kohë të gjatë për qëndrimin plot mëshirë të kopshtarit! Kur tregojmë mëshirë ndaj njerëzve, kjo i çudit ata, aq më tepër kur e dinë shumë mirë se e meritojnë ndëshkimin.

Të sugjeroj që për pak çaste të mendosh nëse ke dikë në jetën tënde, për të cilin duhet të tregosh mëshirë. Mëshira është dhuratë. Ajo nuk mund të fitohet apo meritohet, por kur jepet falas, njerëzit përjetojnë fuqinë e dashurisë së Perëndisë në një mënyrë praktike, që shpesh i ndryshon ata.

Perëndia më dha mua dhe Dejvit hirin për të falur babain tim për abuzimin seksual që kishte ushtruar ndaj meje në fëmijëri dhe, në moshë të thyer, iu afruam atij me mëshirë dhe u kujdesëm për të derisa vdiq. Mbaj mend kur na tha: “Shumica e njerëzve do të kishin dashur të më vrisnin për atë që bëra, por ti ke qenë gjithnjë e mirë me mua!” Ai e pranoi Jezusin tri vite para se të vdiste dhe për këtë falenderoj Zotin. Perëndia tregoi mëshirë për të përmes nesh. Perëndia punon përmes njerëzve dhe në bashkëpunim me ta dhe do që të na përdorë të gjithëve rregullisht. Ka plot njerëz në botë që janë të humbur dhe vuajnë. Mbase kanë provuar ndonjë “markë” feje dhe janë zhgënjyer, por nëse takohen me Jezusin, ata nuk do të jenë më kurrë si më parë. Ndoshta Ai mund të punojë me dikë në jetën tënde vetëm përmes shembullit tënd. Le të përkushtohemi për t'ju treguar njerëzve se si është Jezusi në të vërtetë, në vend që vetëm të mundohemi t'jua themi me fjalë. Nëse nuk mbështeten më pas nga veprime, fjalët mund të jenë pa vlerë dhe të pafuqishme.

Me kalimin e viteve kam parë shumë njerëz që u munduan ta bindnin babain tim me fjalë që të ndryshonte sjelljen e tij, sepse ai ka qenë i egër dhe abuzues në pjesën më të madhe të jetës së tij; por sado që njerëzit flisnin me të, kjo nuk dha kurrë rezultat. Megjithatë, kur ai përjetoi mëshirën e Perëndisë, kjo gjë nisi ta shkrinte zemrën e tij të ngurtë dhe Perëndia pati mundësinë ta ndryshonte atë. Pasi e pranoi Jezusin si Shpëtimtarin e Tij dhe u pagëzua, ai ndryshoi me të vërtetë. Ai jetoi vetëm tri vite pas kësaj, por, fatmirësisht, tani është në Qiell.

Zgjedhje e Lirë

Perëndia nuk i detyron njerëzit të bëjnë gjëra që janë kundër vullnetit të tyre dhe as ne nuk duhet t'i detyrojmë. Nuk është gabim të duash t'i flasësh dikujt për sjelljen e gabuar në jetën e tij, që po e dëmton atë, ty dhe të tjerët. Por nëse i refuzojnë këto fjalë, koha që mundohemi t'i bindin të ndryshojnë shkon dëm. Në jetën time kam parë ndryshime të mrekullueshme tek njerëzit, por kjo nuk ka ndodhur kurrë ngaqë i kam bindur unë të ndryshojnë. Perëndia i ka bërë ndryshimet për të cilat jemi lutur!

Fjala e Perëndisë thotë se, nëse një grua ka një burrë të pashpëtuar, ajo mund ta fitojë atë me një sjellje të perëndishme, por jo me fjalët e saj (shih 1 Pjetri 3:1). Jam e bindur se, kur një grua mundohet të bindë burrin e saj të ndryshojë, ai ngul këmbë edhe më shumë që të mos ndryshojë! Perëndia është më i zoti t'i bindë njerëzit të bëjnë diçka, ose të mos e bëjnë, shumë më tepër nga ne.

Angazhohu që të lutesh, në vend që të mundohesh t'i ndryshosh njerëzit, dhe do të shohësh rezultate shumë më të mira.

Mendjemadhësia

Për mëkatin e mendjemadhësisë dëgjojmë shumë rrallë të flitet, por duhet të dëgjojmë më shumë. Mendjemadhësia buron nga një zemër plot krenari dhe ai që hamendëson gjëra, merr vendime që nuk ka autoritet t'i marrë dhe bën gjëra që nuk i lejohet të bëjë.

Një punëtor mendjemadh rrallëherë ngrihet në detyrë, një fëmijë mendjemadh i humb privilegjet dhe përpara se një bir mendjemadh i Perëndisë të përdoret në mënyrë efektive, Zoti duhet të punojë me të. Të marrësh vendimet e tua pa përfshirë Perëndinë është mendjemadhësi.

Ejani tani, ju që thoni: «Sot ose nesër do të shkojmë në atë qytet, dhe do të rrimë atje një vit, dhe do të tregtojmë dhe do të fitojmë», ju që nuk dini [asgjë] për të nesërmen. Sepse ç'është jeta juaj? Është avull (një shtëllungë tymi, një mjegull), në fakt, që duket për pak, dhe pastaj zhduket [në ajër].

Në vend që të thoni: «Në dashtë Zoti dhe në paçim jetë, ne do të bëjmë këtë ose atë gjë».

Por tani, mburreni [në mënyrë të gabuar] në fodullëkun tuaj; çdo mburrje e tillë është e keqe.

Jakobi 4:13-16

Të veprosh pa e përfshirë Perëndinë, të mos lutesh dhe të mos kërkosh drejtimin e Tij, këto janë gjëra që nuk marrin pëlqimin e Qiellit! Kjo tregon një qëndrim krenar, që duhet hequr nga jetët tona.

Të vendosësh që një person duhet të ndryshojë dhe të marrësh përsipër detyrën për ta ndryshuar atë është mendjemadhësi. Për këtë arsye unë rekomandoj fuqishëm që, edhe kur lutemi që Perëndia të ndryshojë dikë, këtë gjë ta bëjmë me përulësi, duke kuptuar që edhe ne vetë kemi plot gjëra që duhet t'i ndryshojmë.

Jam e gëzuar që Perëndia ka durim me mua, por ka patur raste

kur e kam vënë në pikëpyetje durimin e Tij me të tjerët. Ne nuk e kuptojmë gjithnjë përse Perëndia nuk e ndryshon një person që nuk sillet mirë me ne. Sipas Palit, Perëndia tregon mirësi ndaj njerëzve dhe e vonon gjykimin, në mënyrë që t'i çojë drejt pendimit (shih Romakëve 2:4). Nëse Perëndia mund të tregojë mëshirë dhe t'i durojë sjelljet e këqija me qëllim që ta çojë një person drejt pendimit, mbase edhe ne duhet të bëjmë të njëjtën gjë.

Dikur kam patur një punëdhënës që nuk i trajtonte siç duhej punëtorët e tij. Nuk e vlerësonte punën e tyre, nuk i paguante mirë, nxitonte për t'i korrigjuar edhe për gabimin më të vogël dhe nuk tregonte aspak respekt ndaj tyre. Ai ishte i krishterë dhe duhet ta kuptonte se e kishte gabim dhe më duhet ta pranoj që shpesh vija në pikëpyetje se përse Perëndia lejonte që ky njeri t'ia hidhte paq pavarësisht sjelljes së tij të keqe dhe nuk bënte diçka për ta ndaluar atë. Vetëm njerëzit mendjemëdhenj ngrenë dyshime për Perëndinë! Një lutje më e mirë do të kishte qenë: “Perëndi, e di se po mundohesh të punosh me _____, dhe të lutem që ai të të dëgjojë dhe të bëjë atë që është e drejtë. Ai po më lëndon, por e di se sjellja e tij të lëndon ty më shumë se ne. Faleminderit, Zot, për durimin tënd të jashtëzakonshëm me ne të gjithë.”

Fatkeqësisht, ky njeri nuk ndryshoi derisa Perëndia veproi ashpër ndaj tij. Për pasojë, jeta e tij nuk shkoi ashtu siç duhet të shkonte po të kishte dëgjuar Perëndinë dhe t'i ishte nënshtruar Atij. Ndiej trishtim kur e kujtoj këtë gjë dhe tani mendoj se duhet të kisha kaluar më tepër kohë duke u lutur për atë njeri, në vend që të inatosesha me të dhe të shqetësohesha për mënyrën se si më trajtonte.

Kur njerëzit në jetën tënde nuk jetojnë në mënyrën e duhur dhe sjellja e tyre të lëndon ty ose të tjerët, mos harro të lutesh me zell për ta. Lutu që ata të dëgjojnë Perëndinë para se të jetë tepër vonë. Ky lloj qëndrimi i mëshirshëm është më i mirë sesa ai gjykues! Dietrich Bonhoeffer ka thënë: “Kur gjykojmë të tjerët,

i mbyllim sytë para të keqes sonë dhe hirit që të tjerët e meritojnë po aq sa edhe ne.”¹¹

Do të kemi shumë më tepër paqe në jetën tonë nëse lutemi për të tjerët, në vend që të mundohemi t'i ndryshojmë; dhe Perëndia do të bëjë atë që vetëm Ai mund ta bëjë. Ndërsa presim që në jetën tonë të ndodhin ndryshimet e dëshiruara, le të qëndrojmë besnikë në gjithçka që Perëndia ka kërkuar nga ne. Le të jemi të punueshëm dhe elastikë në duart e Tij dhe ta ftojmë Atë të na bëjë enë të përshtatshme në duart e Tij!

KAPITULLI 21

Përballja me Dyshimin

Mos e gërrmo me dyshim atë që ke mbjellë me besim.

Elizabeth Elliott

Sa të lehtë do ta kishim besimin tek Perëndia nëse dyshimi nuk do të na vizitonte kurrë, por ja që na viziton; prandaj duhet të mësojmë si ta trajtojmë atë. Është e lehtë të duash të mos ketë vështirësi për asgjë, por është jorealiste. Ah sikur të mos kishte tundime! Ah sikur të mos ekzistonte frika! Ah sikur dyshimi të mos ekzistonte! Por shpesh ekzistojnë e, megjithatë, nuk ka arsye që ato të jenë aq problem sa i lejojmë ne të bëhen. Perëndia na thotë të kemi besim dhe të mos dyshojmë, por nuk na thotë asnjëherë se nuk do të kemi ndonjë vizitë rastësore nga dyshimet. E gjithë arsyeja që Zoti na thotë që të mos kemi dyshim është sepse Ai e di se dyshimi do të vijë dhe do që ne të jemi gati për t'u përballur shpejt dhe në mënyrën e duhur me të.

Kohët e fundit po bëja një program televiziv, në të cilin i jepja përgjigje pyetjeve të shikuesve mbi besimin. Një grua më dërgoi përmes faqes sonë të internetit një pyetje për dyshimin. Aty thoshte se mundet të besojë tek Perëndia, dëshiron që të besojë tek Perëndia, por nuk arrin që ta largojë dyshimin që e mundon dhe më pyeti se çfarë mund të bëjë.

Mbase edhe ti ke të njëjtën pyetje; di që edhe unë e kam patur dikur. E vërteta është se ne nuk mund t'i pengojmë dyshimet

që vijnë e të orvaten të na e rrëmbejnë besimin tek Perëndia. Por kur dyshimi vjen, ne mund të zgjedhim të mos e lejojmë atë të ndikojë tek ne. Ne mund të mësojmë t'i vëmë në dyshim dyshimet tona!

Ne mund të mësojmë t'i vëmë në dyshim dyshimet tona!

Kur Perëndia na thotë të mos e bëjmë diçka, nuk po na thotë se nuk do të ndiejmë kurrë tundimin për ta bërë atë, ose që nuk do të *duam* kurrë ta bëjmë atë, apo që duhet të ngulmojmë për të mos e bërë. Në fakt, Ai po na thotë të kundërtën. Përse na thotë “të mos kemi frikë” nëse nuk do të shfaqet rasti për të pasur frikë? Përse na thotë të mos biem në tundim, përderisa do të tundohemi? Përse na thotë të mos dyshojmë, nëse nuk do të vijë rasti për të pasur dyshim?

Dyshimi do të vijë, por nuk duhet ta lejojmë të na lëvizë nga premtimet e Perëndisë.

Një Shembull Biblik

Abrahami është shembulli më i mirë për mua, të cilin e studiojmë për marrëdhënien që ka me Perëndinë dhe mënyrën si e përballon dyshimin. Abrahamit dhe Sarës Perëndia i kishte premtuar se do të bëheshin me fëmijë. Situata e tij në botën natyrore do të ishte e pamundur, sepse të dy e kishin kaluar moshën për të bërë fëmijë. Sipas Shkrimit, Abrahami nuk kishte asnjë arsye për të shpresuar, por ai pati shpresë tek besimi (shih Romakëve 4:18).

Edhe kur mendoi për pafuqinë e trupit të tij dhe shterpësinë e barkut të vdekur të Sarës, Abrahamit nuk iu dobësua besimi (shih Romakëve 4:19). Mosbesimi nuk e bëri atë të lëkundej (të ngrinte pikëpyetje me dyshim) lidhur me premtimin e Perëndisë, sepse ai kishte marrë forcë duke përlëvdur Perëndinë (shih Romakëve 4:20). Premtimi i Perëndisë për Abrahamin dhe Sarën u përmbush, megjithëse u desh një kohë më e gjatë nga ç'kishin menduar ata në fillim.

Unë vetëm mund ta imagjinoj se si dyshimi mundohej t'i pengonte njerëzit për të cilët lexojmë në Shkrime, që të ecnin përpara me Perëndinë. Bibla është e mbushur me shembuj burrash dhe grash që besuan tek Perëndia, megjithëse përjetuan kundërshti të mëdha, vështirësi dhe, me raste, trajtim jo të drejtë. Me siguri dyshimi e vizitoi edhe Jozefin kur ishte në burg për një krim që nuk e kishte bërë...dhe Esterin kur doli përpara mbretit pa qenë e ftuar, edhe pse kjo ishte një shkelje që ndëshkohej me vdekje...dhe Palin teksa udhëtonte për të shpërndarë ungjillin e Krishtit, kur u përball me përndjekjen e tmerrshme, burgun, rrahjet, urinë dhe të tjera vështirësi. Megjithatë, secili prej tyre pa besnikërinë e Perëndisë dhe luftuan luftën e mirë të besimit.

Të Kuptojmë Kundërshtimet

Kohët e fundit kam kuptuar se të çlirohesh nga diçka përmes mëshirës së Perëndisë nuk do të thotë gjithnjë se ajo gjë do të zhduket. Ne jemi të çliruar nga e kaluara jonë e dhimbshme, megjithatë, ajo me raste mund të dojë të na vizitojë sërish. Ne jemi të çliruar nga frika, por ajo shfaqet në raste të papërshtatshme, vetëm për të parë nëse do të mund të hyjë sërish në jetën tonë.

Tek Luka kapitulli 4, shohim të regjistruar se si Fryma e Shenjtë e çoi Jezusin në shkretëtirë ku djalli do ta tundonte. Gjatë atyre dyzet ditëve që qëndroi atje, Ai duroi tundime nga më të ndryshmet, dhe i rezistoi me sukses secilit prej tyre. Megjithatë, Bibla thotë se kur cikli i tundimeve përfundoi, djalli u largua për të pritur një tjetër kohë të përshtatshme (shih Luka 4:13). Me fjalë të tjera, Jezusi e fitoi betejën, por të tjera beteja do të pasonin. Kundërshtimi do të vijë!

Sfidat që përjetojmë vënë në provë besimin tonë tek Perëndia! Ai besim sprovohet në furrën e shtrëngimit, por ne shpresojmë që do të dalë i fortë dhe i pathyeshëm. Dyshimi, frika dhe shqetësimi janë të gjitha pjesë e kundërshtimit. Me mundësitë

vijnë edhe kundërshtimet (shih 1 Korintasve 16:9). Pali tha se, sa herë donte të bënte të mirën, e keqja i afrohej (shih Romakëve 7:21). Nuk ka arsye që t'i lejojmë që të mundë besimin tonë, por ai do të vijë gjithsesi!

Kundërshtimi vjen në shumë forma, por, pavarësisht mënyrës se si vjen, qëllimi i tij është që të na bëjë të heqim dorë nga shpresa se do të marrim atë që Perëndia na ka premtuar.

Njerëzit na kundërshtojnë:

Teksa kërkojmë të bëjmë vullnetin e Perëndisë, do të ndeshemi me njerëz që na kundërshtojnë. Apostullit Pal iu desh të përballej rregullisht me kundërshti nga krerët fetarë dhe nga romakët. Natyrisht, edhe Jezusi u përball me kundërshtimin e njerëzve që nuk e pranuan dhe e përçmuan Atë. Ata e akuzuan në mënyrë të rreme, e kritikuan, e përbuzën, por Ai vazhdoi të kryente vullnetin e Atit të Tij. Ka raste kur njerëzit që na kundërshtojnë janë ata nga të cilët presim inkurajim dhe, nëse kjo gjë ndodh, mund të jetë shumë herë më e dhimbshme. Vetë vëllezërit e Jezusit menduan se Ai ishte i lajthitur dhe u erdhi turp që ishin pranë Tij.

Rrethanat na kundërshtojnë:

Të gjithë ne i kemi parasysh ato rrethana që janë pengesë për ne dhe e vështirësojnë përmbushjen e qëllimeve tona. Një herë kam mbajtur një muaj rresht një listë të gjërave që kishin ndodhur në përditshmërisë time, të cilat ishin të papritura, shqetësuese dhe që kërkonin shumë kohë dhe energji. Gjatë asaj kohe po mundohesha që të përfundoja një libër, të përgatitesha për konferencat që do të vinin, për xhirimet për televizion dhe të udhëtoja për të ndarë Ungjillin e Jezu Krishtit. Në fund të atyre tridhjetë ditëve lista e rrethanave penguese ishte bërë shumë

e gjatë dhe varionte që nga derdhja e një gotë me lëng të kuq vitaminash mbi një divan të bardhë e deri tek rënia nga shkallët.

Këto lloj gjërash janë minimumi të bezdisshme, por disa rrethana janë më serioze dhe kërkojnë vëmendje më të madhe nga ana jonë. Kur diçka del kundër nesh, na pengon që të bëjmë atë që duhet të bëjmë. Të gjithë duhet të jemi të sigurt se, kur mundohemi me gjithë zemër të ndjekim Perëndinë, Satani do të gjejë një mënyrë për të na kundërshtuar.

Emocionet dhe mendimet na kundërshtojnë:

Përveç gjërave konkrete që përmenda, shumë herë ne hasim kundërshti edhe nga mendimet dhe emocionet që synojnë të na e dobësojnë besimin tek Perëndia. Dyshimi është vetëm një prej tyre. Kemi po ashtu frikën, ankthin, tmerrin, dëshpërimin, shqetësimin dhe plot të tjera. Megjithatë, ne inkurajohemi kur mësojmë se, shumë nga burrat dhe gratë e perëndishëm, që kanë qenë para nesh, janë tunduar dhe e kanë përmbushur vullnetin e Perëndisë dhe, me hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, edhe ne mund të bëjmë të njëjtën gjë.

Ne duhet të “qëndrojmë zgjuar dhe lutemi”, sikurse na udhëzon Fjala e Perëndisë (shih Mateu 26:40-41; 1 Pjetri 4:7). Kushtoji vëmendje gjërave që e kundërshtojnë besimin tënd dhe mundohen të të pengojnë t'i bindesh Perëndisë. Pranoji ashtu siç janë dhe mos i lejo të të marrin trashëgiminë që ke në Perëndinë.

Përsa i përket dyshimit, mos harro që të ndjesh dyshim nuk do të thotë se nuk ke besim ose nuk po beson tek Perëndia. Por do të thotë që Satani po sjell tundim për ta penguar besimin tonë tek Perëndia; prandaj duhet ta hetojmë burimin e tundimit dhe të mos e besojmë atë.

Për shembull, ta zëmë se kam dëgjuar që dikush, që ka kritikuar edhe njerëz të tjerë, ka bërë një kritikë për mua, megjithëse nuk më njeh aspak. Unë nuk inatosem për këto kritika, sepse kujtoj

se cili është burimi i tyre. Të njëjtën gjë duhet të bëjmë edhe ne kur ndjenjat jo të perëndishme vijnë dhe na tundojnë që të mos besojmë tek Perëndia. Jezusi i tha dishepujve të Tij të luteshin që të mos binin në tundim (shih Luka 22:40). Tundimi do të vinte, por ata e kishin vetë në dorë që ta pranonin ose jo atë.

Sa për mua personalisht, më shërbeu të kuptoja se, vetëm se ndiej frikë, kjo nuk do të thotë se jam frikacake dhe vetëm ngaqë ndiej dyshim, kjo nuk do të thotë që nuk e besoj më Perëndinë. Ne nuk e mundim dot armikun tonë nëse nuk e pranojmë atë! Dyshimi është mik i frikës dhe të dy bashkë janë armiqtë tanë.

Të Bllokojmë Zhurmat

A ke qenë ndonjëherë në praninë e një zhurme irrituese dhe ke ndezur radion ose televizorin për të mos e dëgjuar atë? Ndonjëherë qëndroj në një duplex që është shumë i qetë, por një herë në javë, në mbrëmje, një restorant/bar në fund të rrugës ftonte një bandë që luan muzikë shumë të fortë, që mua nuk më pëlqen dhe më shpërqëndron. Ata kanë një lloj muri portativ, që hapet me shinë, dhe lejon që muzika të dëgjohej fuqishëm edhe jashtë. Kam mësuar se, nëse e ngre pak zërin e televizorit, ai i mbyl të gjithë tingujt e muzikës.

Mendoj se ajo që bëri Abrahami për të mundur dyshimin dhe mosbesimin duke lavdëruar Perëndinë është një tjetër shembull i së njëjtës gjë. Ai dëgjoji dhe ndjeu dyshim, por i largoi të gjitha zhurmat e Satanit duke ofruar lavdërime.

Kam dëgjuar se pjesë e lavdërimit është edhe të rrëfyerit e një historie për diçka të mirë që Perëndia ka bërë. Mbase kur Abrahami ndjeu dyshim nisi të pyeste Sarën nëse e mbante mend kohën kur u larguan nga shtëpia e tyre në Haran për të ndjekur Perëndinë, pa e ditur se ku do të shkonin. Perëndia i drejtoi hap pas hapi dhe jam i bindur se ata e kujtonin dhe flisnin për plot histori të tjera të mirësisë së Perëndisë.

Dejvi dhe unë e bëjmë shpesh të njëjtën gjë. Na pëlqen që të flasim për ditët e para të shërbimit tonë, të gjitha sfidat me të cilat u përballëm dhe besnikërinë e Perëndisë ndaj nesh. Kur i kujtoj ato kohë, e kam të vështirë që të dyshoj tek Perëndia. Kjo nuk do të thotë se nuk kam ndjerë dyshim, por e largoj atë dhe mendoj burimin nga a vjen!

Perëndia nuk do të na udhëzonte në Fjalën e Tij që të mos kemi dyshim po të mos e dinte se dyshimi do të vijë për të sulmuar besimin tonë. Dyshimi është mjeti i djallit për të na penguar të bëjmë gjërat që Perëndia do që të bëjmë dhe të marrim atë që Ai do që të marrim.

Kur Jezusi po shkonte të shëronte vajzën e sëmurë rëndë të një burri, të tjerët u munduan ta ndalonin e të kërkonin shërim prej Tij gjithashtu. Ai ndaloi për t'i ndihmuar dhe, në një rast, ndërkohë që po shëronte një njeri të sëmurë, erdhi shërbëtori i burrit në fjalë dhe i tha që të mos e vazhdonte udhëtimin, sepse vajza kishte vdekur. Shkrimi thotë se Jezusi e dëgjoji atë, por e shpërfilli dhe i tha burrit që të vazhdonte të besonte (shih Marku 5:22-43). Shohim që edhe Jezusi u detyrua të shpërfillte fjalë që mund t'i shkaktonin dyshim. Ai u tundua njëlloj si ne, por nuk mëkatoi kurrë (shih Hebrenjve 4:15).

Kurrë pa një Rrugë

Në *Fjalorin Shpjegues të Vine-it për Fjalët e Dhjatës së Re* (Vine's Expository Dictionary of New Testament Words), fjala "dyshim" përkufizohet pjesërisht si "të qenët i pashpresë", ose "të të mungojnë burimet". Ne nuk jemi kurrë pa një rrugë, sepse Jezusi është Udha jonë (shih Gjoni 14:6). Mbase nuk e shohim udhën, por aq më tepër në një kohë të tillë duhet të besojmë tek Perëndia. Besimi është për ato kohë në jetë kur nuk e dimë se çfarë të bëjmë, ose kur na mungon ajo që duhet për ta bërë atë. Jezusi nuk është vetëm Udha – Ai është po ashtu Burimi! Nuk ka gjë që do të na duhet, që Ai nuk mund të na e sigurojë.

Njerëzit mund të thonë se “nuk ka një rrugë” dhe djalli mund të pëshpërijë “nuk ka rrugë”, por mos harro që “Udha” jeton brenda teje dhe Ai është me ty! A do të besosh tek Ai derisa të arrish fitoren?

Dyzet vite të shkuara, kur Perëndia më thirri që të jepja mësim nga Fjala e Tij, punoja dyzet orë në javë, përveç se bëja detyrat e një bashkëshorteje dhe nëne. Orari im i ngarkuar nuk më lejonte kohën e mjaftueshme për të studiuar Biblën në mënyrën e duhur, që të përgatitesha për ato mësim biblike që Perëndia po më shtynte t'i bëja çdo javë.

E ndjeva fort në zemër se duhet të bëja një hap të madh besimi dhe të lija punën time në mënyrë që të kaloja më tepër kohë në studimin e Fjalës së Perëndisë. Dejvi ishte dakord, ndaj e lashë punën dhe të ardhurat që vinin prej saj. Faturat tona mujore ishin pak më të mëdhaja se rroga e Dejvit dhe mbaj mend që frika dhe dyshimi më sulmuan e më thoshin se Perëndia nuk do të siguronte dhe se mora vendimin e gabuar që e lashë punën time.

Në zemër e ndjeja se kisha bërë gjënë e duhur, por mendja debatonte pa pushim me mua. U torturova deri në pikën sa që ndihesha shumë keq. Më pas, një mëngjes, kur po ecja nëpër shtëpi, Perëndia më foli në zemër dhe më tha: “Ose kujdesu vetë për veten dhe jeto me frikë dhe dyshim, ose beso se Unë do të siguroj për ty në mënyra të mrekullueshme.” Besimi im ishte në udhëkryq; duhet të hiqja dorë nga ndërdyshja dhe të vendosja të besoja ose jo tek Perëndia.

Perëndia më dha hirin për të besuar dhe për gjatë viteve kemi parë se si Perëndia siguroi muaj pas muaji në mënyra të mrekullueshme. Gjatë atyre viteve besimi im u rrit dhe përvoja më mësoi se Perëndia është besnik. Ende i rikujtoj ato vite dhe jam e gëzuar që i kam përjetuar, sepse ato shërbyen për të më afruar më tepër se kurrë me Perëndinë.

Nëse e ndjen se Perëndia po të drejton të bësh diçka, por sapo hedh një hap me besim, dyshimi të sulmon, mos u habit. Besimi yt po vihet në provë dhe, megjithëse mund të jetë e vështirë, është

gjë e mirë. Sa më tepër mëson të besosh tek Perëndia përmes përvojës, aq më të lehtë do ta kesh të besosh. Ti do të përjetosh besnikërinë e Tij në shumë mënyra dhe sa herë që ta bësh, do të forcohesh.

Një herë kam dëgjuar që dyshimi vret më tepër ëndrra sesa dështimi. Mos lejo që dyshimi ta përmbysë besimin tënd. Pranoje për atë që është dhe ec përpara me besim!

KAPITULLI 22

Sa Përvojë Ke?

Lum (i bekuar, me fat, i lakmueshëm) ai njeri që ka gjetur diturinë dhe njeriu që ka përfutuar arsyen [që e merr nga Fjala e Perëndisë dhe nga përvoja e jetës].

Fjalët e urta 3:13

Nëse ke aplikuar ndonjëherë për një punë, me siguri një nga pyetjet që të ka bërë intervistuesi ka qenë: “A ke përvojë pune?” Nëse përgjigjja jote ka qenë “po”, pyetja e radhës mund të jetë: “Sa përvojë pune ke?” Edhe sikur të kesh një diplomë universiteti në një fushë të caktuar në të cilën dëshiron të punosh, shkolla nuk është gjithnjë e mjaftueshme për të fituar një pozicion pune. Pavarësisht sa mendon se mund të dish, nëse njohuria jote nuk është vënë në provë, nuk dihet se si do të jetë ecuria jote në atë punë.

Perëndia kërkon të njëjtën gjë prej nesh me dëshirën që të na përdorë për lavdinë dhe qëllimet e Tij në tokë. Kur Moisiut i duhej ndihmë për të udhëhequr izraelitët, me drejtimin e Perëndisë, ai u dha këto udhëzime popullit:

Zgjidhni nga fiset tuaja burra të urtë, me gjykim e me përvojë, dhe unë do t'i bëj prijës tuaj.

Ligji i Përtërirë 1:13

Mbase e ke vënë re që lista e kërkesave nuk përfshin asnjë talent! Një person mund të ketë talent natyral në një fushë, por për të qenë një aset me vlerë, ai duhet të ketë edhe urtësi, gjykim dhe përvojë. Moisiu kërkoi burra që kishin një farë përvoje, para se t'i caktonte në pozicione drejtimi.

Kur nisëm të ndërtonim shërbimin që Perëndia na thirri të ndërtojmë, edhe neve na duhej ndihmë. Kur po flisja me pastorin tim për disa prej nevojave, ai më tha: “Xhois, mos e harro kurrë që nuk mund ta njohësh plotësisht një njeri nëse nuk e sheh në situata të ndryshme.” Përse? Sepse askush nuk e di se si do të silltet një person derisa karakteri dhe njohuria e tij të vihen në provë. As ne vetë nuk e dimë se çfarë do të bëjmë pa përvojën e sfidave të ndryshme që kemi kaluar në jetë.

Është e lehtë të mendojmë apo të themi se besojmë tek Perëndia, por a e bëjmë këtë gjë me të vërtetë në rastin kur kemi nevojë? Kur po shkruaja këtë libër për besimin tek Perëndia, u përballa me një sfidë të caktuar që ishte e dhimbshme dhe zgjati për shumë kohë. Gjatë asaj kohe munda të besoja se Perëndia do të kujdesej, sepse kam shumë vite përvoje me Të dhe e kam parë herë pas here besnikërinë e Tij.

Ne mund të lexojmë një libër për besimin tek Perëndia, por kemi nevojë për përvojë për t’ia marrë mirë dorën. Si mësuese e Fjalës së Perëndisë, unë u them njerëzve se dëgjimi ose leximi rreth një teme të caktuar është vetëm një pjesë e asaj që nevojitet. Ne duhet po ashtu “të bëjmë” atë që kemi mësuar dhe duke e bërë, mësojmë shumë, madje më shumë sesa nga njohuria e mbledhur përmes studimit.

Jezusi Kishte Përvojë

Hebrenjve 5:8-9 thotë se, megjithëse Jezusi ishte Biri i Perëndisë,

Mësoi në ato që vuajti, bindjen [aktive, speciale], dhe, [përvoja e Tij e plotë] si u bë i përkryer [i pajisur], u bë shkaktari i shpëtimit të përjetshëm për të gjithë ata që i binden.

Hebrenjve 5:8-9

Edhe Jezusi u përgatit për të bërë punën që Perëndia donte që Ai të bënte duke përjetuar gjëra dhe fituar përvojë. Nuk e di për ty, por për mua kjo është inkurajuese! Kjo më ndihmon të kuptoj se do të mësojmë gjatë rrugës, si të thuash. Mbase të krishterët e rinj e kanë shumë të vështirë të besojnë tek Perëndia, por ndërsa vitet kalojnë dhe besimi ynë vihet në provë, do ta kuptojmë se besim tek Perëndia është i mundur. Njohja që bazohet tek njohuria që kemi në kokë është një shkallë e njohjes, por njohja përmes përvojës është shumë më e thellë.

Njohja që bazohet tek njohuria që kemi në kokë është një shkallë e njohjes, por njohja përmes përvojës është shumë më e thellë.

Ne kemi nevojë për edukim (nga Fjala e Perëndisë), por na duhet edhe zbulim dhe unë besoj se këtë e marrim në rastet kur njohuria jonë vihet në provë dhe e përjetojmë me sytë tanë mirësinë dhe besnikërinë e

Perëndisë në situatat e jetës sonë.

Ndërkohë që apostulli Pal po udhëzonte dhe inkurajonte korintasit, ai u tha atyre se nuk do të përballeshin kurrë me diçka më të madhe nga ajo që mund të përballonin; Perëndia do të siguronte gjithnjë një rrugëdalje, sepse Ai është besnik ndaj Fjalës së Tij (shih 1 Korintasve 10:13). Unë besoj se Pali po fliste nga përvoja. Ai kishte kaluar shumë gjëra të vështira për shkak të besimit të tij tek Perëndia dhe, herë pas here, e kishte parë Perëndinë ta çlironte dhe t'i jepte forcë për të dalë në krye me një qëndrim fitimtari.

Kohët e fundit, gjatë një seance me pyetje dhe përgjigje lidhur me besimin tek Perëndia, një grua më pyeti: “Si mund të besoj

tek Perëndia përderisa e kam besuar në të kaluarën dhe nuk më është përgjigjur?” Njëzet vite më parë do ta kisha patur të vështirë t’i përgjigjesha, por pas dyzet vitesh përvojë me Perëndinë, e di përgjigjen. Ia ktheva: “Nëse ke besuar tek Perëndia *për* diçka dhe nuk e ke marrë, atëherë ke besuar se Ai do të të jepte diçka që nuk ishte në planin e Tij për ty.” Një person me besim të pjekur mund të ketë besim tek Perëndia për diçka, por edhe nëse nuk e merr, ai do ta ruajë besimin tek Perëndia. Ai beson se, nëse ajo që kërkoi ishte do të vullneti i Perëndisë, Ai do t’ia kishte dhënë, dhe e kupton që, nëse ajo që donte nuk ishte vullneti i Perëndisë, është shumë më mirë pa të. Kështu do të mësojë të falenderojë Perëndinë që nuk e mori atë që donte! Ai nuk beson tek Perëndia vetëm *për* gjëra të caktuara, por *deri në fund* për t’i arritur!

Pali ka thënë këtë:

Dhe dëshirojmë [fort dhe me gjithë shpirt] që secili nga ju të tregojë deri në fund të njëjtin zell [dhe sinqeritet deri në fund] për të arritur në sigurimin e plotë të shpresës [tuaj].

Hebrenjve 6:11

Sa herë që kalojmë një vështirësi, ose kur jemi në nevojë, dhe e vendosim besimin tek Perëndia, herën tjetër do ta kemi më të lehtë. Pak e nga pak (shumë pak e nga shumë pak) ne mësojmë të besojmë tek Perëndia, prandaj, mos u shkurajo nëse nuk mendon se tani je aq i suksesshëm sa duhet të jesh.

Shkolla e Jetës

Të gjithë ne shkojmë në shkollën e jetës dhe mësojmë gjithnjë e më shumë në këtë udhëtim që bëjmë. Psalmisti David foli për ata që kanë përvojë në Zotin. Ai tha se ata që kanë përvojë në mëshirën e Perëndisë do të mbështeten tek Perëndia dhe do të

vendosin besimin e tyre të palëkundur tek Ai (shih Psalmi 9:10). Teksa përjetojmë mirësinë, dashamirësinë, mëshirën, dashurinë e pakushtëzuar dhe bujarinë e Perëndisë, ne fitojmë sigurinë se mund të besojmë tek Ai në çdo lloj situatë. Edhe sikur të mos na e japë atë që shpresojmë, do të shohim se një ditë Ai do të na japë më të mirën. Vetëm ngaqë nuk i kuptojmë arsyet se si vepron Perëndia, kjo nuk do të thotë se rrugët e Tij nuk janë të drejta. Në fund do ta kuptojmë, megjithëse ndonjëherë na duhet gjithë jeta për ta kuptuar.

Shpesh njerëzit thonë: “Ah sikur të isha sërish i ri/e re dhe të di atë që di tani”, por kjo është e pamundur. Ne e dimë atë që dimë tani për shkak të përvojave tona në shkollën e jetës.

Kur Perëndia më thirri që të jepja mësimë nga Fjala e Tij, nuk pata mundësinë që të ndaloja gjithçka në jetën time dhe të shkoja në shkollë biblike, por isha dhe jam ende në shkollën e jetës dhe kam mësuar shumë gjëra që nuk do t’ia kisha mësuar kurrë vetëm duke vajtur në shkollë.

Davidi foli për atë që quhet “përvoja të shenjtëruara” (shih Psalmi 119:7). E adhuroj këtë mendim! Me siguri disa nga gjërat që kemi përjetuar nuk janë zgjedhja jonë, por në urtësinë e pafundme të Perëndisë ato bëhen “të shenjtëruara”. Me fjalë të tjera, këto janë përvoja të shenjta, që shërbejnë për të na ndihmuar të njohim me të vërtetë Perëndinë dhe fuqinë e ringjalljes së Tij.

Gjatë atyre gjashtë viteve që Perëndia e vuri në provë besimin tonë pasi lashë punën dhe u mbështeta plotësisht tek Ai, unë u rrita shpirtërisht në mënyra të jashtëzakonshme. Nuk ishte mënyra që do të kisha zgjedhur, por ishte patjetër mënyra më e mirë!

Më pëlqen të mendoj se si Perëndia u kujdes për izraelitët kur po bënë udhëtimin e tyre nëpër shkretëtirë dhe po ndiqnin shkollën e jetës. Ai i ushqente me mana (një ushqim i mbinatyrshëm) dhe ata nuk kishin prova apo ide se nga vinte ajo; kishin vetëm premtimin e Perëndisë se do t’ua sillte të nesërmen e të nesërmen në vazhdim. Pra, ata duhet të besonin me të vërtetë

ditë pas dite tek Perëndia. Ndonjëherë mënyra e vetme se si mësojmë të bëjmë diçka është duke mos pasur zgjidhje tjetër.

Gjatë dyzet viteve që udhëtuan nëpër shkretëtirë, izraelitëve nuk iu prishën rrobat (shih Ligji i përtërirë 8:4). Nuk morën rroba të reja, por ato që kishin rrojtën si për mrekulli për një kohë të gjatë. Perëndia tha se po i vinte në provë për të parë nëse do t'i zbatonin urdhërimet

Ndonjëherë, mënyra e vetme se si mësojmë të bëjmë diçka është duke mos pasur zgjidhje tjetër.

e Tij apo jo. Shiko, besimi nuk duket nëse nuk vihet në provë! Qëllimi i Tij ishte t'i përfshinte ata në rrethana më të mira, por në fillim duhej t'ju mësonte atyre të mbështeteshin tek Ai, që të mos e harronin pasi kjo përvojë me Të të përfundonte (shih Ligji i Përtërirë 8:2, 7, 11).

Në shkollën e jetës kam përjetuar tradhtinë e atyre që mendoja se ishin shokët e mi, refuzimin e anëtarëve të familjes dhe miqve, kur nuk ishin dakord me zgjedhjet që bëra për jetën time; po ashtu keqkuptime, akuza të rreme, përndjekje dhe të tjera ngjarje të dhimbshme. Por kam mësuar edhe sa e rëndësishme është t'i fal ata që më lëndojnë dhe të mos pranoj të jem e zemëruar dhe e hidhëruar. Kam mësuar se ç'është ndershmëria, përsosmëria, paqja, durimi, vetëkontrolli, si të zgjedh miqtë e duhur, ta mbaj Perëndinë të parin në jetën time, të vlerësoj njerëzit dhe me mijëra mësimet e tjera të jetës. Shumicën prej tyre nuk i kam mësuar lehtësisht, sepse për ta bërë këtë kërkohej një sprovë që më pas është kthyer në përvojë, që me kalimin e viteve më ka lejuar të besoj tek Perëndia me lehtësi shumë më të madhe.

Gjërat Lehtësohen

Besoj se mund ta them me siguri se besimi tek Perëndia bëhet më i lehtë, ashtu siç bëhet edhe jeta me Të. Ndërsa zgjedhim

ta “vendosim” besimin tonë tek Ai dhe jo tek gjërat e tjera, ne mësojmë dhe rritemi në aftësinë tonë për ta bërë këtë gjë. E kam parë Dejvin të jetojë me atë që unë e quaj “lehtësi e shenjtë” në pjesën më të madhe të pesëdhjetë e ca viteve që kemi qenë të martuar bashkë. Dikur acarohesha kur shihja që jeta për të dukej shumë e lehtë dhe për mua shumë e vështirë, por më pas mësova që jeta nuk është e lehtë për asnjërin nga ne, por ne mund të jetojmë me një lehtësi të shenjtë nëse besojmë gjithmonë tek Perëndia, për të gjitha gjërat.

Dejvi i mëson gjërat më shpejt se unë. Unë jam pak kokëfortë dhe zakonisht kam nevojë për disa “përvoja të shenjtëruara” më tepër se ai para se të mësoj. Ai ka mësuar që herët në jetë që ta hedhë shqetësimin e tij mbi Perëndinë dhe të lejojë që Perëndia të kujdeset për të. Mbaj mend kur në vitet e para të martesës sonë përjetuam vështirësi dhe se si përpiquej të më thoshte që shqetësimi dhe nevrikosja nuk do të ndryshonin asgjë dhe që duhet të besoja tek Perëndia. Doja ta bëja këtë gjë, por thjesht nuk dija se si. Nëse e ke të vështirë që t’i besosh Perëndisë në këto kohë, dua të të siguroj se e kuptoj se si ndihesh, por e di nga përvoja ime se këtë gjë ke për ta mësuar më tutje në udhëtimin tënd. Mos u shkurajo me veten nëse ndonjëherë të duket sikur ke shumë pak besim; mos harro që, kur e përdorim atë pak besim tonin, me kalimin e kohës ai mund të kthehet në një besim të madh.

Jezusi u tha dishepujve, që i zuri paniku prej stuhisë, se ata kishin pak besim (shih Marku 4:40). Megjithatë, disa vite më vonë, shohim se po të njëjtët burra ushtruan një besim të madh në përhapjen aktive të Ungjillit të Krishtit në kohën e përndjekjes së ashpër. Besimi i tyre i vogël u shndërrua në një besim të madh; edhe besimi ynë mund të rritet po ashtu. Ata nuk mësuuan të kishin besim të madh të shtrirë në një plazh, në një ditë me diell – por e mësuuan në një stuhi të fortë si uragani! Megjithëse nuk patën besim tek Perëndia në stuhi, në fund mësuuan që të besonin tek Perëndia në gjithë kohët, për të gjitha gjërat. Këta burra u

përballën çdo ditë me vdekjen e, megjithatë, ngulmuan të ecnin përpara, sepse e dinin se mund t'i besonin Perëndisë qoftë me jetën, qoftë me vdekjen e tyre!

Kur Jezusi po vuante mbi kryq dhe teksa merrte frymë për herë të fundit, fjalët e Tij finale ishin fjalë besimi. Ai tha: “O Atë, në duart e tua po e dorëzoj frymën time” (Luka 23:46).

Lutem që ne të mësojmë të besojmë tek Perëndia deri kur të marrim frymën e fundit! Besimi tek Perëndia e bën të gëzuar atë jetë që, pa të, do të ishte e trishtë! Besimi është një dhuratë e fuqishme që Perëndia na e ka dhënë, ndaj le ta hapim këtë dhuratë dhe ta përdorim gjithmonë, në çdo gjë që bëjmë.

Dorëzoja Gjithçka Perëndisë

Bota nuk e ka parë ende atë që mund të bëjë Perëndia përmes një njeriu plotësisht të përkushtuar ndaj Tij.

D. L. Moody

Duket sikur njerëzit gjithnjë gjejnë gjëra për të cilat të shqetësohen, por tre janë gjërat për të cilat marrim kërkesa për lutje më shumë se për çdo gjë tjetër në shërbimin tonë: lutje për fëmijët dhe të afërmit e tyre, lutje për financat dhe lutje për shëndet dhe shërim.

Shqetësimi është armiku i besimit tek Perëndia dhe ai orvatet vazhdimisht të na rrëmbejë besimin dhe të na mbajë në mbretërinë e frikës. Askush nuk ka marrë përmes frikës nga Perëndia atë që donte. Por duke patur besim të patundur tek Perëndia ne mund të jetojmë jetën që duam të jetojmë dhe të kemi paqen dhe gëzimin që dëshirojmë. Le të shohim këto tre aspekte të shqetësimit e të kuptojmë që, ato që shohim këtu, mund t'i zbatojmë në çdo fushë të jetës sonë.

1. Shqetësimi për Fëmijët Tanë

Si do të bëhen ata? A jemi ne prindër të mirë? Si duhet t'i korrigjojmë kur kanë nevojë për korrigjim? A jemi tepër të rreptë, apo mbase jo aq sa duhet? Nëse shohim që fëmijët tanë kanë vështirësi në aspekte të ndryshme të jetës së tyre pasi hyjnë

në adoleshencë dhe fillojnë e rriten, shpesh pyesim veten nëse rrënjja e këtyre problemeve janë gabimet tona. Djallit i pëlqen t'i ngarkojë prindërit me faj të rremë, që është i padobishëm dhe t'i shteron energjitë.

Dejvi dhe unë kemi katër fëmijë dhe njëmbëdhjetë nipër e mbesa dhe i kemi parë kur kanë hasur vështirësi me probleme të ndryshme në jetët e tyre personale. Perëndia më ka mësuar që lutja është mik i mirë dhe ndihmësi më i fuqishëm që kam për t'i ndihmuar ata me vështirësitë e tyre. Shqetësimi im për shqetësimet e tyre nuk i ndihmon as ata dhe as mua.

Mund të shohim se si fëmijët tanë ose njerëzit tanë të dashur marrin vendime të këqija dhe duam t'i bindim me çdo kusht që t'i ndryshojnë ato. Megjithatë, në shumicën e kohës, edhe nëse e dimë përgjigjen për problemin e dikujt, ai nuk do të na dëgjojë. Në veçanti adoleshentët dhe të rinjtë, të cilët duhet të bëjnë gabimet e tyre dhe të zbulojnë vetë atë që funksionon dhe nuk funksionon në jetë.

Për shkak se unë dhe Dejvi kemi kaq shumë nipër e mbesa, në këtë kohë kemi dikë në çdo grupmoshë dhe momentalisht kemi dy adoleshentë, të cilët kanë vështirësitë e tyre në mënyra krejt të ndryshme. Njëri prej tyre ka problem pasigurinë, gjë që e shfaq në shumë mënyra të ndryshme, ndërkohë që një mbesë e shton ankthin në jetën e saj përmes arsytimit të vazhdueshme dhe të tepruara dhe ndjenjën e përgjegjësisë për gjëra që nuk i takojnë.

Për mua në këtë moshë dhe me këtë nivel përvojë është e lehtë t'i shoh të dy dhe menjëherë të gjej rrënjën e problemeve të tyre, por për ta nuk është e lehtë, për arsyen e thjeshtë se janë në procesin e të kuptuarit se si funksionon jeta. Ata po mundohen t'i kuptojnë vetë gjërat dhe të luftojnë për pavarësinë e tyre, por në të njëjtën kohë kapen fort pas sjelljeve hera herës fëmijënore e me raste prej adoleshentësh.

Ne kemi edhe të tjerë nipër e mbesa të rritur, që i kemi parë të luftojnë me problemet e tyre dhe kanë arritur në një pozicion të sigurt; tani ata bëjnë jetë të perëndishme dhe të frytshme. Një

prej tyre ka patur problem zemërimin, tjetri drogën, një tjetër rebelimin ekstrem dhe unë mund të kthej kokën pas dhe të kujtoj se si lutja e zjarrtë për ta dha rezultate të mrekullueshme me kalimin e kohës. Lutja nuk duhet të konsiderohet kurrë si një zgjidhje e fundit, përkundrazi, duhet të jetë gjëja e parë që bëjmë në çdo vështirësi. Lutja i hap derën Perëndisë për të punuar dhe ajo derë qëndron e hapur gjatë kohës që lutemi dhe e

Lutja i hap derën Perëndisë për të punuar.

falenderojmë Perëndinë që kujdeset për gjërat dhe njerëzit që ia kemi çuar Atij në lutje.

Secili nga katër fëmijët tanë ka patur problemet e tij, si shumica e fëmijëve, por tani janë të gjithë burra dhe gra të rritur, të gjithë i shërbejnë Perëndisë dhe ne gëzojmë miqësi të mrekullueshme me të gjithë dhe jemi krenarë në maksimum për ta. Mbase ti je duke përjetuar një situatë të vështirë me ndonjë nga fëmijët e tu, ose me të gjithë fëmijët e tu dhe ndoshta shqetësimi yt bazohet në ndonjë problem serioz që ka nevojë të domosdoshme për vëmendjen e Perëndisë. Tundimi i prindërve është që të shqetësohen. Ne duam t'i ndihmojmë fëmijët tanë! Ne duam t'i çlirojmë ata! Parapëlqejmë që ta marrim vetë dhimbjen e tyre, sesa t'i shohim ata të përjetojnë vështirësi. Kjo është mënyra se si dashuria e Perëndisë reagoi ndaj mëkatit tonë dhe mjerimit të shkaktuar prej tij dhe është krejtësisht normale për ne si prindër që të ndiejmë të njëjtën gjë. Megjithatë, ne nuk mund t'i çlirojmë fëmijët tanë nga të gjitha shqetësimet e jetës dhe, me raste, për shkak të dashurisë sonë të vërtetë për ta, duhet t'i lejojmë të vuajnë pasojat e farave që kanë mbjellë. Por mund të vendosim besimin tek Shkrimi i Fjalëve të urta që na thotë që t'u mësojmë fëmijëve rrugën që duhet të ndjekin, që kur të rriten, të mos largohen prej saj (shih Fjalët e urta 22:6).

Edhe pse fëmijët tanë mund të devijojnë nga rruga për një farë kohe, nëse vazhdojmë lutemi për ta dhe u japim një shembull të mirë, ata do të kthehen sërish tek e drejta.

I kujt është faji?

Nëse ke një fëmijë, i kujt është faji nëse ai ka një problem ose ndonjë lloj shqetësimi në jetën e tij? A ke bërë ti si prind gabime që i kanë shkaktuar këto probleme, apo thjesht fëmija vetë ka bërë zgjedhje të gabuara? Mos është faji i njerëzve që ka zgjedhur si miq apo i shoqërisë, pjesë e së cilës ata janë sot?

Mendoj se ne harxhojmë shumë kohë për të gjetur fajtorin dhe jo aq kohë sa duhet për të kuptuar se, pavarësisht se kush e ka fajin, Perëndia është përgjigjja! Patjetër që edhe unë kam bërë gabime me fëmijët e mi, megjithatë jam e habitur që isha aq prind i mirë sa isha. Unë jam rritur në një familje ekstremisht jofunksionale, plot me shembuj të ndryshëm të këqinj, megjithatë Perëndia më dha hirin të bëhem për fëmijët e mi një prind më i mirë nga ç'mund të kisha imagjinuar. Të dyja vajzat e mia më kanë thënë: “Mama, ke bërë një punë të shkëlqyer prindërore me ne, pavarësisht fëmijërisë që ke patur dhe gjithë abuzimit që ke përjetuar!”

Duhet të kujtojmë që, edhe pse nuk jemi prindër të përsosur, Perëndia mund t'i kapërcejë dhe rregullojë rezultatet e çdo gabimi që kemi bërë. Gjithçka që Ai kërkon prej nesh është një zemër e penduar dhe lutja e sinqertë që ia dorëzon Atij problemet, që Ai t'i zgjidhë ato.

Të inkurajoj që t'i rezistosh tundimit për t'u shqetësuar për fëmijët e tu dhe, përkundrazi, të besosh se Perëndia do të bëjë me ta atë që ti nuk munde ta bëje. Vetëm Perëndia mund t'i ndryshojë njerëzit! E di se është më e lehtë të thuash “Mos u shqetëso për fëmijët e tu”, sesa ta bësh atë, por të premtoj se Perëndia është besnik dhe, megjithëse nuk mund t'i kontrollojmë zgjedhjet që bëjnë të tjerët, lutjet tona mund të hapin derën që Perëndia të punojë në jetët e tyre. Nuk ka asnjë problem tepër të madh për Perëndinë.

Ne mund t'ia dorëzojmë fëmijët tanë Perëndisë dhe Ai do të na udhëzojë si t'i rrisim dhe si të punojmë gjatë jetës me ta, që

të qëndrojnë në rrugën e ngushtë që të çon në jetë; ose mund të shqetësohemi për ta dhe të kemi frikë se do të lëndohen apo do të bëjnë zgjedhjet e gabuara. Unë i kam provuar të dyja dhe të siguroj se zgjedhja më e mirë është që t'i lëmë në dorë të Perëndisë. Besimi ynë çlirohet përmes lutjes dhe rrëfimit tonë.

Mos i vër kurrë një kufi kohor besimit!

Edhe kur bën zgjedhje që në dukje janë në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë, vazhdo beso tek Ai. Mos i vër kurrë një kufi kohor besimit!

Ne mund të lutemi për fëmijët tanë dhe për njerëzit të cilët i duam dhe që kujdesemi në të njëjtën mënyrë si apostulli Pal, i cili u lut për ata që donte dhe u shërbente. Përdor këtë Shkrim si shembull të mënyrës se si t'ia dorëzosh njerëzit Perëndisë:

Dhe tani, o vëllezër, unë po ju lë [ju lë nën komandën e Tij, ju lë me besim në mbrojtjen dhe përkujdesjen e Tij] te Perëndia dhe te fjala e hirit të tij, që është në gjendje t'ju ndërtojë dhe t'ju japë trashëgimin [të drejtë] në mes të të gjithë të shenjtëruarve (ata që kanë një shpirt të shenjtëruar, të pastruar, të transformuar).

Veprat e apostujve 20:32

Ja një shembull se si ta përfshish këtë Shkrim në një lutje dhe ta bësh më tepër personal. Le ta zëmë se personi për të cilin do të lutesh quhet Sem dhe, në vend që të shqetësohesh për Semin ose të përpiqesh ta ndryshosh atë, ti ke arritur në pikën ku je i gatshëm t'ia dorëzosh atë Perëndisë. Këtë mund ta bësh me këto fjalë:

“Atë, ta kushtoj Ty Semin. E vendos atë në kontrollin Tënd dhe e lë atë në Fjalën e hirit Tënd. Besoj se Ti do ta ruash Semin dhe do ta afrosh në një marrëdhënie personale, më të ngushtë me Vetën.”

Rrjedhimisht, sa herë që tundohesh për t'u shqetësuar për Semin, ktheje shqetësimin në lutje falënderuese për punën që Perëndia po bën në jetën e Semit.

Unë kam parë se si, duke zbatuar këtë metodë, në jetët e fëmijëve të mi kanë ndodhur gjëra të mrekullueshme. Ka raste që jam lutur për muaj me radhë për ndonjë nga fëmijët e mi, specifikisht sipas një vargu, dhe jam mahnitur kur kam parë Perëndinë të veprojë. Shqetësimi dhe frika nuk e lëvizin dorën e Perëndisë, kurse besimi dhe përkushtimi po.

2. Shqetësimi për Financat

Ne kemi nevojë për para për të jetuar dhe duket sikur ato nuk mjaftojnë kurrë! Edhe në këtë rast shqetësimi nuk është përgjigjja. Perëndia na udhëzon që të çojmë të dhjetat dhe ofertat në shtëpinë e Tij të thesarit (për punën e Mbretërisë së Tij) dhe Ai do të hapë dritaret e qiellit dhe do të derdhë bekime. Ai do të qortojë edhe gllabëruesin për ty (shih Malakia 3:10-11). Nëse nuk kemi mbjellë, nuk kemi se çfarë të korrim, prandaj, pika e parë është që të sigurohesh se je besnik në dhënie dhe, nëse po, atëherë ki besim të plotë të dalësh para Perëndisë me guxim në lutje, e të presësh që të gjitha nevojat e tua të plotësohen sipas pasurive të Tij (shih Filipianëve 4:19). Por duhet të përdorim edhe zgjuarsi për financat që kemi.

Perëndia nuk ka premtuar që të na japë gjithçka që duam, por ka premtuar se do t'i plotësojë të gjitha nevojat tona. Ti je i lirë të kërkosh çfarë të duash dhe Ai ka premtuar se do të na plotësojë dëshirat e zemrës sonë (shih Psalmi 37:4), por ato dëshira nuk duhet të jenë vetëm mishtore, prej të cilave nuk përfitojmë shpirtërisht.

Unë kam parë se si Perëndia ka siguruar për ne për vite me radhë dhe sasia e asaj ç'ka siguruar është rritur me kalimin e viteve; por mund të them me siguri se kemi patur edhe shumë

vite në varfëri. Perëndia nuk do që ne të përqëndrohemi së tepërmi tek gjërat materiale dhe, në urtësinë e Tij, shpesh nuk na e jep atë që duam tani, sepse ka në mendje diçka më të mirë sesa ajo që dëshirojmë. Ki gjithnjë parasysh që vonesa nuk është mohim dhe që duhet të besojmë tek koha e Tij. Perëndia mund të ta kursejë atë që ti mendon se do, sepse ka në mendje diçka më të mirë për ty, por ti nuk ke aktualisht mençurinë e mjaftueshme që t'ia kërlesh.

Nevoja më e madhe që kemi në jetët tona është për më pak shqetësim për financat dhe më tepër urtësi në përdorimin e duhur të tyre. Mençuria ndërton tani atë që do të na dhurojë kënaqësi në të ardhmen; por shoqëria jonë na shtyn që t'i shtojmë borxhet, për shkak se na ofron mundësinë të blejmë dhe ta lëmë për më vonë bërjen e pagesës për këto blerje. Kjo quhet kredi dhe, sa më tepër që e përdorim, aq më tepër probleme financiare do të krijojmë. Kur paguajmë me karta krediti për blerje të papërbalueshme nga ana jonë, kjo do të thotë që po harxhojmë që sot bollëkun e të nesërmes dhe kur e nesërmja të vijë, nuk na mbetet asgjë tjetër veç trishtimit.

Dua të të inkurajoj përzemërsisht që të tregohesh më i duruar kur pret për gjëra, në vend që të kërlesh mënyra për të marrë tani atë që do, pavarësisht pasojave që mund të kesh në të ardhmen tënde. Kursimi i hollave për të paguar me para në dorë atë që duam është ende një mundësi që njerëzit duhet ta kenë parasysh, por në fakt shumë pak e kanë.

Paqja është shumë më e vyer sesa pronat!

Paqja është shumë më e vyer sesa pronat! Dhe, nëse kemi një borxh mbytës, ai do të na e rrëmbejë paqen dhe do të shkaktojë probleme në marrëdhëniet tona.

Aty ku financat mungojnë, ka gjithnjë stres dhe presion dhe kjo shpesh krijon sjellje që shkaktojnë probleme në marrëdhëniet tona. Nëse je në borxhe deri në grykë, unë nuk kam një zgjidhje të shpejtë për ty, por të premtoj se, nëse i jep me zell Perëndisë

të parit dhe fillon ta paguash sistematikisht borxhin tënd, duke e disiplinuar veten që të mos bësh blerje të panevojshme, një ditë do të çlirohesh nga borxhi dhe të gëzosh liri financiare.

Ka gjithnjë përjashtime, por në shumicën e rasteve problemi ynë nuk është se nuk kemi para, por që harxhojmë më tepër para nga sa kemi! Mos u bëj si ata njerëz që mendojnë se meritojnë gjëra për të cilat nuk kanë punuar, apo që nuk i kanë fituar. Ji i duruar dhe beso se Perëndia do të t'i sigurojë gjërat që do në kohën e duhur!

Në shumicën e rasteve problemi ynë nuk është se nuk kemi para të mjaftueshme, por që harxhojmë më tepër para nga sa kemi!

3. Shqetësimi për Vetën dhe Gjithçka që Lidhet me Ne

Ky është me siguri shqetësimi numër një në botë. Ne priremi të shqetësohemi për qindra gjëra që kanë lidhje me ne. Shqetësohemi për shëndetin tonë. Nëse doktori nuk na thotë fjalë të mira, nëpër mendje na kalojnë plot mendime për atë që do të ndodhë me ne. A do të vuajmë? A do të vdesim? Edhe pse Perëndia ka siguruar teknologji mjekësore kompetente, nuk duhet të harrojmë që Jezusi është Shëruesi ynë! Ai do që ne të besojmë tek Ai dhe të ndjekim këshillën e Tij lidhur me shëndetin tonë.

Sa më shumë plakem, aq më e shëndetshme bëhem, sepse mësoj gjithnjë e më tepër urtësinë që lidhet me mënyrën se si të respektoj trupin që Perëndia me hirin e Tij më ka dhënë. Për shembull, nuk mund të jetojmë nën stres të vazhdueshëm dhe të mendojmë se jemi të shëndetshëm. Kur isha në të tridhjetat ndihesha gjithnjë keq, por tani që jam në të shtatëdhjetat, ndihem shkëlqyeshëm në pjesën më të madhe të kohës!

Ky ndryshim ka ndodhur më së shumti për shkak të zakoneve

të mira në ushqyerje, stërvitjes dhe jetës që mësova ta jetoj me më pak stres, sikurse edhe besimit se Jezusi do të veprojë gjithnjë në mua me fuqinë e Tij shëruese. Nuk ka nevojë të lutemi për shërim vetëm kur jemi sëmurë! Ne kemi privilegjin që të besojmë

Ne kemi privilegjin të besojmë se Perëndia do të na e ruajë shëndetin, dhe jo vetëm të na shërojë kur të sëmuremi.

se Perëndia do të na e ruajë shëndetin, në vend që të na shërojë kur të sëmuremi.

Perëndia kënaqet kur kujdeset për ne. Fjala e Tij thotë se Atij i intereson gjithçka që lidhet me ne.

Zoti do të kryejë veprën e tij tek unë; o Zot, mirësia jote vazhdon përjetë; mos i braktis veprat e duarve të tua.

Psalmi 138:8

Ne jemi krijesa e Tij, bijtë e Tij dhe Ai do që të kujdeset për ne nëse ne ia lejojmë që ta bëjë atë gjë. Një nga vargjet e mia të parapëlqyera për besimin tek Perëndia gjendet tek 1 Pjetri. Të lutem lexoje me kujdes këtë Shkrim.

Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen, kur vuante, nuk kërcënonte [me hakmarrje], po ia dorëzoi atij [Vetes dhe gjithçka] që gjykon drejtësisht.

1 Pjetri 2:23

Ky Shkrim përmbledh gjithçka që dua të përcjell me anë të këtij libri. Ne mund të kemi gjithnjë besim tek Perëndia, në çdo mënyrë, për veten dhe gjithçka tjetër. Çdo gjë që i lëmë Atij, është nën kontrollin e Tij. Pavarësisht se si e trajtuan njerëzit Jezusin, Ai nuk u mundua ta zgjidhte Vetë, por, përkundrazi, besoi gjithnjë se Ati i Tij do të sillte zgjidhjen.

Sa shumë stres dhe mërzi mund të shkaktojmë në jetët tona teksa përpiqemi të sigurohemi se po na trajtojnë në mënyrën e duhur dhe që askush të mos përfitojë prej nesh? Mendoj se është më tepër nga ç'mund të imagjinojmë. Ndërsa i afrohem fundit të këtij libri, dua të të pyes nëse je në një pikë në jetën tënde ku je i gatshëm t'ia kushtosh Jezusit veten tënde dhe gjithçka që ka lidhje me ty. A do ta dorëzosh veten tek Ai dhe t'i përkushtohesh plotësisht bindjes ndaj Tij në gjithçka që Ai të kërkon të bësh, duke besuar se Ai do të kujdeset për ty?

Sa Shumë Mendon për “Veten” Tënde?

Ne shqetësohemi se kush do të kujdeset për ne dhe nëse do të kujdesen mirë apo jo. Nëse një ditë do të varemi nga të tjerët, a do të na trajtojnë mirë apo jo? Shqetësohemi për atë që mendojnë të tjerët për ne, nëse na kanë qejf apo jo. A jemi ne të pëlqyeshëm për ta? Çfarë do të ndodhë në botë dhe çfarë ndikimi do të ketë tek ne? A do të humbasim punën nëse ekonomia bie?

“Çfarë do të ndodhë me mua?” është sigurisht një nga frikërat më të mëdhaja që ka shumica prej nesh, por lajmi i mirë është se ne mund të çlirohemi sot nga ai shqetësim, duke e ditur se Perëndia do të kujdeset për ne.

Kërkoji Zotit të të ndihmojë ta heqësh mendjen nga vetja jote, sepse, sa më pak mendon për veten, aq më i lumtur do të jesh. Beso se Perëndia do të kujdeset për ty dhe ki kujdes që të mbjellësh farën e mirë duke i ndihmuar të tjerët. Sa herë që ndihmon dikë në nevojë, ti po mbjell një farë që do ta korrësh kur Perëndia të të ndihmojë në jetën tënde.

Shumë vite më parë arrita në një pikë në jetën time ku mërzia më ishte bërë aq mbytëse, saqë isha gati të bëja çdo gjë që do të më tregonte Perëndia, vetëm që të isha e lumtur. Është një histori e gjatë, por varianti i shkurtër është se Ai më tregoi se nuk isha e lumtur për shkak të egoizmit tim. Pjesën më të madhe të

kohës e kisha mendjen tek vetja ime dhe, në përpjekjet e mia të tepruara për të siguruar një kujdes të mirë për veten, nuk po e lejoja Perëndinë të ma mundësonte këtë gjë. Perëndia do që të kujdeset për ne, por duhet t'ia kushtojmë veten Atij.

Kushtoja Gjithçka Perëndisë

Kur e lëmë veten tonë në dorë të një personi apo një gjëje, kjo do të thotë se po ia japim veten tonë plotësisht. Mund të jemi të përkushtuar ndaj një personi apo një pune. Jemi të përkushtuar ndaj familjes dhe miqve. Unë i jam përkushtuar thirrjes së Perëndisë në jetën time për t'i mësuar të tjerëve Fjalën e Perëndisë. Por mbi gjithë përkushtimet e tjera, ne duhet t'ia kushtojmë Perëndisë veten tonë plotësisht dhe tërësisht dhe të lutemi që vullneti i Tij të bëhet në jetët tona. Përkushtimi i plotë nuk ka datë skadence. Më lejo të të sugjeroj të bësh një lutje të tillë çdo ditë:

“Atë, e dorëzoi sërish veten në duart e Tua. Besoj se Ti do të kujdesesh për gjithçka timen dhe në çdo mënyrë. Më udhëhiq dhe më jep hirin të të ndjek Ty gjithmonë. Nëse lëndohem, besoj se do të më ngushëllosh. Nëse sëmurem, besoj se do të më shërosh. Nëse kam një nevojë, besoj se do të ma plotësosh. Nëse nuk di se si të veprojmë, besoj se ti do të ma tregosh. Unë jam e jotja/i yti dhe Ti je i imi dhe kam besim tek Ti! Në emër të Jezusit, amen!”

Si mund t'i japim Perëndisë gjithçka që ka lidhje me ne, pa i dhënë më parë veten tonë? Mbase ti je bërë i krishterë pasi ke pranuar Jezusin si Shpëtimtar, por a ia ke dorëzuar veten tënde plotësisht përkujdesjes dhe mbrojtjes së Tij? Unë besoj se kjo është një nga nevojat tona më të ngutshme.

Jeta jote më e mirë mund të nisë tani, nëse je i gatshëm që të hedhësh çdo merak tëndin mbi Jezusin dhe ta lejosh Atë të kujdeset për ty!

Duke hedhur gjithë merakun tuaj mbi të, sepse ai kujdeset për ju.

1 Pjetri 5:7

Kam marrë një kënaqësi nga puna për të shkruar këtë libër dhe lutem që, jo vetëm që ta shijosh kur ta lexosh, por të jetë një libër të cilit do t'i kthehesh shpesh për të rifreskuar përkushtimin tënd ndaj besimit tek Perëndia për gjithçka, kurdoherë.

SHĚNIME

1. “Beso,” Webster’s Dictionary 1828-Online Edition, <http://webstersdictionary1828.com/Dictionary/trust>.
2. “Beso,” Merriam-Webster.com, www.merriam-webster.com/dictionary/trust.
3. Dr. Erwin W. Lutzer, “Who can you trust?,” Moody Church Media, 2002, www.moodymedia.org/articles/who-can-you-trust/.
4. “Charles Dickens Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/18876-no-one-is-useless-in-this-world-who-lightens-the.
5. “John Bunyan Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/41980-you-have-not-lived-today-until-you-have-done-something.
6. “Saint Augustine Quotes,” BrainyQuote, www.brainyquote.com/quotes/quotes/s/saintaugus108487.html.
7. Lee Strobel, “Why Does God Allow Tragedy and Suffering?,” CT Pastors, <http://www.christianitytoday.com/pastors/2012/july-online-only/doesgodallowtragedy.html>.
8. “C. S. Lewis Quotes About Conscience,” AZ Quotes, www.azquotes.com/author/8805-C_S_Lewis/tag/conscience.
9. “Abraham Lincoln Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/24046-the-best-thing-about-the-future-is-that-it-comes.
10. “Charles Spurgeon Quotes,” AZ Quotes, www.azquotes.com/quote/1411293.
11. Dietrich Bonhoeffer Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/328974-judging-others-makes-us-blind-whereas-love-is-illuminating-by.

A ke një marrëdhënie të vërtetë me Jezusin?

Perëndia të do! Ai të krijoi për të qenë një individ i veçantë, unik, special dhe ka një qëllim dhe plan specifik për jetën tënde. Dhe përmes marrëdhënies personale me Krijuesin tënd – Perëndinë – ti mund të zbulosh atë shteg jete që do të përmbushë me të vërtetë shpirtin tënd.

Pavarësisht se kush je, çfarë ke bërë, apo situatës aktuale në jetën tënde, dashuria dhe hiri i Perëndisë janë më të mëdhaja se mëkati yt – gabimet e tua. Jezusi e dha jetën e Tij me vullnet të lirë që ti të marrësh faljen nga Perëndia dhe të kesh një jetë të re në Të. Ai pret që ti ta ftosh Atë që të bëhet Shpëtimtari dhe Zoti yt.

Nëse je gati t'ia kushtosh jetën tënde Jezusit dhe ta ndjekësh Atë, mjafton që t'i kërkohsh falje për mëkatet e tua dhe të nisësh gjithçka nga e para në jetën që Zoti krijoi për ty. Fillo me këtë lutje...

*I dashur Zot Jezus, faleminderit që e dhe jetën
Tënde për mua dhe që më fal mëkatet, që të kem një
marrëdhënie personale me Ty. Më vjen me të vërtetë
keq për gabimet që kam bërë, dhe tani dua ndihmën
Tënde për të bërë një jetë të drejtë.*

*Fjala Jote thotë tek Romakëve 10:9: “Sepse, po të rrefesh
me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën
tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të
shpëtohesh.” Unë besoj se Ti je Biri i Perëndisë dhe të
rrëfejsi Shpëtimtarin dhe Zotin tim. Më merr kështu
siç jam, dhe më bëjsiç do Ti të jem. Dua të jetoj për Ty,
Jezus, dhe të jam mirënjohës që më dhe një fillim të ri
në jetën time të re me Ty sot.*

Të dua, Jezus!

Është e mrekullueshme të dish se Perëndia të do shumë! Ai do që të ketë një marrëdhënie të ngushtë, serioze me ne, që rritet çdo ditë që e kalojmë me Të në lutje dhe në studim biblik. Ndaj duam të të inkurajojmë në jetën tënde të re në Krishtin.

Të lutem, vizito joycemeyer.org/salvation për të kërkuar librin e Joyce “*A New way of Living*” (Një Mënyrë e Re për të Jetuar), që është dhurata jonë për ty. Kemi po ashtu materiale falas online, që të ndihmojnë të ecësh përpara teksa ndjek gjithçka që Perëndia ka për ty.

Urime për fillimin e ri në jetën tënde në Krishtin! Shpresojmë që të dëgjojmë së shpejti prej teje.

RRETH AUTORES

JOYCE MEYER është një nga mësueset kryesore praktike të Biblës në botë. Si autorja Nr.1 më e shitur e gazetës New York Times ajo ka shkruar më shumë se tetëdhjetë libra frymëzues, përfshirë këtu Kurrë Mos u Dorëzo, Sekretet e Kënaqësisë së Vërtetë, 100 Mënyra për të Thjeshtëzuar Jetën Tënde, gjithë grupin e librave Fushëbeteja e Mendjes, si dhe nismën e saj në gjininë e romanit me titullin Qindarka dhe Çdo Minutë, dhe shumë të tjerë. Ajo gjithashtu ka transmetuar mijëra mësim audio, dhe ka tashmë një bibliotekë të plotë në video. Programet radiotelevizive të Joyce Meyer, Shijoje Jetën® transmetohen në mbarë botën, ndërkohë që ajo udhëton shumë për të mbajtur konferenca. Mesazhet e saj, ju mund t'i ndiqni në disa gjuhë të ndryshme në tv.joycemeyer.org. Joyce dhe bashkëshorti i saj, Dave, janë prindërit e katër fëmijëve të rritur dhe banojnë në St. Louis, Missouri.

Lutja e shpëtimit.

Zoti të do dhe Ai dëshiron që të ketë një marrëdhënie personale me ty! Nëse ende nuk e ke pranuar Jezus Krishtin si shpëtimtarin tënd, mund ta bësh në këtë moment! Thjesht hapja zemrën tënde atij dhe thuaj këtë lutje:

“Atë, e di që kam mëkatuar ndaj Teje. Të lutem më fal. Më bëj të pastër. Unë të premtoj se do t'i besoj Jezusit, Birit Tënd. Unë besoj se Ai vdiq për mua. Ai mori mëkatin tim mbi vete, kur Ai vdiq në kryq. Unë besoj se ai është ringjallur prej të vdekurve. Unë ja dorëzoj jetën time Jezusit , në këtë moment.

Faleminderit Atë, për dhuratën tënde të faljes dhe të jetës së përjetshme. Të lutem, më ndihmo të jetoj për Ty! Në emër të Jezusit, Amen!”

Nëse ti lutesh me vërtetësi në zemrën tënde, Zoti të ka dëgjuar, të ka pastruar dhe të ka çliruar nga skllavëria e vdekjes shpirtërore. Merr një kohë për ti lexuar dhe studiuar këto vargje dhe kërkoji Zotit që të të flasë, ndërkohë që ti ecën me Të, përmes këtij udhëtimi të jetës tënde të re.

Gjoni 3:16

1 Korintasit 15:3-4

Efesianët 1:4

Efesianët 2:8-9

1 Gjonit 1:9

1 Gjonit 4:14-15

1 Gjonit 5:1

1 Gjonit 5:12-13

Lutju Atij dhe kërkoji të të drejtojë në një kishë, e cila bazohet fort mbi biblën. Kështu, ti do të kesh mundësinë që të rritesh në marrëdhënien tënde personale me Jezus Krishtin. Zoti është gjithmonë me ty. Ai do të drejtojë ty ditë pas dite dhe do të tregojë sesi të jetosh jetën plot bollëk, që Ai ka rezervuar për ty.

ADRESA KONTAKTI TË SHËRBESËS SË
JOYCE MEYER NË SHQIPËRI DHE NË
VENDE TË TJERA

Shërbesa Joyce Meyer, Shqipëri

c/o AEP Box 50, KP 119, Tiranë

ose dërgoni sms: 0692055966

Ju lutemi, kur të shkruani, përfshini dëshminë tuaj ose ndihmën që keni marrë prej këtij libri. Kërkesat tuaja të lutjes janë të mirëpritura.

Joyce Meyer Ministries

P.O. Box 655

Fenton, MO 63026

USA

(636) 349-0303

Joyce Meyer Ministries – Kanada

P.O. Box 7700

Vancouver, BC V6B 4E2

Canada

(800) 868 1002

Joyce Meyer Ministries – Angli

P.O. Box 1549

Windsor SL4 1GT

United Kingdom

01753 831102

LIBRA TË TJERË NGA JOYCE MEYER

Fushëbeteja e Mendjes
Kur, o Zot, Kur?
Një Mënyrë e Re Jetese
Paqe
Pse, o Zot, Pse?
Revolucioni i Dashurisë
Shërim për Zemrat e Thyera*
Thuaji Se i Dua
Jepi Krahë Shpresës

JOYCE MEYER

SHIJOJE JETËN

f RADIO 7 KOSOVA

email: info@radio-7kosova.net

<http://tv.joycemeyer.org>

106 FM Prishtinë

& 105.8 FM Rrafshi i Dukagjinit

E hënë-E premte

09:00-20:00

KLAN KOSOVA

- * E hënë
- * E mërkurë
- * E premte

ORA: 15:10

E-mail: shijojejeten@gmail.com

SHIJAK TV

E HËNË-E PREMTE (18:30)

të ritransmetuar

E HËNË-E PREMTE (11:30)